

ပညာရွှေတောင်စာအုပ် - ၉၉

ဟူးကောင်းတောင်ကြား

ဖိုးကျော်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၁၀၄)၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၄၂၈၃၃

စာရေးသူ၏ အမှာ

ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရှိ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်သို့ ရောက်ဖူးကြ သူတိုင်း ခုနစ်ပေကျော်ရှည်သော ဆင်စွယ်နှစ်ချောင်းနှင့် ပေလေးဆယ်ကျော် ရှည်သော ဝေလငါးရိုးကြီးတို့ကို မြင်ဖူးကြပါလိမ့်မည်။

အစွယ် ခုနစ်ပေကျော်ရှည်သော ဆင်တစ်ကောင်ကို ယခုအခါ ဘယ်မှာမှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြသည်ဟု မကြားဖူးဘူးပါ။ အစွယ်ကို မဆိုထားနှင့် အရပ် ခုနစ်ပေ ရှစ်ပေမြင့်သောဆင် ဆိုသည်မှာပင် ဧရာမဆင်ကြီးတွေ ဖြစ် လေသည်။

ရန်ကုန်တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ရှိ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်မှ အစွယ်ခုနစ်ပေ ကျော်ရှည်သော ဆင်ကောင်ကြီးကို စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်ရလျှင် တောင်ပို့ တစ်ခုပမာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်လည်း **နိဗ္ဗာနပစ္စယ နာဂရာဇာဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းစွယ်တော်** ဟု ကမ္ပည်းထိုးထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုဆင်စွယ်ကို သက္ကရာဇ် (၁၁၆၈)ခု ပုဂံခေတ်မှ သီပေါပါတော်မူ သည်ထိ မင်းငါးဆက်တိုင်တိုင် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ သက်တော် ငါးဆယ် တွင် ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်း သေကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

(၁၈၈၅)ခုနှစ် အထက်မြန်မာပြည်ကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ပါလာသော လော့ဒ်ဝီဂျီဗီရက်စဖို့သည် ဤဆင်စွယ်များ

ကို မန္တလေးနန်းတော်မှ အိုင်ယာလန်ပြည်သို့ ယူဆောင်သွားပြီး ယင်းတို့ကို (၁၈၉၂) ခုနှစ်၊ မေလတွင် ယခု ဝါးတားဖို့မြို့စားကြီး၏ ဘေးတော်ကြီးအား လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးခဲ့သည်။

(၁၉၃၁) ခုနှစ် ဝါးတားဖို့မြို့စားကြီး၏ ခမည်းတော်က ယင်း ဆင်စွယ် များကို ဒဗ္ဗလင်မြို့ အမျိုးသားပြတိုက်သို့ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဤဆင်စွယ်များကို မြန်မာပြည် ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသား သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ကြီးတွင် ခင်းကျင်းပြသနိုင်ရန် ဒဗ္ဗလင်မြို့ အမျိုးသား ပြတိုက်က ယခု ဝါးတားဖို့မြို့စားကြီးလက်သို့ ပြန်လည် ပေးအပ်ခဲ့ရာ မြို့စား ကြီးက တစ်ဖန် (၁၉၆၅)ခု မေလတွင် အင်္ဂလန်ပြည်ဆိုင်ရာ မြန်မာနိုင်ငံ သံအမတ်ကြီးလက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့သည်။

အထက်ပါ စာသားများမှာ ယင်းဆင်စွယ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသား ထားခြင်း သမိုင်းအကျဉ်းချုပ် ဖြစ်ပါသည်။

ပေလေးဆယ်ကျော်ရှည်သော ငါးရိုးကြီးကိုမူ ရခိုင်ပြည်နယ် သံတွဲမြို့ ငပလီမှ သုံးဆယ့်ငါးမိုင်ကျော်ဝေးသော အုန်းတစ်ပင်ကျွန်းမှ ရခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ယခု ကျွန်တော် ဖော်ပြမည့် ဝတ္ထုထဲက တိရစ္ဆာန်ကြီးမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၌ အထူးခြားဆုံး တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤတိရစ္ဆာန်ကြီးကို မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားရှိ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတို့က **တောင်နဂါး သို့မဟုတ် ရူးရဲသတ္တဝါ ကြီး**ဟု ဆိုကြသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ ပြောပြချက်အရ ထိုသတ္တဝါကြီးကို စိတ်ဝင် စားနေသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ထိုသတ္တဝါကြီးမှာ ဘာကောင်မှန်းမသိ၊ ဘယ်လို အမည်ပေး ရမှန်း မသိသဖြင့် လက်လှမ်းမီရာ တိရစ္ဆာန်များနှင့် ပတ်သက်သော စာအုပ် စာတမ်းများ ကမ္ဘာဦးကပင် လူတို့နှင့် အပြိုင်ရှိခဲ့ကြသော သက်နှောင်းကပ် (Cenozoic)၊ သက်လယ်ကပ် (Mesozoic)၊ သက်ဦးကပ်(Paleozoic)၊ ကမ္ဘာရီယန် အကြိုကပ် (Pre-Cambrian) များမှ သတ္တဝါကြီးများကို လေ့လာမိပါသည်။

ထိုကပ်များမှ နို့တိုက်သတ္တဝါများ (Mammals)၊ တွားသွားသတ္တဝါများ

(Reptiles)၊ ကုန်းနေ ရေနေသတ္တဝါများ (Amphibians) စသည် သတ္တဝါသုံးမျိုး တို့၏ ဘဝဖြစ်စဉ်များကိုလည်း လေ့လာမိပါသည်။ ထိုသို့ လေ့လာပြီးမှ ဤဝတ္ထု ကို ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဖျား ဒီယူတောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းမှ ဤစိတ်ဝင်စား စရာ သတ္တဝါကြီးမှာ မစ္စစပီယန်ယုဂ် (Mississippian) မှ ကြွင်းကျန်ခဲ့သော မျိုးစိတ်တစ်ခု၏ သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်လားဟု ထင်မိပါသည်။

သို့ပါ၍ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ လူသားစားသတ္တဝါကြီးနှင့် ဆက်နွယ် နေသော ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှ လောလောလတ်လတ် သတင်းထူးတစ်ပုဒ်နှင့် အတူ ကံဆိုးရှာသော ချစ်သူနှစ်ဦးအကြောင်းကိုပါ ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်ထားပါသည်။

စာပေသစ္စာမေတ္တာဖြင့်

ဖိုးကျော်

ပူပြင်းသော ဂိမ္မာန၏ နွေလ တစ်ရက်။

ကူပွန်ရွာပေါ်သို့ အလွန် သေးငယ်မှုန်ဝါးသော မီးကျွမ်းပြာများ တဖွဲဖွဲ ကျလာသည်။ မီးကျွမ်းပြာမှုန် ပြာစတို့ စတင် ကျလာသည်ကို မည်သူကမျှ သတိ မထားမိကြ။ တဒဂ်တော့ အားလုံး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်ကဟု မည်သူကမျှ မသိလိုက်ကြ။

ဤ သေးငယ်မှုန်များသော မီးကျွမ်းပြာများသည် သတိထားစရာ၊ မှုလောက်စရာ၊ စကားအရာ ထည့်ပြောစရာဟုလည်း မည်သူမျှ မထင်ခဲ့ကြ။

အကယ်၍များ တစ်ယောက်ယောက်က သတိထားမိ၍ ကူပွန်ရွာ ပေါ်သို့ ထို ပြာမှုန်ပြာစ ကျသည့်ကိစ္စ ပြောမိလျှင်လည်း ထိုပြောသူအား အများ ရယ်စရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အချို့ကဆိုလျှင် စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လားဟုပင် ထင်ကောင်း ထင်ကြပေလိမ့်မည်။ တောတောင် တစ်နေရာရာ၌ တောမီးလောင် ၍ မီးကျွမ်းပြာများ ရွာပေါ်လာကျသည်မှာ ဘာမှ မဆန်းကြယ်ပေ။

သို့သော် ဆိုးရွားကြမ်းကြုတ်၍ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း သော အန္တရာယ်ကောင်ကြီး တစ်ကောင်သည် ဤမှုလောက်စရာ မရှိသော မီးကျွမ်းပြာများနှင့် အတူ သူတို့ရွာဆီသို့ ဦးတည်လာနေပြီ ဆိုသည်ကိုလည်း ထိုအချိန်က မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေးမိခဲ့ကြပေ။

ကြက်တွန်သံများနှင့် အတူ ကူပွန်ရွာသည် နိုးထလာ၏။ ရွာလယ်လမ်းဟူ၍တော့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ၊ သူ့အိမ်နှင့် ငါ့အိမ်က

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အလှမ်းဝေးသည်။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် လှမ်းပြောလှမ်းခေါ်ရသည်။ တောင်ပေါ်ရွာ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သစ်ပင်ဝါးပင်ကြားထဲတွင် အိမ်ဆောက်ထားကြသည်။

မနက်မိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ ထလာသူတိုင်း တွေ့ရမြင်ရကြသည်။ အိမ်ရှေ့ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင် မီးကျွမ်းထားသော ပြာဖြူဖြူများ၊ နည်းနည်းတော့ သတိထားသူက ထားမိလိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တွင်သာမဟုတ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း မီးကျွမ်းပြာဖြူဖြူများ တင်နေသည်။ သစ်ပင်များ၏ သစ်ရွက်အများပေါ်မှာလည်း မြင်ရသည်။

သို့သော် မီးကျွမ်းပြာများကို ဘာသတိထားစရာ လိုမည်နည်း။

ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဖြစ်နေစရာ မရှိဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

သို့နှင့် တစ်နေဝင်သွား၏။

ဝေးလံသောအရပ်မှ လွင့်လာသော မီးကျွမ်းပြာများသည် ကူပွန်ရွာပေါ်သို့ တစ်ညလုံး ကျနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့။

နံနက်ထ၊

“ဟယ် . . . ပြာတွေကလည်း ဆောင်းတွင်း နှင်းသီး နှင်းပေါက်တွေ ကျနေသလိုပဲကလား။”

“အေးဗျာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ရော၊ သစ်ပင်တွေပေါ်ရော ဖွေးနေတာပဲ” ဟိုမှ သည်မှ၊ ဟိုအိမ်ရှေ့ သည်အိမ်ရှေ့မှ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ ကျွက်စီကျွက်စီ ဖြစ်လာကြသည်။

သူတို့သည် မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည်ကြသည်။ မြေပြင်ကိုလည်း ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

ပြာတွေကို မိုးပေါ်မှာ သိသိသာသာတော့ မမြင်ရ၊ မြေပြင်ပေါ်မှာသာ ဖွေးနေသည်။

ရွာပြင်ရွာတွင်း မြေပြင်ဟူသမျှ ပြာတွေနှင့် ဒုတက်နေသည်။ ခြေနှင့်

နင်းကြည့်ကြသည်။ ခြေဖဝါးရာတွေ ထင်နေသည်။
 သတိမထား၍ မရတော့။
 လူကြီးတွေက နည်းနည်း သတိမူလာကြသည်။
 ကလေးများသည် ပြာမုန်များကို စုစည်း၍ ခြေလက်တို့ကို ပြာပုံထဲ
 နှစ်မြှုပ်၍ ဆော့ကစားနေကြသည်။ ကလေးများကား ပျော်နေကြ၏။
 ကလေးများက ကြောက်ရ၊ လန့်ရမှန်း မသိသလို လူကြီးများမှာ
 လည်း ဤမီးကျွမ်းပြာများသည် သူတို့ရွာအား ဒုက္ခပေးလာမည့် သတ္တဝါ
 ကောင်ကြီး၏ ရှေ့ပြေး အတိတ် နိမိတ် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မရိပ်မိခဲ့ကြပေ။
 ရပ်ခလေ့ ရွာခလေ့အရ စူးစမ်းလိုသူ လူငယ် လူလတ်ပိုင်း အချို့က
 သက်ကြီးဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ရွာထဲ မီးကျွမ်းပြာတွေ ထူးထူးခြားခြား ကျလာခြင်း
 ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းကြသည်။

“ဟ . . . မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျတာ တစ်တောင်တောင်၊ တစ်တော
 တောမှာ တောင်ယာ မီးရှို့လို့နေမှာပေါ့ကွ၊ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့”
 လူကြီး အချို့က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် ပြောသည်။
 သူတို့ပြောသည်ကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာ။
 ရာသီမှာ တောင်ယာမီးရှို့ချိန်၊ တပေါင်း တန်ခူး နွေသမယ၊ ဂိမ္မာန၏
 အပူဆုံးကာလ။

“တောင်ယာ မီးရှို့ရုံနဲ့တော့ ဒီလောက် မီးကျွမ်းပြာတွေ များများ
 မကျနိုင်ပါဘူးဗျာ”

ညထိ ရွာပေါ် ပြာတွေ တဖွေးဖွေးကျနေသည်ကို မကျေနပ်သော
 တစ်ယောက်က တောင်ယာမီးရှို့တာ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုပြန်သည်။

“တောမီးလောင်တာကွ၊ တောမီးလောင်တာ”

အလကား မီးကျွမ်းပြာကျတာကိုပင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြောနေသူ
 အား စိတ်မရှည်သူ လူကြီးတစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

“တောမီးလောင်ရင် ညပဲဗျ မြင်ရမှာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ လွယ်ခေါ်တောင်
 တန်း တောမီးကြီး လောင်တုန်းက ဒီဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း တစ်ခုလုံး ညဆို
 ထိန်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာဆိုရင် အပ်ချထားတာတောင် ကောက်ယူလို့ရတယ်”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ဪ . . . မင်း အဲဒီတုန်းက အပ်ချပြီး တကယ် ကောက်ကြည့်ဖူးလို့ ဆိုပါတော့”

အရှဲ့တိုက်ပြောမှန်း သိသဖြင့် အပြောခံရသူက စိတ်တိုသွားသည်။

“ဥပမာ ပြောတာဗျ၊ ဥပမာပြောတာ” ဟု အော်လိုက်၏။

“အေး . . . အခုလည်း ဥပမာ ပြောတာကွ၊ ဟိမဝန္တာတောင်ကို မီးလောင်တယ်၊ မြင့်မိုရ်တောင် တောင်တစ်ခြမ်းပါသွားလို့ တို့ရွာ မီးလောင်ပြာတွေ ကျလာတာ မောင်ရေ၊ မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ညက မြင့်မိုရ်တောင် ခြေရင်းမှာ နေကြတဲ့ နတ်သမီးတွေ မီးလောင်လို့ အော်သံတွေ ဆူညံနေတာပဲ ကျုပ် . . . ”

“တော် . . . တော်ဗျာ”

ရွာတွင် အပြောင်အနောက် ပြောတတ်သူတွေနှင့် တဝါးဝါး ပွဲကျသွားကြသည်။

ယခုထိ ဤမီးကျွမ်းပြာသည် သူတို့ရွာကို မကြုံဘူးသော အန္တရာယ်တစ်ခုခု ကျရောက်တော့မည့် ရှေ့ပြေး အတိတ် နိမိတ်ပါလားဆိုသည်ကို မည်သူကမျှ မတွေးမိကြသေးပေ။ နောက်၍ပြောင်၍သာ တဝါးဝါး ပွဲကျနေကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့။

“ကြာရင်တော့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ပြာဖုံးသွားမလား မသိဘူးဗျို၊ ခုတောင် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ပြာတွေကို တက်ပြီး ယက်ချဦးမှ၊ ကြာရင် ပြာလေးလို့ ထုပ်လျှောက် ခိုင်းမြား ကျိုးကျရင် ဒုက္ခ”

ရွာသားကြီး တစ်ဦးသည် သူ့အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် ဝေးကြည့်၍ နံနက်ထမှာ ညည်း၏။

“အေးဗျာ . . . ဒုက္ခပဲ၊ ဆောင်းတွင်း နှင်းခဲ နှင်းဖတ်တွေ ကျတာ ထက်တောင် ထုထည်ထူနေပါလား။ ကြာရင် ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ပြာကျိုးပေါင်း တက်သွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်၊ အပေါ်တက်ပြီး ပြာတွေကို ကျုပ်လည်း ယက်ချဦးမှ၊ ကျုပ်အိမ်က နှစ်ကြာနေပြီ။ သိပ်စိတ်မချရဘူး”

ပထမရွာသားကြီး၏ စကားကို ဒုတိယရွာသားကြီးက ထောက်ခံ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

စကား ဆိုလိုက်ပြန်သည်။

ကူပွန်တစ်ရွာလုံး နံနက်ထမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဤအခါတော့ ဤမီးကျွမ်းပြာများကို မည်သူမျှ သတိမပြု၍ မရတော့၊ သတိမမူဘဲ နေ၍ မရတော့၊ မီးကျွမ်းပြာများကြောင့် တစ်ရွာလုံး အလုပ်ရှုပ်ကုန်သည်။

မီးကျွမ်းပြာသည် သူတို့ရွာကို စတင်၍ ဒုက္ခပေးလေပြီ။

ညကတစ်ညလုံး ကျတင်နေသော ခေါင်မိုးပေါ်မှ မီးကျွမ်းပြာတွေကို တက်၍ ယက်ချကြသည်။ အိမ်နိမ့်များကမူ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် မတက်ဘဲ အိမ်အောက်ကပင် သစ်သားပြားတွေနှင့် လှမ်းကော်ပက်ချကြသည်။

တချို့ ဖက်အိမ်မိုးတွေမှာ ပေါက်ပြဲကုန်သည်။ ဝါးကပ်မိုးအိမ်တွေမှာ ဝါးကြားအမိုးထဲ ပြာတွေဝင်ကုန်သည်။

သူတို့အရပ်က အိမ်များသည် ခေါင်စောက်သည်။

အိမ်တွေအားလုံးမှာ တောင်ခါးပန်း၌ တည်ရှိ၏။

တခြားအရပ်က အိမ်များလို စတုဂံပုံများ မဟုတ်၊ အဝိုင်းပတ်လည်ဝန်း ဖြစ်သည်။ တိုင်မကြီး တစ်လုံးကို ဗဟိုပြု၍ ပတ်လည်ဘေးကို လေးဖက်လေးတန် အခြင်ထုပ်လျောက် ထိုးချထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆောက်ထားခြင်းမှာ ဒေသရာသီဥတုနှင့် ကိုက်ညီသည်။ နှင်းအလွန်ကျပြီး မိုးများသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ဝိုင်း ခေါင်စောက်မှ မိုးလုံနှင်းလုံသည်။ အကာကိုမူ အုတ်စိမ်းဟု ခေါ်သော ရွှံ့ကို မဖောက်ထုံး၊ သစ်စေးသစ်ခေါက်တို့နှင့် ရောခြေကြိတ်ညှပ်၍ မြေစေးလက်လုပ်အုတ်ကို ကာကြသည်။

ဥပမာနှင့် ပြောရလျှင် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှ အက်စကီးမိုး လူမျိုးများ၏ အိမ်ပုံစံနှင့်ပင် နှိုင်းရအံ့ထင်သည်။ သူတို့အရပ်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်ဖျား အစွန်ဆုံး အရပ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံ အိန္ဒိယနှင့် သာနီးသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက အိန္ဒိယ မြန်မာ နှစ်နိုင်ငံကို ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ဖူးသော နာမည်ကျော် လီဒိုလမ်းမနှင့် နီးသည်။ တောတောင်အလွန်တရာ ထူထပ်သော ဟူးကောင်းတောင်ကြား ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ။

မြန်မာနိုင်ငံမှ တနိုင်၊ ပူတာအိုမြို့တို့နှင့် ဝေး၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အဇာ

ပရာချ်၊ အင်ဖာတို့နှင့် သာနီးသည်။

အိမ်ခြေ ငါးဆယ်ကျော်ရှိသော တစ်ရွာလုံးတွင် ပထန်ကုလားလူမျိုးက တစ်ဝက်နီးပါး ရှိသည်။ ထို့နောက် တိဗက်မျိုးနွယ်များ၊ ရဝမ်၊ ဒလောင်နှင့် မိဆိုလူမျိုးတို့ ရှိကြသည်။

ရွာနာမည်က ကူပွန်ရွာ ဖြစ်သည်။

ကူပွန်ရွာတွင် လူမျိုးစု မျိုးနွယ်များ သုံးလေးမျိုး ရှိကြသော်လည်း စည်းလုံးမှု ရှိသည်။ တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူညီရိုင်းပင်းမှု ရှိကြသည်။ သူတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းမှာ လူး၊ ဆတ်၊ ပြောင်းနှင့် တောင်ယာစူးထိုးစပါးစိုက်ခြင်း၊ နွေလတွင် သစ်မွေး၊ ဂမုန်း၊ ကရဝေး၊ နွယ်ချို ရှာခြင်း၊ သားကောင်များ ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြသည်။

ကူပွန်ရွာသို့ မီးကျွမ်းပြာများ ကျစကမူ ကူပွန်ရွာ၏ မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော သော်ဒလီသည် ရွာ၌ မရှိပေ၊ အပရာချ်သို့ သွားနေ၏။

သူ ရှာဖွေ၍ ရထားသော သစ်မွေး၊ နွယ်ချို၊ ကရဝေးတို့ကို အပရာချ် တွင် သွားရောင်းနေသည်။

မီးကျွမ်းပြာမူန်တွေ ကျနေဆဲ ဒုတိယညမှာ သူအပရာချ်က မိမိရွာ ကူပွန်ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် အပရာချ်မှ ဝယ်လာသော ဆားများကို အိမ်နီးချင်းများအား အနည်းငယ်စီလောက် လက်ဆောင်ပေးလေသည်။

သူတို့အရပ်မှာ တောင်ပေါ်ဒေသ ဖြစ်သဖြင့် ဆား ရှားသည်။ ဆားသည် ရှားပါးကုန်ဖြစ်၍ တန်ဖိုးလည်း ရှိလေသည်။ ဆား ဝယ်မရသော နှစ်၊ လများတွင် ဝါးရွက်ကို ပြာချ၍ ပြာရည်ကို ဆားကျင်ချက်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု သော်ဒလီက ဆားလက်ဆောင် အနည်းအကျဉ်း ပေးသည်ကိုပင် အိမ်နီးချင်းတို့မှာ သော်ဒလီအား ကြီးစွာ ကျေးဇူးတင်ကြသည်။

အမှောင်ည ပျားဖယောင်းတိုင်ရှေ့၌ ထိုင်နေကြသော လူအုပ်ထဲတွင် ချန်တူးကို သော်ဒလီက မသိမသာ အကဲခတ်သည်။ ချန်တူးသည် သူ့သမီး အာရတီ၏ ချစ်သူ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေကလည်း သဘောတူထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် သော်ဒလီ၏အိမ်ကို အချိန်မရွေး သွားလာ ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိသူ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သည်။

သူ့သမီး အာရတီ၏ မျက်လုံးသည် ချန်တူးဆီ၌ သွားသွားဝဲသည်။ ဤသည်ကို အားလုံးက သတိပြုမိကြသော်လည်း မသိကျိုးကျွန် ပြုထားကြသည်။

သူ မြို့က ပြန်ရောက်လာသဖြင့် သတင်းလာမေးသူများ၊ လက်ဆောင်လာယူသူများနှင့် တစ်အိမ်လုံး ပြည့်နေသည်။ ထိုအထဲတွင် သော်ဒလီနှင့် ရွယ်တူသက်တူ အဘိုးကြီး အချို့လည်း ပါသည်။

အဘိုးကြီးများကမူ ဆားရသော်လည်း မပြန်ကြသေး၊ မြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်း မေးကြပြန်၏။ သူတို့အရပ်သည် မြို့နှင့်ဝေးသော အရက်မို့ မြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်းကို ကြားလိုကြသည်။

“အိမ်း . . . ဒီ တစ်ပတ် ကြားခဲ့ရတဲ့ သတင်းကတော့ ထူးတယ်ဗျို့” ဟု သော်ဒလီက ဆိုလိုက်သည်။

မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့သည် သော်ဒလီဆီသို့ စူးစိုက်လာကြသည်။ “ဘာသတင်းလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု လိုလိုချင်ချင် တောင်းဆိုလာကြသည်။

“သတင်းကတော့ ချိတက်တောင်ကြား အနီးမှာ လူထူးလူဆန်း တစ်မျိုးကို တွေ့ထားတယ်တဲ့”

“ဘယ်လို လူထူးလူဆန်းလဲ၊ ခင်ဗျား ကြားခဲ့သမျှ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ကုလား သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ ကျောက်ခေတ်လူသားလို့ ရေးထားတယ်တဲ့၊ ကျုပ် ကုလားသတင်းစာ မဖတ်တတ်တော့ သူများတွေ ဖတ်ပြတာ နားထောင်ရတယ်။ အပရာချိက လူတွေကတော့ အဲဒီသတင်းပဲ စုစုနဲ့ ဖတ်နေကြတယ်၊ အဲဒီ ကျောက်ခေတ်လူသား တွေ့တယ် ဆိုတာကလည်း သူတို့ ဒေသနဲ့ နီးတယ်ဆိုတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတာပေါ့”

မှန်သည်။

အိန္ဒိယပြည်၏ နယ်စွန်နယ်ဖျားများ ဖြစ်သော အပရာချိက လူများသာ မဟုတ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ အစပ်က သူတို့သည်လည်း ထိုသတင်းကို ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ချိတက်တောင်ကြားမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေဖြစ်သည်။ သူတို့အရပ်သည်လည်း ဟိမဝန္တာတောင်ကြောတွေနှင့် ဆက်စပ်နေသည်

မဟုတ်လား။

သော်ဒလီသည် သူ ကြားခဲ့သမျှ သတင်းစာပါ ကျောက်ခေတ်လူသား သတင်းကို သူ မှတ်မိသမျှ ပြောပြသည်။

အမှန်က ဤသတင်းသည် အိန္ဒိယပြည်၏ မြို့တော် နယူးဒေလီ၌ ဇန်နဝါရီလကပင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့သော သတင်းပင်။ သို့သော် ထိုသတင်းသည် နယ်စွန်နယ်ဖျားဖြစ်သော အပရာချ်ကို သတင်းစကား နှစ်လနီးပါးကြာမှ ရောက်လာသည်။

ဤသတင်းသည် မြန်မာသတင်းစာကြီးများတွင်လည်း ဖော်ပြပြီးပြီ ဆိုသည်ကို သော်ဒလီတို့ မသိကြ။ မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ အရပ်က လူတွေမှာ သတင်းစာကို မြင်ဖူးသူပင် မရှိသလောက် ရှားသည်။ နယ်စွန်နယ်ဖျားကျသလို လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသဖြင့် သူတို့ရွာကို သတင်းစာ မရောက်နိုင်ပေ။

မြန်မာသတင်းစာကြီးများ၌ ဘာသာပြန် ဖော်ပြသော သတင်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

**ဟိမဝန္တာတောတောင်တွင်း
ကျောက်ခေတ်လူသားတွေ့**

နယူးဒေလီ၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၁

ဆီးနှင်းထူထပ်သော ဟိမဝန္တာတောတောင်များပေါ်တွင် မီးကို အသုံးမပြုတတ်သေးဘဲ ကျောက်ခေတ်လူသားများကဲ့သို့ သားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းကို စားပြီး အဝတ်အစား မပါဘဲ ကျောက်ဂူများ တွင် နေထိုင်သည့် မိန်းမများနှင့် ယောက်ျားများကို အိန္ဒိယတပ်သား များက တွေ့ခဲ့ကြောင်း အိန္ဒိယ ယူပီသတင်းဌာနက ကြာသပတေး နေ့တွင် သတင်းပေးသည်။

တောထဲတွင်

အိန္ဒိယတပ်မတော်မှ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ချီတက်တောင် ကြားအနီး ဟိမဝန္တာတောင်ရှိ ဆီးနှင်းများ (၁၅) ပေခန့် ဖုံးလွှမ်းနေ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သည့် သစ်တောကို ဖြတ်သွားစဉ် ယင်းသို့ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မွန်ဂိုပုံစံ

အိန္ဒိယတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီးစီချောဟန်၏ ပြောပြ ချက်အရ မွန်ဂိုလူမျိုးကဲ့သို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ဆံပင်ရှည်နှင့် အဝတ် အစားမပါသည့် မိန်းမနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ အလားတူ အဝတ်အစားမပါသည့် ယောက်ျားများ ကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။

နယ်စပ်

အဆိုပါ ဒေသများမှာ ကာလကတ္တားမြို့ အရှေ့မြောက် ပိုင်း မိုင်(၄၀၀)ခန့် အကွာ အရုနာချယ်ပရာဒေ့ရှ် ပြည်နယ်နှင့် ဘူတန်နိုင်ငံ နယ်စပ်တွင် ရှိသည်။

အင်အေဘီ၊ ယူပီအိုင်။

ဤသတင်းကို သော်ဒလီက ပြောပြအပြီးမှာ အိမ်နီးနားချင်းတွေက အံ့ဩစွာ ပြော၍ ပြန်သွားကြသည်။

အိမ်တွင် ဧည့်သည်အဖြစ် တစ်ယောက်သာ ကျန်နေခဲ့၏။

သူကား သော်ဒလီ၏ သမက်လောင်း အာရတီ၏ ချစ်သူ ချန်တူး ပင်တည်း။

သော်ဒလီက မြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်း ပြောပြသလို ချန်တူးကလည်း လောလောဆယ် ရွာသတင်းဖြစ်သော မီးကျွမ်းပြာများ ရွာနှင့် အနားပတ်ဝန်း ကျင်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးဘူးအောင် ကျရောက်နေ ကြောင်းကို သတင်းထူးအဖြစ် သော်ဒလီအား ပြောပြသည်။

“ဟေ . . . ဟုတ်လား၊ ညဆိုတော့ ငါက မျက်လုံး မကောင်းတာနဲ့ သတိမထားမိခဲ့ဘူး၊ ခုလည်း အဲ . . . အဲဒီ မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျနေတုန်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ပါပါ။ မီးလောင်ပြာတွေ ရွာကို ကျတာ နှစ်ရက် ရှိပြီ” သူ့သမီးကပါ ကြားဝင်ပြော၏။

အဘိုးကြီးမှာ ချက်ချင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေး” ဟူ၍လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အဘိုးကြီး ဤသို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးသော ချန်တူးနှင့် အာရတီတို့မှာ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ အံ့ဩသွားကြ၏။

“ရွာကို မီးကျွမ်းပြာတွေကျရင် ဘာဖြစ်လဲ ပါပါ”

“ဘာ . . . ဘာမှ မဖြစ်တတ်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ရွာကို ပြာမှုန်တွေ ကျတာ တစ်နေရာရာမှာ တောမီး တောင်မီး လောင်လို့နေမှာပေါ့”

သူ့အဖေ၏ စကားကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားသော အာရတီက သက်ပြင်း ရှည်လျားစွာ ချသည်။

ချန်တူးကမူ အာရတီကို တစ်ချက်သာ လှမ်းကြည့်၍ ပြုံးနေ၏။

သော်ဒလီ၏ စကားမှာလည်း ရွာရှိ အခြားသော လူကြီးများ၏ စကားကဲ့သို့ပင်တည်း။ မည်သို့မျှ ထူးခြားမလာ၊ တစ်နေရာရာတွင်မတော့ တောမီးလောင်၍ ရွာအပေါ် မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျခြင်းဟုသာ။

“အဘလည်း ခရီးပန်းလာတယ် အိပ်ဦး၊ ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်”

ရှေ့ဆက် စကားပြောစရာ မရှိတော့သဖြင့် သူ့ရှေ့တွင် ချထားသော ဆားထုပ်ကို ကောက်ကာ ချန်တူး မတ်တတ်ထရပ်သည်။

သော်ဒလီက ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးပြ၏။

အာရတီကမူ သူ့ချစ်သူကို မျက်လုံးနှင့်သာ နှုတ်ဆက်သည်။

ချန်တူး၏ ခြေလှမ်းသည် အာရတီတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

တစ်နေ့ကတည်းက သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ် ကျနေသော မီးကျွမ်း ပြာများကို တက်နင်းမိသည်။ သို့သော် ချန်တူး၏ ခြေလှမ်းကမူ သွက်လက် နေမြဲသာ။ သူသည် ယခု သူနင်းလျှောက်သွားနေသော မီးကျွမ်းပြာများနှင့် ပတ် သက်၍ လုံးဝ မတွေ့မိ၊ စဉ်းလည်း မစဉ်းစားမိ။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ချစ်သူ အာရတီသာ ပါလာသလို သူ့မျက်စိထဲမှာလည်း လှပချောမောသော အာရတီ၏ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးနေသော မျက်နှာ ရုပ်သွင်ကိုသာ မြင်ယောင်လာသည်။

မကြာခင် သူနှင့် အာရတီကို လူကြီးမိဘများက လက်ထပ်ပေးကြ တော့မည်။ ယခု အာရတီအဖေ အဘိုးကြီး သော်ဒလီ အပရာချ်၌ ဆားသွား

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဝယ်သည်မှာ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။
 ပြာ။
 မီးကျွမ်းလောင်ပြာ။
 ချန်တူးကား မီးကျွမ်းလောင်ပြာများ ရွာပေါ် ကျနေဆဲ ဆိုသည်ကို
 လုံးဝ သတိမထားခဲ့မိချေ။
 သူ့စိတ် သူ့ကိုယ်တွင် အာရတီသာ ကြီးစိုးနေလေသည်။

*

သော်ဒလီသည် ပျားဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်၏။
 အလင်းမဲ့သွားသော သတ္တလောက၏ အမှောင်သည် သူ့စိတ်ကို
 ပို၍ ချောက်ချားစေသည်။ အလိုလို အမှောင်ဘက် အိမ်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်
 ကာ ကြက်သီးပင် ထချင်လာသည်။

ခရီးပန်းလာသော်လည်း သော်ဒလီ အိပ်မပျော်တော့။

ပြာ။

ပြာ။

မီးကျွမ်းပြာ။

ရွာပေါ် ကျလာသည်ဆိုသော မီးကျွမ်းပြာသည် သူ့ကို ကြီးစွာ
 ခြောက်လှန့်လျက် ရှိသည်။

စောစောက လူငယ်များ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားကြမှာစိုး၍
 မည်သို့မျှ နှုတ်မဟလိုက်ဘဲ ဟန်ဆောင်နေလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်
 မလုံပေ။ အတွေးတို့သည် ခေါင်းထဲ ဝင်လာ၏။ ကိုယ်ကို သိမ့်ခနဲ ခါမိသွား
 သည်။

အူထဲက ယားလာ၏။

နားထဲမှာ သိန်းသန်းမကသော အန္တရာယ်ကောင်များ၏ လာနေကြ
 သော ခြေသံများကို ကြားလာမိသလိုပင်။

မျက်စိထဲမှာ အမွှေးစုတ်ဖွားနှင့် သိန်းသန်းမကသော အန္တရာယ်
 ကောင်များ လာနေကြသည်ကို မြင်ယောင်လာမိသလိုပင်။

ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့ လှိမ့်စောင်းလိုက်သည်။ မည်မညာသော ဝါးလုံး

ကြမ်းခင်းများ ကျိုးကျိုးကျည်ကျည် မြည်သွားသည်။ ဤသည်ကိုပင် အဘိုးကြီးက ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် နားစွင့်မိသည်။

အပြင်ကမူ ဘာသံမှတော့ မကြားရ။
အမှောင်ထုကို မျက်လုံး တစ်စွေ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။
ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

ဩကာသလောကသည် ပကတိ တိတ်နေ၏။ မှောင်မိုက်နေ၏။
သူ့စိတ်ထဲ ကြားနေ မြင်နေမိခြင်းသာ။

အဖြစ်အပျက်မှာ ကြာပြီ။
သူငယ်စဉ် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်လောက်က ဖြစ်သည်။
ယခုဆိုလျှင် မျိုးဆက် တစ်ဆက်နှစ်ဆက် ကြားခံသွားလေပြီ။
ဤမှာ၊ ဤအရပ်၊ ဤဒေသ၌လည်း မဟုတ်။

သော်ဒလီ၏ ဇာတိချက်မြှုပ်အရပ်သည် ချင်းတွင်းဖျား ဥယျမြစ်ဝှမ်း ဒေသ ဖြစ်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ်သည် ခန္တီးအထက် ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း ကချင်ပြည်နယ် ကူပွန်တောင်မှ မြစ်ဖျားခံလာသော တနိုင်းခမြစ်၊ ဟူးကောင်းတောင်ကြားမှ မြစ်ဖျားခံလာသော တဝမ်းခမြစ်တို့နှင့် တရုံမြစ်တို့ စုပေါင်းဆုံစည်း၍ ဖြစ်ပေါ် လာသောမြစ် ဖြစ်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ် အစအဆုံးမှာ မိုင်ခြောက်ရာနီးပါး ရှိလေသည်။

ချင်းတွင်း ဥယျမြစ်ဖျားဖြစ်သော တနိုင်းခ၊ တဝမ်းခ၊ တရုံတို့၏ မြစ်ဖျားခံရာဖြစ်သော ကူပွန်တောင်တန်းကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သော ပေပေါင်း (၁၉၂၉၆) ပေ မြင့်သည့် ခါကာဘိုရာဇီနှင့် တောင်ကြော ချင်း ဆက်စပ်နေသည်။ ခါကာဘိုရာဇီ၏ တောင်ကြောတန်းသည် ဟိမဝန္တာ တောင်ကြောနှင့် ဆက်စပ်နေ၏။

ဟိမဝန္တာတောင်ကြောကို မြစ်ဖျားခံပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ စီးဆင်းသွား သော မြစ်တစ်သွယ်လည်း ရှိသေးသည်။ ထိုမြစ်သည် အာဇီရဝေတခေါ် အစိရဝတီမြစ် ဖြစ်လေသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တရံနှင့် အာဇီရဝေတတို့သည် တောင်ကြောတွေကို မြစ်ဖျားခံသော မြစ်နှစ်သွယ် ဖြစ်လေသည်။

သော်ဒလီသည် ရွာမှ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းလာသည်။ သူတို့ရွာသည် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ဖြစ်၏။ အောက်မှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆန်တက်လာသော လုံးထွင်းလှေများ၏ နောက်ဆုံး ဆိပ်ကမ်းလည်း ဖြစ်လေသည်။ သစ်လုံးထွင်း လှေများသည် ရှေ့သို့ ဆက်တက်၍ လုံးဝ မရတော့ပေ။

မြစ်ကျဉ်းသည်၊ ရေစီးကြမ်းသည်၊ ကျောက်ဆောင် ကျောက်တန်း တွေ ပေါများသည်။ မြစ်ရေသည် အစုန်သာ ရှိသည်၊ ဘယ်သောအခါမှ အဆန် မရှိပေ။ ပြည်ပမှာလို ဒီရေ ဒီကျ ဆိုသည်ကို သူတို့သည် ဝေါဟာရ အဖြစ်ပင် ကြားဖူးသူ နည်းပါးလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းတွင် လုံးထွင်းလှေများ ဆယ်စီးခန့် ရှိသည်။

ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေ ဥဒဟို ဖြစ်နေကြသည်။

ဆား၊ ဓား၊ လှံ၊ မောင်း၊ ဒန်အိုး၊ မြေအိုး၊ မြေခွက်၊ ဖျင်ကြမ်းစောင်၊ ဘာဘူစောင်၊ ပယင်းပုတီး၊ ဖန်လက်ကောက်၊ ဆံညှပ်၊ ဆံထိုး၊ ချုပ်အပ်၊ ဘီး၊ မှန်၊ အပ်ချည်လုံး စသည် စသည် စုံစီနဖာ ပစ္စည်းများသည် လုံးထွင်းလှေတိုင်းမှာ လိုလို ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းများကို လွယ်လာချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြား ဒေသရှိ တိုင်းရင်းသား တိုင်းရင်းသူတိုင်း မက်မောကြသည်။

နွေတစ်လ နှစ်လ ကာလသာ လာလေ့လာထရှိသော ဥယျမြစ်ဝှမ်း ဒေသ လှေသမားများဆီတွင် ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းများကို ဝယ်သည်ထက် ကုန်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်က များလေသည်။

ဒေသခံ လွယ်လာချိုင့်ဝှမ်းသားတို့၏ ပစ္စည်းများမှာ မြစ်ထဲက ကျင်၍ ရထားသော ရွှေမှုန်ရွှေပွင့်၊ သစ်မွှေး၊ နွယ်ချို၊ ဂမုန်းနှာဥ၊ ကရဝေးနှင့် ဆေးမြစ်ဆေးပင်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သော်ဒလီသည် လွယ်လာရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်မှ ကုန်ချင်းဖလှယ်ရန် လာကြသူ မိန်းမ ယောက်ျား ကလေးသူငယ်များကို ကမ်းနံဘေး ကျောက်တုံး တစ်ခုပေါ်က ထိုင်၍ ငေးနေတတ်သည်။

ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်သာ ရှိသေးသော်လည်း သူ့စိတ်ကား ကြီးမားသည်။ ဥယျာဉ်တန်းမှ လုံးထွင်းလှေနှင့် လာ၍ ကုန်ပစ္စည်း ဖလှယ်ကြသူတွေ အကြောင်း တွေးနေတတ်သည်။ ကြီးကောင်ဝင်စအရွယ်မို့ စူးစမ်းလိုစိတ် သိလိုစိတ်နှင့် စိတ်လည်တတ်သည်။

သူတို့ရွာသို့ ရောက်ချင်သည်။ သူတို့ အရပ်ဒေသသို့ စွန့်စွန့်စားစား လိုက်ချင်သည်။ သူတို့ရွာ သူတို့ ဒေသသည် မည်သို့ နေမည်နည်းဟု အလွန် သိချင် မြင်ချင်နေသည်။

သို့သော် သော်ဒလီသည် ထိုသူများနှင့် စကားသွားမပြောရဲ။ ဘယ် ကလေး တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှလည်း လှေသမားတွေနှင့် စကား သွားပြော သည်ကို မတွေ့ရ။ ဒေသခံစကားနှင့် သူတို့စကားကလည်း အနည်းငယ် ကွာဟမှု ရှိလေရာ သော်ဒလီမှာ ဆိပ်ကမ်း၌ နေ့စဉ် လာငေးရုံနှင့်သာ အချိန်ကုန်လေ သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သော်ဒလီသည် ဆိပ်ကမ်း၌ ထိုင်၍ ငေးနေရသည်ကို ကျေနပ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ခု အရသာရှိသလို ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်နေကြသော လူအုပ်ကို နေ့စဉ် မရိုးနိုင်အောင် ရွာဆိပ် ဆင်း၍ ကြည့်ငေးနေတတ်လေသည်။

နေလုံးနီနီသည် လွယ်လာတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ကွယ်ပျောက်လုလု မေးတင်နေလေပြီ။ ဆိပ်ကမ်းဘေးနားရှိ ဒီးဒူးပင်ကြီးပေါ်တွင် ငှက်များသည် အိပ်တန်းလုရင်း ရန်ဖြစ်စ ပြုနေကြသည်။

သော်ဒလီသည် ဆိပ်ကမ်းမှ ရွာဘက်သို့ လျှောက်လာလေသည်။

ရွာထဲရှိ လူများက သတိထားမိကြ၊ မထားမိကြသည်ကိုတော့ သော်ဒလီ မသိ။ သော်ဒလီ သိသည်။ သော်ဒလီ သတိပြုမိသည်မှာ ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများ စတင် ကျနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆန်းတော့ မဆန်း။

တောင်ယာမီးရှို့ချိန်၊ တောမီးလောင်တတ်ချိန်မို့ လေနှင့် တစ်နေရာ ရာက လွင့်ပါလာသော မီးကျွမ်းလောင်ပြာများသာဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန် ယူဆ လိုက်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သော်ဒလီသည် သူတို့အိမ်ရှိရာသို့ တောင်စောင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း
တရွေ့ရွေ့ လှမ်းတက်လာသည်။

အိမ်အောက် တောင်စောင်းရှိ ပိန္နဲစည်ပင်ပေါ်တွင် သူ့ကြက်တို့
လည်း အိပ်တန်းတက်နေကြလေပြီ။

သူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။

သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးနှင့် သူ့အမေတို့ ညနေစာ ထမင်းစားနေကြသည်။

သူ့ကို မျက်လုံးဝင့်၍ ပြိုင်တူ ကြည့်ကြ၏။

“ဘယ်သွားနေလဲ” ဟု သူ့အဖေက မေးသည်။ ဆိပ်ကမ်းနားက
ပြန်လာကြောင်း သူပြော၏။

သော်ဒလီ ထမင်းစားပြီးသွားချိန် အပြင်၌ အမှောင် စိုးမိုးနေလေပြီ။

ရွာတစ်ဖက် တောင်ကြားမှ ခွေးအများ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူသံကို ကြားမိသည်။

သော်ဒလီ၏ စိတ်သည် ခွေးအများဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ညသည် တစ်စစ နက်ရှိုင်းလာသည်။

ခွေးအများ အူသံသည် ပို၍ ညံ့စီလာ၏။

တောင်ချိုင့်ကြားမှသည် သူတို့ အိမ်အောက် ယာတောဟောင်း
ဖုန်းဆိုးနား ရောက်လာ၏။ အမှောင်နှင့်အတူ ခွေးအ အများ ရဲတင်းလာကြ၏။
ရွာနားဝန်းကျင်သို့ ချဉ်းကပ်လာနေကြသည်။

ကြက်ချောင်း၊ ငှက်ချောင်း လာနေကြလေပြီ။

ခွေးအများသည် လူတို့အား သေကျေလောက်အောင် အန္တရာယ်
မပြုရဲကြသော်လည်း လူကို အလွန်ဒုက္ခပေးသော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်သည်။

ညအခါ ရွာထဲ တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ ရွာသူရွာသားတွေ မွေးထားသော
ကြက်ငှက်တွေကို ဝင်ဆွဲတတ်သည်။ ဝက်ကလေး၊ ခွေးကလေးပင် မရှောင်၊
ရရာကို ဝင်ဆွဲသည်။ ခွေးကလေးတွေကို ခွေးအတွေ့က ရွာထဲ ဝင်ဆွဲသော်လည်း
ခွေးမ ခွေးထီးများသည် ရွာပြင်ထိ ခွေးအများနောက် လိုက်၍ မကိုက်ရဲ၊ မတိုက်
ခိုက်ရဲကြ။ ခွေးတွေက တစ်ကောင် နှစ်ကောင်၊ ခွေးအတွေ့က တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ်
ဖြစ်၍ ခွေးအတွေ့နှင့် ရွာခွေးတွေက ပြိုင်မကိုက်ရဲကြ၊ ရွာထဲ၌သာ လူအားကိုးနှင့်

ပြေးလိုက်ကိုက်ရဲသော်လည်း ရွာပြင်ရောက်သည်နှင့် အမြီးကုပ်၍ ပြန်ဆုတ်ပြေး လာတတ်ကြသည်။ ယင်းကြောင့်လည်း သူတို့အရပ်၌ ခွေးအသည် သားရဲပုံနှင့် ဟိတ်ဟန်များနေသည်။ နေညိုသည်နှင့် ရွာထဲ ဝင်ရန် ချဉ်းကပ်လာတတ်ကြ သည်။ ကြက်၊ ငှက်၊ ဝက်၊ ခွေး ဘာမှ မရလျှင် လူတွေ စိုက်ပျိုးထားသော သီးပင်စားပင် မှန်သမျှ အကုန် တူးဖော်စားသည်။ သခွား၊ ဖရုံ၊ ဘူး၊ ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ၊ ကန်စွန်းဥ၊ အာဒါလွတ်ဥ၊ ပီလောပီနံ၊ ပဲ၊ ကြံက အစ ဘာမှ မရှောင်၊ တွေ့တာ အကုန်စားတတ်လေသည်။

လူတွေ စိုက်ပျိုးထားသော အခင်းမှန်သမျှ ထောင်းလမောင်းကြေ အောင် မွေနှောက် ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။

အစား ပက်စက်သည့်ထဲတွင် ခွေးအကိုမိသော တိရစ္ဆာန် မရှိပေ။ အခြား အခြားသော တောတိရစ္ဆာန်များဆိုလျှင် အသီး၊ အရွက်၊ အပင်၊ အဥ စားလျှင် အသားမစား။ အသားစားလျှင် အသီး၊ အရွက်၊ အပင်၊ အဥ တို့ကို မစား။ တစ်မျိုးသာ စားတတ်သည်။

ခွေးအဆိုသော တိရစ္ဆာန်ကမူ ဤသို့ မဟုတ်၊ တွေ့ကရာ မြင်ကရာ မရှောင် အကုန်စားသော အစုံစားသော တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားသည်မှာ လူစားသည့် အရာဟူသမျှ အားလုံး လိုက်စားသည်။ နောက်ဆုံး လူထက်ပင် သာသွားသာမှာ စားစရာ ရှာမရလျှင် မိမိကလေးကိုပင် မိမိ ပြန်စားတတ် လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးအ အမများ သားပေါက်ချိန်၌ ခွေးအ အထီးများ၏ အန္တရာယ်ကို ပထမဦးဆုံး အနီးကပ် ကြည့်ရှုစောင့်ကြပ်ကြရ သည်။ အစာရှာမရ၍ ဝမ်းဗိုက်ဟောင်းလောင်းနှင့် ပြန်လာသော ခွေးအ အထီးများ ကလေးကို ဝင်ဆွဲစားပစ်မှာစိုး၍ ခွေးအ အမများက သူတို့၏ မွေးကင်းစကလေးများကို ကျင်းနက်နက်တွင် ထည့်ဝှက်ထားကြရသည်။

သားရဲတွင်းမှ ခွာ၍ ခွေးအ အထီးများနှင့် အစာရှာထွက်ရာ၌လည်း ခွေးအ အမများသည် သားသမီးဇောနှင့် စိတ်မဖြောင့်တတ်ကြ။ အစာရှာ သားကောင်လိုက်နေကြစဉ် သူတို့အုပ်စုထဲမှ ခွေးအ တစ်ကောင်ကောင် ပျောက် သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သားရဲတွင်း ကလေးများ ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြန်ပြေးချလာရသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ခွေးအ အထီးများသည် ခွေးအ အမများ အစာရှာထွက်နေချိန် သို့မဟုတ် သူတို့နှင့်အတူ အစာရှာနေချိန်တွင် သားရဲတွင်းထဲ ပြန်ခေါက်လာပြီး မွေးကင်းစ လသားလေးတွေကို ခိုးစားပစ်တတ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ခွေးအ အမများသည် သားပေါက်ချိန်၊ သားသမီး အကောင်ငယ်များ အမိနောက်လိုက် အရွယ်မတိုင်မီ အချိန်တွင် ခွေးအ အထီး များ၏ အန္တရာယ်ကို အမြဲ သတိထားနေကြရသည်။

ခွေးအ အထီးများသည် ခွေးအ အမများလောက် ကိုယ်ကာယ မကြီးထွားမှု၊ အားခွန်ဗလ မသန်စွမ်းမှု၊ အစာရှာရာ၌ မကျွမ်းကျင်မှု၊ စိတ်မရှည်မှု၊ လောဘနည်း၍ ပျင်းရိဖွဲနည်းမှုတို့ကြောင့် ခွေးအ အမများကိုသာ ဆရာတင်၍ ခွေးအ အမများ နောက်ကသာ လိုက်လေ့ ရှိကြလေသည်။

သားငယ် သမီးငယ်များအား အထီးကောင်များ ဝင်ဆွဲစားပစ်မှာ စိုးရွံ့၍ အချိန်ရှိသရွေ့ စောင့်ရှောက်နေတတ်ကြသော ခွေးအ အမများသည် အစာရှာ မရပါက သူတစ်ပါး၏ ကလေး သားငယ်များကို ဦးစွာ ခိုးစားတတ် ကြသည်။ သူတစ်ပါး၏ ကလေးငယ်များကို ခိုးဝှက်မရသောအခါ၌မူ မိမိ၏ ကလေးငယ်များကို စားလေတော့သည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော နေရာတွင်လည်း ခွေးအသည် ပြိုင်ဘက် ရှားသော တိရစ္ဆာန်များပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခွေးအ၊ တောခွေး၊ မြေခွေးများကို မျိုးနွယ်တစ်ခုတည်းဟု မုဆိုးများက သတ်မှတ်စကား ဆိုထားကြပုံ ရလေသည်။

သော်ဒလီသည် လှဲအိပ်နေရင်းက ခွေးအများ အူသံကို နားစွင့် နေမိလေသည်။ ရွာအောက် ယာတောဟောင်းတွင် သူတို့ မိသားစု၏ စိုက်ခင်း တွေ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ပိန်းခင်းများကို စိတ်မချ။

အာဒါလွတ်နှင့် ကန်စွန်းခင်းတို့ကမူ ခြံခိုင်သည်။ တော်တော်နှင့် ခွေးအများ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်နိုင်မည် မဟုတ်။ ဆူးခက် ဆူးပင်တွေနှင့် အတော်အသင့် စိတ်ချရသည်။

ပိန်းခင်းကိုမူ ခြံအလုံ အခိုင် မကာမိ။ ပိန်းကောင်းအောင် အခင်း ပတ်လည်တွင် ပိန်းရိုင်း ပိန်းယားတွေကိုသာ စိုက်ချထားမိသည်။ ဤသို့ ပိန်းရိုင်း ပိန်းယားတွေကို ပိန်းကောင်းခင်းအစ ပတ်ပတ်လည်၌ စိုက်ပျိုးထားရခြင်းမှာ

ခွေးအများ ပိန်းဥ လာခိုးဖော်စားလျှင် ဦးဆုံး ပိန်းရိုင်း၊ ပိန်းယားတွေနှင့် တိုးကာ တပ်လန့်သွားအောင် ဖြစ်လေသည်။

ပိန်းရိုင်း ပိန်းယားတွေမှာ မည်သည့် သတ္တဝါစားစား လျှာ၊ လည်ချောင်းမှသည် အူထိ လိုက်ယားတတ်သဖြင့် ပိန်းရိုင်း ပိန်းယားတွေကို ခွေးအတွေ့က စားလေ့ မရှိကြ။ ဤနည်းနှင့် သူတို့ တစ်ရွာလုံးသားတွေမှာ ပိန်းကောင်းခင်းကို ပိန်းရိုင်း ပိန်းယားတွေနှင့် ခွေးအ ရန်မှ ကာကွယ်ထားကြရ၏။

သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ဤ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တိရစ္ဆာန် ခွေးအများသည် အလယ်၌ ပိန်းကောင်းဥများ ရှိသည်ကို ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းရသွားကြသည် မသိ။ လူတွေ ဝင်ထွက်သည်ကို အနံ့ရ၍ ထင်၏။ စည်းပေါက်ကာ ပိန်းကောင်းရှိရာ အလယ်ခင်းထဲ ဝင်စားတတ်သည်လည်း ရှိလေသည်။

သော်ဒလီတို့ အရပ်သည် တောခွေး အလွန်ပေါ၏။

ခွေးအ၊ တောခွေးများ အသားကို လူမစားသဖြင့် ပို၍ လူတွေကို မထိတရီ လုပ်ချင်ကြသည်။ အမှန်က ပုပ်အယ်အယ် ညှီဟောက်ဟောက် အနံ့ရသော သူတို့အသားကို လူမဆိုထားနှင့် သားစားတောတိရစ္ဆာန်များပင် မကြိုက်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ကျားလည်း မကိုက်၊ ဝံလည်း မကုတ်၊ ဆင်လည်း မနင်းနှင့် ပေါချင်တိုင်း ပေါများနေကြ၏။

သူတို့ဆီ၌ ခွေးအများ အလွန် ပေါများလာပြီး စိုက်ခင်းထဲ ရှိသမျှ ဝင်ဖျက်၊ ရွာထဲမှ ကြက်၊ ငှက်တွေ ဝင်ဆွဲ၊ ဝက်ကလေး၊ ခွေးကလေးများပါ ချမ်းသာမပေးလောက်အောင် သောင်းကျန်းလာလျှင်တော့ ဆေးခတ်၍ သတ်ကြရသည်။

ခွေးအများကို ဆေးခတ်သတ်ရသည်ကတော့ လွယ်ကူ၏။

ဆေးခါးသီးနှင့် ပီလောပီနံ့ဥ၊ ထမင်းတို့ကို ရောနှောထောင်းထားသော ထမင်းထောင်းကို ခြံဝနား ပစ်ချထားရသည်။ ခတ်ဆေး စပ်ထားသော ထမင်းထောင်းကို လုယက်စားကြသော ခွေးအများသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဇီဝိန်ချုပ် သေကုန်ကြသည်။

ရွာသူရွာသားတွေ ခတ်ထားသော အဆိပ်ခတ်ဆေးကို မစားလိုက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ရသော အကောင်များသည် အသေကောင်ကို မျိုးတူသား ထပ်စားကြပြန် သည်။ ထပ်စားသော အကောင်များသည် ထပ်သေကြပြန်၏။

ဤသို့နှင့် ခွေးအ ဆေးတစ်ခါ ခတ်ပြီဆိုလျှင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် စိုက်ခင်းယာခင်းတွေ သက်သာသည်။ ရွာနားဝန်းကျင်၌ ခွေးအတွေ့ အူသံ မြည်သံပင် တိတ်သွားကြလေ၏။

ခွေးအများကို ဤသို့ ဆေးခတ်၍ သတ်သောနည်းကလွဲပြီး သူတို့ဆီ၌ တခြားနည်းလမ်း မရှိပေ။ ကိုင်းထောင်၍လည်း မမိအောင် ပါးနပ်သော တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေ့ခင်းနေ့လယ် ဆိုလျှင်လည်း သူတို့ကို လုံးဝ မတွေ့ကြရ။ နေ့ခင်း နေ့လယ်မှာ ထွက်လေ့ထွက်ထလည်း မရှိကြ။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မြေကျင်း သားရဲတွင်း အောင်းနေတတ်ကြသည်။ တောင်ဘို့များ တောင်ကမ်းပါးယံများ တွင် ဥမင်လိုက်ခေါင်း ကျင်းများ တူး၍ နေတတ်ကြ၏။ နေ့ခင်း တစ်နေ့ခင်းလုံး ကျင်းထဲအောင်းအိပ်၍ ညညမှ အစာရှာထွက်တတ်သော တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် ခွေးအသည် ထိပ်ဆုံးကပါဝင်သော တိရစ္ဆာန် ဖြစ်လေသည်။

ခွေးအ၏ အရိုးများထဲတွင် ခဲကို တို့ရုံနှင့် ခဲဝါပြီး ရွှေဖြစ်အောင် စွမ်းသော ကုဒ္ဒိပါဒ် အရိုးတစ်ရိုးလည်း ပါသည်ဟု သော်ဒလီတို့ အရပ်သူ အရပ်သား လူကြီးများက ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က ခွေးအကျင်းများ ကို သွားတူးဖူးကြသည်။

ခွေးအ ကျင်းမှာ တစ်ကျင်းတည်း တစ်ခေါင်းတည်း မဟုတ်ဘဲ၊ ကျင်း ပေါင်း အပေါက်အခေါင်းပေါင်း များစွာ ဆက်စပ်လျက် ရှိသည်။ တောင်ခါးပန်း တစ်ခုလုံး အောက်ခြေတွင် ခရုပတ် ဝက်ပါကဲ့သို့ အကွေ့တစ်ထောင် အကောက် တစ်ထောင် ဖောက်လုပ်ဆက်သွယ်ထားသော ခွေးအ ကျင်းများကို တူးဖော် ရှာဖွေသူများ လက်မြောက်ကြရသည်။

ခဲကိုတို့လျှင် ရွှေဖြစ်သည်ဆိုသော (ခဲဝါ) ဆေးရိုးကို သူတို့ ကျင်းထဲ၌ ဘယ်နေရာ ဝှက်ထားကြမှန်း မသိပေ။ ဘယ်လိုရှာရှာ မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ ထို ခဲဝါရွှေဆေးရိုးကို မရဖူးဘူးကြ။ ခဲဝါရွှေဆေးရိုးရ၍ သူဌေးဖြစ် ချမ်းသာသွားကြသူ ဟူ၍လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ

မရှိပေ။

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား အစဉ်အလာအရ ပြောဆိုကြခြင်း သာ။ ခွေးအ အရိုးပေါင်းများစွာကိုတော့ ရဖူးကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့် အရိုးသည် ဆေးဖက်ဝင် ရွှေဖြစ်သောအရိုး၊ ခွေးအများ အမြတ်တန်း ဝှက်ထားကြသော အရိုးမှန်း ခွဲခြား မသိကြ။

ဘုတ်ငှက်သိုက်၌ ဆေးမြစ်ရှိသည် ဆိုသကဲ့သို့ပင်၊ ခွေးအကျင်း၌ ဆေးရိုးရှိသည် ဟူသော စကားမှာလည်း ဒဏ္ဍာရီသာ။

သို့သော် ခွေးအ၏ ဒဏ္ဍာရီကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည်။ ခွေးအ၏ အရိုးသာ မဟုတ်၊ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်ကိုလည်း အစဉ် အလာအရ ဆေးဖက်ဝင်သည်ဟု အဆိုရှိကြသည်။

ခွေးအ၏ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်တွင် တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ် ပါသည်။

ခွေးအ၏ စူးစူးစိုက်စိုက် မျက်လုံးအကြည့်ကို မည်သည့် တော တိရစ္ဆာန်မျှ ရင်မဆိုင်ရဲကြ။ ဤသို့ကြောင့်လည်း ခွေးအတို့အား မည်သည့် တောတိရစ္ဆာန်မျှ အန္တရာယ်မပြုရဲကြ။ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်ရှိသော ခွေးအ၏ မျက်လုံး အကြည့်ကို ကြောက်ကြသောကြောင့် ခွေးအများအား ကျားလည်း မကိုက်၊ ဆင်လည်းမနင်း၊ ဝံလည်း မကုတ်၊ ဝက်လည်းမပက်၊ ပြောင်လည်း မဝှေ့၊ နွားနောက်လည်း မခတ်ဟု ဆိုကြသည်။

အကြောင်းမှာ ခွေးအ၏ မျက်လုံးသူငယ်အိမ်၌ ပုဏ္ဏကမျက်ရင်၊ နဂါးမျက်စောင်းပါသဖြင့်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤသို့ ပြောကြခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ တော့ မဟုတ်။ သာဓကတွေမှာ ကြက်ငှက်များသည် ညအခါ၌ မည်မျှ မြင့်မား သော သစ်ပင်ပေါ်၌ အိပ်နေအိပ်နေ ခွေးအသာ မြင်သွား၍ မျက်စောင်း လှမ်း ထိုးလိုက်လျှင် သားငှက်တိရစ္ဆာန်သည် အမြင့်သစ်ပင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ပြုတ် ကျလာတတ်သည်။ သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာသော ငှက်ကို ခွေးအက ဖမ်းစား လေသည်။

ရှည်လျားသောည လသာညနှင့်အတူ သော်ဒလီ၏ အတွေးမှာ လည်း ရှည်လျားနေ၏။

တစ်နှစ်က ဤလို လသာည၌ ခွေးအ,မိသားစု တစ်စုသည် သူ၏

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြက်မကြီးအား ဖမ်းဆီးသွားသည်ကို မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

သော်ဒလီတို့၏ အိမ်အောက်ဘက်ကျသော တောင်စောင်းတွင် ပိန္နဲစည်တစ်ပင် ရှိသည်။ ထိုပိန္နဲမျိုးသည် အလုံးသေးပြီး အသီးများ၏။ အကိုင်းအခက်တွင် အသီးမသီးဘဲ ပင်စည်ရင်းနှင့် အမြစ်တို့တွင် ပြွတ်ခဲအောင် သီးတတ်၏။ အပေါ်ယံတွင် မဟုတ်၊ မြေကြီးထဲရှိ ပိန္နဲမြစ်၌ပင် အသီး သီးတတ်သည်။ မြေထဲရှိ ပိန္နဲမြစ်တစ်လျှောက်တွင် ပိန္နဲသီးများ ကြီးထွားလာပြီး ရင့်လာပြီဆိုလျှင် မြေပပ်ကြားအက်လာ၏။ ပိန္နဲသီး မြေထဲ၌ မှည့်နေပြီဆိုလျှင် မြေပပ်ကြားအက်ကွဲကြောင်းက အနံ့ မွှေးထွက်လာသည်။ မြေထဲ အက်ကြောင်းမှ သင်းပျံ့လာသော ပိန္နဲသီး မွှေးရနံ့သည် မည်သည့်အနံ့နှင့်မျှ မတူအောင် သွားရည်ယိုစရာ ကောင်းလှသည်။ ပိန္နဲစည် မှည့်သောလသည် သာမန် ပိန္နဲသီး မှည့်သောလထက် စောသည်။ တန်ခူး၊ ကဆုန်တွင် လှိုင်လှိုင် မှည့်တတ်သည်။

သို့သော် ထိုမြေထဲက ပိန္နဲစည်သီး၏ အမှည့်မွှေးနံ့ကို လူက နောက်ကျမှသိရပြီး ခွေးအများက စောစောရတတ်၊ သိတတ်ကြသည်။ မြေကြီးထဲက အမြစ်တွင် သီးမှည့်နေသော ပိန္နဲစည်သီး အနံ့ရ၍ ခွေးအ တစ်ကောင်သည် ပိန္နဲပင်အောက် ရောက်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် နို့စို့အရွယ် ရင်ဘတ်အဖြူ ကျားနှင့် ခွေးအ လေးကောင်လည်း ပါလာ၏။ သားသည် အမကြီးမှန်း သိသာ၏။ ခွေးအ အမကြီးမှာ လုံးဝ အနက် ဖြစ်သည်။

သော်ဒလီသည် အိမ်ပေါ်က ကြည့်နေသည်။ နွေလ ဖြစ်သဖြင့် သစ်ရွက်တွေ တုံးနေရာ လရောင်ထဲမှာ ခွေးအ သားအမိကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ခွေးအ အမကြီးသည် အနံ့ခံရင်း မြေပြင်ကို နှုတ်သီးနှင့် ပွတ်လျှောက်ကာ ပိန္နဲစည်ပင်ခြေရင်းတွင် လှည့်ပတ်နေသည်။ သူ့နည်းတူ ကလေးနှစ်ကောင် ကလည်း လှည့်ပတ်နေကြ၏။

ခွေးအ အမကြီးသည် ပိန္နဲသီးမှည့်နံ့ရသော မြေပပ်ကြားအက်ကြောင်းကို နှုတ်သီးနှင့် ထိုး၍ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်လေးနှစ်ကောင်ကလည်း အမကြီးနည်းတူ လိုက်နမ်းကြ၏။ အမကြီးသည် အစာဖောနှင့် ကောင်လေးနှစ်ကောင်ကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်

လေးနှစ်ကောင်နှင့် အမကြီးပါးစပ်မှ ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့ အသံတွေ ထွက်လာသည်။ မြေပြင်ကို လက်နှင့် တအားကျုံးယက်နေသည်။ အနံ့ရ၍ အစာဇော ပြင်းပြနေသော အမကြီးသည် မြေပပ်ကြားအက်ကြောင်းကို နှုတ်သီးနှင့် ထိုးသည်။ ကုန်း၍ ယက်နေရာမှ မြေပြင်သို့ ဝပ်ချ၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံယက်သည်။ အက်ကြောင်းပပ်ကြားထဲမှ မြေစိုင့်ခဲများ လွင့်စဉ်ကုန်သည်။ သစ်ရွက်ခြောက် ကြွေတွေပေါ် ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်အသံ မြည်၍ ကျသည်။

အမကြီး အားရိုပါးရို ယက်ကန် လုံးပန်းနေသည်ကို မြင်သောအခါ ကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း ဝင်ယက်ကြသည်။ သို့သော် ကလေးနှစ်ကောင်၏ တူးဆွယက်ဖော်ခြင်းက ခရီးမရောက်၊ အမကြီး၏ အလုပ်ကို အနှောင့်အယှက်သာ ဖြစ်စေသည်။ ထို့ကြောင့် အမကြီးက ကလေးနှစ်ကောင်ကို လက်နှင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲကလည်း မာန်ဖီ အော်ငေါက်သော အသံတွေ ထွက်လာ၏။ အမကြီး၏ ဒေါသသံမှာ ကျယ်လောင်လာသည်။

ထိုအခါ သစ်ပင်ပေါ် တက်အိပ်နေသော သော်ဒလီ၏ ကြက်မ တစ်ကောင်မှာ အလိုလိုလန့်ဖျပ်ပြီး ကွီကွီကုတ်ကုတ် အော်တော့သည်။ လှံဖျား နားတွင် ပုဇင်းကိုကြည့်၍ ချီးပါချသော ကျီးကန်းနှယ် ပိန္နဲသီးတူးဖော်နေသော ခွေးအ အမကြီးကို ကြောက်ကာ သူ့ဘာသာသူ့ မလုံမလဲဖြစ်ပြီး အသံထွက် သွား၏။ သို့သော် . . . ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကတော်မတိုက်ရဲ၊ ကွီကွီ ကုတ်ကုတ်သာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် တိုးတိုးသာသာ မြည်ရဲ၏။

အလွန် နားပါးသော ခွေးအ အမသည် ချက်ချင်း ကြားလေသည်။ လုံ့လဥဿာဟကြီးစွာ ကြိုးစားနေရသော ခြေလက်တို့ကို ရုတ်ခြည်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ လျှပ်တစ်ပြက် ပြောင်းလဲသွားသော မိခင်ကြီး၏ အထာကြောင့် ကလေးနှစ်ကောင်ကပါ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။ သေးငယ်၍ စူးရှသော မျက်လုံးငယ်လေးတွေ အစုံနှင့် မိခင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရှားဘဲ ပကတိ ရပ်နေကြ၏။

ခွေးအ အမကြီးသည် နားရွက်ကို ထောင်လိုက်သည်။ ခဏ တွေဝေနေ၏။ ဆတ်ခနဲ သစ်ပင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကြက်မ လန့်အော်သံသည် ပို၍ ကျယ်သွားသည်။ ခွေးအ အမကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းဝင်းလက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သွားသည်။ ရောင်ခြည်များပင် ထွက်သွားသလား ထင်လိုက်ရ၏။ ပိန္နဲငစည်မှ ရမ္မက်ဇောကို ကြက်မဆီသို့ လွတ်လိုက်ပြီ။

ကလေးနှစ်ကောင်သည်လည်း မိခင်ကြီးနည်းတူ ကြက်မြည်သံကြား ရာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မော့ကြည့်နေကြသည်။ ခွေးအ အမကြီး သည် အမြီး ခြေလက် ကိုယ်ကာယ လုံးဝလှုပ်ရှားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကြက်မကြီး ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ စိတ်ညို့ဖမ်းစားနေသလား ထင်ရသည်။

အပေါ်က ကြက်မကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကိုင်းရင်း တွင် အိပ်နေရာမှ ကိုင်းဖျားနားသို့ ခြေနှစ်ချောင်းကို မညီမညာရွှေ့သည်။ ခွေးအ အမကြီးသည် ဦးခေါင်း ကိုယ်လက်ပင် မလှုပ်ရှားဘဲ ကြက်မကြီး ရွှေ့သွားရာကို မျက်လုံးနှင့်သာ စူးစူးစိုက်စိုက် လိုက်ကြည့်လေသည်။ ကလေးနှစ်ကောင် ကလည်း မိခင်ကြီး နည်းတူ လိုက်ကြည့်ကြ၏။

ကိုင်းဖျားနားသို့ ရောက်သွားသော ကြက်မသည် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကိုကိုကုတ်ကုတ်အော်ပြီး နောက်တစ်ကိုင်းကူး၍ အမြင့်တက်ရန် ခြေလှမ်းသည်။ ညတွင် ကြက်မျက်သင့် မမြင်မစမ်းရှိသော ကြက်မသည် ခြေနင်းမမှန် ဖြစ်နေ သည်။ ပထမကိုင်းတွင် နေရသည်ကို မလုံမလဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်တစ်ကိုင်း အမြင့်တက်ရန် မမြင်မစမ်း ခြေလှမ်းမှား အနင်းတွင် အောက်က စိုက်ကြည့်နေ သော ခွေးအ အမကြီးသည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။ ဤတွင် သွေးပျက်အောင် လန့်နေသော ကြက်မကြီးသည် ကိုင်းပေါ်မှ ခြေချော် ၍ ကျသွားတော့၏။

ညတွင် မျက်လုံးမမြင်ရသော ကြက်မသည် အထိတ်တလန့် အော် ကာ ရမ်းသန်း၍ ပျံ၏။ ပိန္နဲကိုင်းနှင့် အတောင် ကိုယ်လုံးတို့ တအားတိုက်မိကာ ပိန္နဲပင်အောက် ဖုတ်ခနဲ ကျလာ၏။ ခွေးအ အမကြီးပင် လက်မလှမ်းလိုက်ရ။ အသင့်စောင့်နေသော ကလေးနှစ်ကောင်က ကြက်မကြီးကို ဖမ်းကိုက်ထား လိုက်ကြပြီ။

လူနှင့် နီးမှန်းသိသော ခွေးအ အမကြီးသည် ကလေး နှစ်ကောင် ပါးစပ်ထဲက ကြက်မကြီးကို အတင်း လုယူကာ တောထဲထွက်ပြေးသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြက်မကမူ မသေမရှင် အသံကြီးနှင့် တဂဲဂဲ အော်ဟစ်ကာ ပါသွားလေသည်။
တောအလုံးရှိ ကြက်၊ ငှက်၊ တိရစ္ဆာန် အားလုံးသည် ကြက်မ အော်သံကြောင့်
ထိတ်လန့် သွေးပျက်ကုန်ကြတော့သည်။

ဤသို့ ခွေးအများ ကြက်ဖမ်းသည်ကို လူတို့က ခွေးအတွင် ပုဏ္ဏားက
မျက်စောင်းပါသဖြင့် မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ရုံနှင့် မခံနိုင်ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်က
ပြုတ်ကျသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ခွေးအများအား ကျားမကိုက်၊ ဆင်မနင်း၊ ဝံမကုတ်၊ ပြောင်မခတ်၊
ဝက်မပက်ခြင်းတို့မှာမူ သူတို့၏ ပါးနပ်လျင်မြန်မှုအပြင် သူတို့က ကျင်းနှင့် နေကြ
သူတွေ ဖြစ်သဖြင့် သူတို့အား မည်သည့် တောတိရစ္ဆာန်ကမျှ အန္တရာယ်
မပြုနိုင်ကြပေ။ သူတို့၏ မြေအောက်ကမ္ဘာသည် သူတို့အတွက် အလုံခြုံဆုံး
နေရာ ဖြစ်လေသည်။

သော်ဒလီသည် ခွေးအများ အကြောင်းတွေးရင်း သူ့အဖေကို
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ့အဖေသည် ခါးကို မီးကင်ရင်း တစ်ဖက်စောင်း အိပ်နေသည်။
မကြာခင် မိုးလင်းပိုင်း၌ သော်ဒလီလည်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

ဘယ်က ဘယ်လို လွင့်ပါလာကြမှန်း မသိသော မီးကျွမ်းပြာဖြူဖြူ
အမှုန်အစများကို နံနက်ထမှာ အိမ်ရှေ့၌ သိသိသာသာ မြင်ကြရသည်။

သော်ဒလီတို့ အိမ်ရှေ့၌သာမဟုတ်၊ အိမ်တိုင်းရှေ့တွင် ဖြစ်သည်။
မြေပြင်အပြန်၌သာ မဟုတ်၊ သစ်ပင်သစ်ရွက်များပေါ်၊ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်များ၌
လည်း မီးကျွမ်းပြာဖြူဖြူများ။

သို့သော် မည်သူမျှ အလေးအနက် ထားရမှန်း မသိကြ၊ ပြာဖြူဖြူ
များနှင့် ဆက်စပ်၍ မည်သို့သော အကျိုးအပြစ်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကိုလည်း
မည်သူကမျှ တွေးမကြည့်မိကြ။ စကားအရာပင် ထည့်ပြောစရာ မဟုတ်သလို
နေခဲ့ကြသည်။

သော်ဒလီသည် ကြက်များကို အစာကျွေးသည်။ ခြံထဲက ဝက်တွေကို
အပြင်သို့ မောင်းထုတ်သည်။ သူ့အဖေက တောတက်သွားသည်။ သူ့အမေက

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ဟင်းရွက်ခူးရန် သူ့အဖေနောက်က တောထဲလိုက်သွား၏။
ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် သွားနေကျ ရွာအောက် လှေဆိပ်ဘက် ဆင်းလာ
သည်။

နံနက်နှင့် ည ထမင်းနှစ်နပ် စားကြသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်မိုးချုပ်
သွားပြန်သည်။

မီးကျွမ်းပြာများလည်း ဆက်မကျတော့။ တစ်ည တစ်ရက်ခန့် ကျခဲ့
သော မီးကျွမ်းပြာများသည် သစ်ရွက်စိမ်းပေါ် ကျီးပေါင်းတက်နေကြသည်။
လေတိုက်သော်လည်း တော်တော်နှင့် ကွာမကျဘဲ ရှိသည်။

ရွာသားကြီးတစ်ဦး၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်သောညကို လှန်နှိုး
လိုက်သလို ရှိသည်။

ထိုရွာသားကြီးသည် မိမိအိမ်နှင့် အနီးကပ်ဆုံး အိမ်မှ ရွာသားကြီး
တစ်ဦးကို ခေါ်နှိုးသည်။ ထိုရွာသားကြီး နိုးလာ၏။ အိမ်ရှေ့မှ အထိတ်တလန့်
ခေါ်နေသဖြင့် တစ်အိမ်သားလုံး နိုးကုန်သည်။

ချောက်ချား ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်းသောညသည် ဤသည်က
စလေသည်။

“ဘာလဲဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနိုးခံရသူ ရွာသားကြီးက နိုးလာသူ ရွာသားကြီးကို မေးသည်။

“ဒီအသံတွေလေဗျာ၊ ခင်ဗျား သတိမပြုမိဘူးလား၊ ကျုပ်တော့ ညဦး
ကပင် သတိပြုမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ညဦးက ဒီလောက် မကျယ်သေးဘူး။ ခု
တဖြည်းဖြည်း ပိုကျယ်လာတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားကို ကျုပ် နှိုးတုန်းကနဲ့
ခုနဲ့တောင် မတူတော့ဘူး၊ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ကျယ်လာတယ်လေ၊ ခင်ဗျား
သတိထား နားထောင်ကြည့်စမ်း။”

ရွာသားကြီးသည် နားကို စွင့်လိုက်သည်။

အမှန်ပင် ကြားရသည်။

သူ့တစ်သက်တာ၌ အမှန်ပင် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးသော ထူးထူး
ခြားခြား အသံ၊ ဝေးလံသောအရပ်က လာနေသော အသံ။

နိုးနေသော အိမ်သားများပါ ဝိုင်းကူ၍ နားထောင်ကြသည်။
 နားစွင့်သူတိုင်း ကြားကြရသည်။ ဘာသံပါလိမ့် ဟူသော အတွေးသည်
 နားစွင့်သူ အားလုံးကို စိုးရွံ့သွားစေလေသည်။
 အသံမှာ သူတို့ ရွာမြောက်ဘက်ဆီမှ ကြားကြရသည်။
 ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . ရဲ့ . . . မြည်လာသံ။
 “အေး . . . ဘာသံပါလိမ့်၊ ဟိုတုန်းကလည်း တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါ
 ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သစ်တောကို လေတိုးသံတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး
 နော်”

သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်
 နှိုးလိုက် နှိုးလိုက် သွားကြသည်မှာ တစ်ရွာလုံးရှိ ကလေးတွေပါမကျန် နှိုးကုန်ကြ
 သည်။ တစ်ရွာလုံး စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။
 သူတို့ တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး မကြားဖူးဘူးသော ထူးထူး
 ခြားခြား အော်မြည်လာသံ။
 အိမ်ခြေ လေးငါးဆယ်ရှိသော ရွာတွင် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
 အိပ်မပျော်တော့၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ နားစွင့်နေကြရလေပြီ။

လူကြီးများ အားလုံး အိမ်ထဲက ထွက်ကြသည်။ မိန်းမ ယောက်ျား
 အားလုံး အိမ်အပြင်မှာ စုကြသည်။ ကညင်ဆီ မီးတုတ်မီးတိုင်များကို အိမ်ရှေ့
 တွင် ညှိထွန်းကြသည်။ မီးရောင်အောက်တွင် စုထိုင်ကြသည်။ တရဲ့ရဲ့မြည်လာ
 သော အသံကို ပို၍ နားစွင့်ကြသည်။
 အရပ်လူကြီးများသည် ရွာထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်၍
 တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုင်ပင်ကြသည်။
 ဘာသံ ဖြစ်မည်နည်း။
 ဘာကောင် အော်လာသံ ထင်သနည်း။
 ဤကဲ့သို့သောအသံကို မည်သူ ကြားဖူးသနည်း။
 အကောင်ကို မည်သူ မြင်ဖူးသနည်း။
 ဘာကောင် ဖြစ်နိုင်သနည်း။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာကြောင့် ဖြစ်နိုင်သနည်း။
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မေးကြသည်။
တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုင်ပင် ဆွေးနွေးကြသည်။

သို့သော် တစ်နေ့ကပင် စ၍ ယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းအထိ ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများကျသည့် ကိစ္စကိုမူ မည်သူမျှ မပြောကြပေ။ ပြောပလောက်သော အကြောင်းဟုလည်း သူတို့မထင်ကြ။ မီးကျွမ်းပြာနှင့် အသံရှင်ကို မည်သူမျှ ဆက်စပ် မတွေးမိကြ။

သည်လိုနှင့် ရွာတွင် အသက်အရွယ် အကြီးရင့်ဆုံးနှင့် အတွေ့အကြုံ အများဆုံးရှိသော အဘိုးကြီး သုံးလေးယောက်သည် လောလောဆယ် ပြဿနာ ဖြစ်နေသော တရဲရဲမြည်သံနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာဖြစ်နိုင်သည်၊ ဘာကောင် ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြသည်။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ကျော်သွားပြီ။

စောစောကမူ တရဲရဲမြည်လာသံမှာ သူတို့ရွာနှင့် အတော် ဝေးသေး သည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း ယခုအခါ ရွာနှင့် ပိုမိုနီးလာပြီ ဆိုသည်ကို လူတိုင်း သတိပြုမိလာကြသည်။

အချိန်မှာလည်း မိုးလင်းပိုင်းသို့ပင် ရောက်လာလေပြီ။

ကလေးသူငယ်များနှင့် အမျိုးသမီးများမှာ ပို၍ထိတ်လန့် လာကြ သည်။ သူတို့ရွာကို ဘယ်လို ဥပဒ်ဆိုး ကြမ္မာဆိုးသည် ကျရောက်ရန် လာနေ ပါလိမ့်။ အမှန်က အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများသာမဟုတ် ရွာရှိ အကုန် သူတို့ ထိတ်လန့်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် အတွေ့အကြုံ အရင့်ဆုံးနှင့် အသက်အရွယ် အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဤကဲ့သို့သော အသံနှင့် ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံများကို အလောသုံးဆယ် နှီးနှော ဖလှယ်ကြသည်။

အဘိုးကြီးများ ပြောဆို တိုင်ပင်နေကြသည်မှာ သော်ဒလီတို့၏ အိမ်ရှေ့တွင် ဖြစ်သည်။ ထို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြသည့်အထဲတွင် လွယ်လာ ရွာသားမုဆိုးကျော်ကြီး သော်ဒလီ၏ အဖေလည်း ပါလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆလောင်းကာထန် ဆိုသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့ပြောပြချက်ကို သော်ဒလီသည် ထိတ်လန့်စွာနှင့် နားထောင်နေမိလေသည်။ ဆလောင်းကာထန်၏ ဇာတိသည် ဒီဖူမာတောင်ကြားရွာ ဖြစ်သည်။ ပူတာအိုမြို့နယ်တွင် ရှိသည်။ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ခြေနှင့် ပိုနီး၏။

သူတို့ဒေသသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံ အနိမ့်နှင့်လည်း နီးသဖြင့် ပရဆေးတွေ ဈေးကောင်းရသည်။ထို့ကြောင့် နွေလ ရောက်ပြီဆိုလျှင် သူတို့ ရွာသားတွေမှာ ပရဆေးရှာရန် တောတက်လေ့ ရှိကြသည်။

သူတို့ဒေသ၌ ရနိုင်သောဆေးများမှာ သစ်ကြံပိုး၊ နွယ်ချို၊ သစ်မင်း၊ သစ်မွှေး၊ ကရဝေးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကာထန်နှင့် ရန်ပ၊ သာလာတို့ သုံးယောက်သည် ဒီဖူမာ တောင်တန်းပေါ်သို့ ပရဆေးရှာရန် ထွက်လာကြလေသည်။

ဒီဖူမာတောင်ကြောပေါ်တွင် ကာထန်တို့အဖွဲ့ ပရဆေးရှာခဲ့ကြသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိခဲ့ပြီ။ ရသမျှ ပရဆေးများကို သူတို့ စုဆောင်းကြသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာမှ ရွာသို့ ပြန်ဖြစ်ကြမည်။ ထို့ကြောင့် ပါလာသမျှသော ရိက္ခာတို့ကို ချွေတာ စားသုံးကြရသည်။

ဒီဖူမာတောင်ကြောသည် တောနက်ကျသလို သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့လည်း အလွန်ထူပြော၏။ ဆင်၊ ကျား၊ ဝံ၊ မြွေ စသည့်တိရစ္ဆာန်တွေမှာ လူများကို အများဆုံး ဒုက္ခပေးတတ်သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်၊ ကျား၊ ဝံ၊ မြွေများတွင်လည်း ကျားသတ္တဝါသည် အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ လူကိုတွေ့လျှင် နေ့ညမရွာင် ကိုက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီဖူမာတောင်ကြောပေါ်တွင် ဆေးရှာနေကြသော ကာထန်၊ ရန်ပ၊ သာလာ စသည့် ချင်းအမျိုးသား လူငယ်သုံးယောက်မှာ ညကျလျှင် သစ်ပင်သုံးခွဆိုင်၌ လင့်စင်ထိုး၍ အိပ်စက်ကြရသည်။

လင့်စင်ပေါ်တွင် ရွာက ထမ်းပိုးယူဆောင်လာခဲ့ကြသော စားနပ်ရိက္ခာ စားအိုး စားခွက်တို့ကို တင်ထားရသည်။ စောင်နှင့် အင်္ကျီ၊ လုံချည်၊ လွယ်ပလိင်း၊ ဓား၊ လေးပြား စသည်တို့ကိုမူ လင့်စင်ပေါ် ရှိသစ်ကြီးများ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားတတ်ကြသည်။

လင့်စင်ပေါ် အတက်အဆင်းလုပ်သော လှေကားကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဝါးနှင့်လုပ်ထားကြသည်။ နံနက် မိုးသောက်လျှင် ဝါးလှေကားချ၍ ပရဆေး ရှာရန် လင့်စင်ပေါ်က ဆင်းကြသည်။ ညနေ ဆေးရှာရာမှ ပြန်လာပြီဆိုလျှင် ညနေစာကို လင့်စင်ပေါ်၌ပင် ချက်စားကြသည်။ ညကျလျှင် လှေကားကို လင့်စင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားကြရ၏။

ဤသည်မှာ သူတို့၏ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။

ညအခါတွင် အော်မြည်တတ်သော ပိုးကောင်မွှားကောင်များ၏ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားသည်။ အဓိကရအားဖြင့် ညတွင် အစာရှာ ထွက်လေ့ရှိသော ကျားဟိန်းသံများပင် တိတ်ဆိတ်သွားလေပြီ။

ရောင်နီကို မမြင်ရသေးသော်လည်း မိုးလင်းတော့မည် ဆိုသော အတိတ်နိမိတ်တို့က ထင်လာသည်။ ညတွင် ကျက်စားတတ်သော တောတိရစ္ဆာန် တို့၏ အသံအတိတ်မှာ နေ့တွင် ကျက်စားတတ်သော တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အသံက ဟိုမှ သည်မှ ညံ့စည်လာကြသည်။

တောတွင် အချိန်နာရီဖြစ်သော မိုးလင်း အရုဏ် ကြက်တွန်သံကို ဦးဆုံးကြားရသည်။ ထို့နောက် မကြာခဏ လန့်အော်တတ်သော ဂျီ(ချေ) ဟောက်သံ၊ မျောက်လွဲကျော်တို့၏ ကွိုကွိုကွကွ မြည်သံ၊ ဝက်ညည်းသံ၊ ပြောင် ဟစ်သံ၊ ဝံညည်းသံများ နှင့်အတူ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဥဒေါင်း တို့၏ တွန်ကျူးသံက ပျံ့လာလေသည်။

တောမျောက်က ကြီးခွေ၊
စိမ့်ကြီးမြိုင်ချောင်က၊
ရွှေဖိုးခေါင် သံချိုညောင်းတယ်၊
ဒေါင်းက အိုးဝေ။

ပရိယေသန ဝမ်းရေးအတွက် လူသူမနီးသော တောကြီးမျက်မည်း ဆေးရှာနေရသော ကာထန်တို့၏ ရင်ကို အထိခိုက်ဆုံး အသံမှာ ရွှေဖိုးခေါင်တို့၏

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လွမ်းမောတသဖွယ်ရာ အသံပင်တည်း။

ရွာ၌ ချစ်သူရည်းစား ကျန်ခဲ့သူများဆိုလျှင် ဒူးလေး၊ လှံ၊ ဓား၊ မြားဆိပ်၊ ဘောက်ချိတ်တို့ကို လွင့်ပစ်ကာ ရွာသို့ ပြန်ပြေးချင်စိတ်ပင် ရုတ်ခြည်း ပေါက်လာတတ်လေသည်။

ဖိုးခေါင်ငှက်တို့၏ လွမ်းဆွေး ကြေကွဲဖွယ်ရာ မြည်သံကား လူသား တို့၏ ရင်ကို ဤမျှထိ ခံစားမှု ပေးတတ်လေသည်တကား။

နံနက်ထမှာ ဦးဆုံး ထမင်းချက်ကြသည်။ ထမင်းအိုးကျလျှင် ဟင်း အိုးတည်၏။ ဟင်းအိုးပြီးလျှင်တော့ ဝါးဆစ်ကျည်နှင့် ရေနွေးတည်ကြသည်။ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း လင့်စင်အောက်ကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ လင့်စင်အောက်တွင် လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့သည် ပရဆေးရှာ ထွက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း လင့်စင်ပေါ်တွင် ဝါး ဆစ်ဘူးတွေ ကိုယ်စီနှင့် ရေနွေးကြမ်း သောက်နေကြသော ကာထန်၊ ရန်ပ၊ သာလာတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း အပြောင်းအလဲ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘာပါလိမ့် ဟူသော စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် လင့်စင်ပေါ်မှ အသံ လာရာဆီသို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။

အသံက ထူးဆန်းနေသည်။

ပထမ၌ စည်းချက်မှန်မှန် ဖုတ် . . . ဖုတ် . . . ဖုတ် ဟူသော အသံတစ်ခုကို သတိပြုမိကြသည်။

ဖွဲအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်သလို ဖုတ် ဟူသော အသံကို ကြားရပြီးနောက် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် ဖုတ် ဟူသော မြည်သံကို ကြားရ ပြန်သည်။ ထိုအသံသည် တစ်ချက်ထက်တစ်ချက် သူတို့လင့်စင်နှင့် နီးလာ၏။ အသံကျယ်လာ၏။

ဝါးဆစ်ဘူး ရေနွေးကြမ်းခွက် ကိုယ်စီကိုင်ကာ သုံးယောက်သားမှာ မှင်တက်မိနေကြ၏။ အသံသာ ကြားရ၍ အကောင် မမြင်ရသေး။ ဘာကောင် မှန်းလဲ မသိ၊ ဘာသံမှန်းလဲ မသိ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဖုတ်၊ ဖုတ် ဟူသော စည်းချက်မှန်မှန် အသံနှင့်အတူ တရဲရဲ မြည်နေ
သော အသံတစ်ခုကိုလည်း ထပ်မံ ကြားကြရပြန်သည်။

သုံးယောက်သားသည် လင့်စင်ပေါ်မှ ပြိုင်တူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ
သည်။ အသံလာရာဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ နားကိုလည်း ပြိုင်တူ စွင့်ထားလိုက်
ကြသည်။

“ရန်ပ တောခြောက်တာလားကွ”

ကာထန်က ရန်ပ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“မနက်ခင်းကြီးကွာ၊ မဟုတ်တာ၊ တောခြောက်တာ ငါ ကြုံဖူးပါတယ်။
ဒီလို အသံမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

ဤ ဒီဖူမာတောင်ကြောပေါ်သို့ နွေလတွင် နှစ်စဉ်လိုလို ပရဆေး
ရှာ လာနေကျဖြစ်သူ ရန်ပက တောခြောက်တာ မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။

“နို့ ဘာသံလဲ ဟင်”

အငယ်ဆုံးနှင့် တောအတွေ့အကြုံ အနည်းဆုံးဖြစ်သော သာလာက
ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် မေး၏။

ရန်ပက မဖြေတတ်။ ပါးစပ်ကြီးဟပြီး ကာထန်ကိုသာ ကြည့်နေ
သည်။ အသံ နှစ်သံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာကာ လူတို့နှင့် ပိုနီးလာသည်။

လာပါပြီ။ ပထမအသံရှင် သတ္တဝါကြီး။

သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ ရုတ်ခြည်း ရေထွက်အုံ့မူးမူး အေးစက်
သွားကြသည်။ ပထမ အသံကြားစဉ်မှ အသံရှင်ကို စမြင်ရသောအချိန်ထိသည်
ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်သာ ကြာသည်။

သုံးယောက်စလုံး ပါးစပ်မှ ဟိုက်ခနဲ ထိတ်လန့်တကြား အသံမြည်
သွားကြသည်။ မတ်တတ်မှ တိုင်ပင်ထားသလို ရုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။

ဖုတ် ဟူသော အသံနှင့်အတူ ဒယ်အိုးနီးပါးခန့်ရှိသော ဧရာမ မည်း
ကြုတ်ကြုတ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည် သူတို့၏ လင့်စင်ဘေးနားသို့ ခုန်ကျ
လာသည်။ နောက်တစ်ချက် ဖုတ်ခနဲ ထခုန်လိုက်သောအခါ သူတို့လင့်စင်ကိုပင်
လေဟပ်သွားလေ၏။ သုံးယောက်သားမှာ သူတို့ကို ခုန်ကိုက်သည် ထင်သဖြင့်
ဟယ်ခနဲ လန့်အော်လိုက်ကြသည်။

ဒယ်အိုးကြီးလောက်ရှိသော မည်းမည်းဝိုင်းဝိုင်း အကောင်ကြီး၏ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှာ ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးလောက် ရှိလေသည်။ သူတို့လင့်စင်တဲရှေ့ လွန်ကျသွားသော သတ္တဝါကြီးသည် ကုန်းကုန်းကွကွ ထကာ ဖုတ်ခနဲ နောက်တစ်ချက် ခုန်လိုက်ပြန်၏။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်၊ နောက်တစ်ချက်။

ဤသို့ တဖုတ်ဖုတ်ခုန်ကာ သတ္တဝါကြီးသည် သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွား၏။ သို့သော် တဖုတ်ဖုတ်နှင့် ခုန်ပြေးသွားနေသော အသံကိုမူ ကြားနေရဆဲပင် ရှိသေးလေသည်။

သုံးယောက်စလုံးသည် သက်မ ပြိုင်တူ ချလိုက်ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် အံ့အံ့ဩဩ ကြည့်ကြသည်။ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ကြသေး။

“ဘာကောင်လဲကွ ရန်ပ”

“အင်း . . . ဘာကောင်ဖြစ်မလဲ၊ ငါလည်း . . . ဟေး နောက်တစ်ကောင်များ လာပြန်ပလားကွဟင်”

ဒုတိယ အသံတစ်သံက ကျယ်လောင်လာပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဟုတ်တယ်၊ နောက်ထပ် တစ်ကောင် လာပြန်ပြီဗျ” သာလာက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

ပထမ ပြေးခုန်သွားသော အကောင်ကို ဘာကောင်ဟု အမည်တပ်ရန် ပြောဆိုနေကြချိန်၌ပင် နောက်ထပ်သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်၏ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာနှင့် ပြေးလာနေသံကို ကြားကြရပြန်သည်။

ပထမ ခုန်ပြေးသွားသော အကောင်လာရာဘက်မှပင် ဖြစ်သည်။ တောထိုးသံများနှင့်အတူ ပြေးလာနေသံမှာ ရုတ်ခြည်း စီစီညံလာပြန်သည်။

အောက်ခြေရှင်းသော တောကြီးဖြစ်သဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် လင့်စင်ရှိရာဘက်သို့ ပြေးလာနေသော သတ္တဝါကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သူတို့သည် အသက်ရှူရန်ပင် မေ့သွားကြ၏။

ဧရာမ ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် တရူးရူး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တရဲ့ရဲ့ ပြေးလာနေသည်။

သူတို့လင့်စင်နှင့် ကိုက်တစ်ဆယ်ခန့် အကွာအောက်သို့ ရောက်သော အခါ တစ်စုံတစ်ရာ ခြေရာပျောက်သွား၍ ရှာသလို သူ့ကိုယ်သူ ခဏ ရပ်တန့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ထောင်ကြည့်၏။

ကာထန်သည် သူ့ခေါင်းပေါ်ရှိ သစ်ကိုင်းမှ ဒူးလေးကို ရုတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ မြားဆိပ်ဘူးနှင့် မြားတံကို ကမန်းကတန်း သုတ်လိမ်း လိုက်၏။ ညို့ကြိုးပေါ် မြားတင်လိုက်သော ကာထန်လက်ကို ရန်ပက ရုတ်တရက် ပုတ်ချလိုက်သည်။

ငန်းမြေကြီးသည် အနံ့ရသွား၍ ခေါင်းအောက်ငုံ့ကာ စောစောက ခုန်ပေါက်ပြေးသွားသော သတ္တဝါကြီး၏ နောက်သို့ တသောသော ပြေးလိုက် သွားလေသည်။

ငန်းမြေကြီး တိုးတိုက်သွားသဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက်များ သစ်ရွက် ခြောက်များသည် ကျိုးကြေ၍ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ငန်းမြေကြီးမှာ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးနီးနီးခန့် ရှိလေသည်။

“မင်းတို့ အမျိုးက မုဆိုးတွေဆို၊ မုဆိုးဆိုတာ ကိုယ့်ကို ရန်မမူရင် မုဆိုးအချင်းချင်း မသတ်ကောင်းဘူးကွ”

ရန်ပက ဒူးလေး တဆဆ လုပ်နေသော ကာထန်ကို ပြောသည်။

“မြေက တောမုဆိုးမှ မဟုတ်တာကြီးဘဲကွ”

ကာထန်ကလည်း ရှက်ရှက်နှင့် ပြန်ပြော၏။

“မြေက တောမုဆိုး မဟုတ်တာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမင့် လောလောဆယ်မှာ သူဟာ သားကောင် လိုက်နေတဲ့အတွက်ကြောင့် သူလည်း မုဆိုး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ မင်းတို့ ငါတို့မှာလို သူ့မှာလည်း ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ ဘူးပေါ့”

“သူက ခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ ငါက သူ ငါတို့ကို ကိုက်လိမ့်မယ် ထင်လို့ မြားပြင်မိတာပါ”

“ငါတို့ကို သူ မကိုက်ပါဘူးကွ၊ သူက သူလိုက်လာတဲ့ သားကောင် ဘယ်လမ်းက ပြေးသလဲဆိုတာ ခေါင်းထောင်ပြီး အနံ့ခံကြည့်တာပါ။ အနံ့လည်း

ရရော ချက်ချင်း သားကောင်နောက် လိုက်သွားတာပဲ၊ ငါတို့ကို ရန်မပြုပါဘူး”

“ရှေ့ကပြေးတဲ့ကောင်က ဘာကောင်လဲဗျ”

သာလာက သိချင်စိတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“ဖားပြုပ်ကြီးလေကွာ၊ မင်းလည်း မြင်လိုက်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟေး . . . သောက်ကျိုးနည်းကြီးတဲ့ ဖားပြုပ်ပါလားဗျ၊ ကျုပ်က လန်ဖျပ်ပြီး ရုတ်တရက် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားလို့ ဖားပြုပ်မှန်းကို မသိလိုက်ဘူး ဗျာ၊ သရဲတောင် ထင်မိတယ်”

“ဟား ဟား . . . တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲ”

ရန်ပက ယခုထိ ပြူးတူးပြုတ် ပြောနေသော သာလာကို ကြည့်၍ မှတ်ချက်ချ၏။

“တို့ ဖားပြုပ်ကြီးနဲ့ ငန်းမြွေကြီးနောက် ခြေရာခံလိုက်နိုင်ရင်တော့ အကျိုးထူးမယ်ကွ၊ အိန္ဒိယက နာဂလီခေါ်တဲ့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းသား မှဆိုး တွေဆို ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ဘယ်လက်လွတ်ခံမလဲ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေဆို သူတို့ပဲ ရှာရှာဖွေဖွေ တွေ့ရတတ်ကြတာ၊ ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုး ကြုံတွေ့ဖို့ဆိုတာ နှစ်တစ်ရာ တောထဲနေလို့တောင် တွေ့ချင်မှ တွေ့မှာ”

ရန်ပ ပြောနေသည်ကို ကာထန်နှင့် သာလာတို့က လုံးဝ သဘော မပေါက်ကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကာထန်က “မင်းပြောတာ ဘာဆေးကောင်း ဝါးကောင်းလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ဖားပြုပ်ကို မြွေလိုက်တာနဲ့ ဆေးကောင်း ဝါးကောင်းရဖို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဆိုင်ပါသော်ကော ကာထန်ရာ၊ ဒီဖားပြုပ်ကြီးနဲ့ ဒီမြွေကြီးဟာ ဘယ် တောဘယ်တောင်ကပင် လိုက်လာကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ဘယ်သိမလဲကွ”

“အေး ဟုတ်တယ်လေ . . . ဘယ်သိမလဲ၊ သတ္တရဘန် တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်ကို ဖြတ်ပြီး ပြေးလာတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ဖားပြုပ်ခမျာကတော့ ပြေးရမလေ၊ ဆေးပင်နားကို မရောက်မချင်း ပြေးရမယ်၊ ဆေးပင်နားလည်း ရောက်ရော မြွေကြီးကို ဖားပြုပ်က ပြန်ကိုက်ပြီသာမှတ်”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ဟေး . . . မင်း တကယ် ပြောနေတာလား ရန်ပရာ”

“ဟ . . . ဒီကောင် ခက်ပါလား၊ ငါ တကယ် မပြောလို့ မင်းတို့ကို ညာပြောရမှာလားကွ”

“အေး . . . ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ ငါတော့ ခုထိကို ကောင်းကောင်း နားမလည်သေးဘူး”

“အေးဗျ . . . ကျုပ်လည်း နားမရှင်းသေးဘူး”

သာလာကတော့ တစ်ချက်တစ်ချက်သာ ဝင်ပြော၏။

“မင်းတို့ကို နားရှင်းအောင် ပြောဖို့ကလည်း မလွယ်ပါလားဟ၊ ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်းအောင် ပြောမယ်ကွာ၊ တကယ်လို့ မင်းတို့ ငါတို့လိုသာ ဟိမဝန္တာက နာဂလီတစ်ယောက်ယောက် ခုလို ဖားပြုပ်နဲ့ မြွေ လိုက်ကြတာ တွေ့ရင် သူတို့ နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားမယ်၊ ဘယ်နှစ်ရက် ဘယ်နှစ်လ ကြာကြာကွာ”

“အင်း . . . ပြောပါ ပြောပါ၊ အထူးအဆန်းပဲ”

“တောတိုင်း တောတိုင်းမှာ စန္ဒကူးနံ့သာပင်တွေ မပေါက်သလို၊ တောင်တိုင်းမှာလည်း ဆေးပင်ဝါးပင် မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဖားပြုပ်က ခု ဆေးပင် ရှိတဲ့နေရာ မတွေ့မချင်း ပြေးရမယ်၊ ပြေးရင်းလွှားရင်းက တစ်တောတော၊ တစ်တောင်တောင်မှာ ဆေးပင်တွေ ပြီးဆိုရင်တော့ အဲဒီဆေးပင်နားက မြွေကို ခံတိုက်မယ်၊ မြွေကိုက်လို့ အဆိပ်တက်လာရင် ဖားပြုပ်က သူ့ကိုယ်ကို ဆေးပင်နဲ့ သွားပွတ်မယ်၊ ချက်ချင်း အဆိပ်ပြေသွားရင် မြွေကို တစ်ခါ ပြန်ကိုက်မယ်၊ ဒီလိုနဲ့ မြွေကြီးသာ ဖားပြုပ်ပြန်ကိုက်လို့ သေသွားမယ်၊ ဖားပြုပ်ကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မြွေသေတော့ ဖားပြုပ်က မြွေသေကို စားမယ်၊ မြွေနဲ့ ဖားပြုပ်နဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ပြီး ဖားပြုပ်မောလာတိုင်း၊ မြွေဆိပ်တက်တိုင်း သွားသွား ပွတ်တို့တတ်တဲ့ အပင်တွေဟာ အားဆေးပင်နဲ့ မြွေဆိပ်ဖြေဆေး အပင်တွေပဲ။ ဒီတော့ မြွေနဲ့ ဖားပြုပ် ကိုက်ကြတာကို အသာချောင်းကြည့်နေတဲ့ နာဂလီ ကုလားဟာ ဆေးပင်တွေကို တူးဖော်ယူရင်ယူ၊ မယူရင် ဘယ်အပင်လဲဆိုတာ မှတ်ပြီး ပြန်ရုံပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် နာဂလီ ကုလားတွေဆီမှာ အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ မင်းတို့ အင်ဖာနဲ့ အဇာပရာချ်တို့ကို ဘယ်သူ ရောက်

ဖူးလဲ”

“ငါတော့ မရောက်ဖူးဘူးကွ”

ကာထန်က မရောက်ဖူးဘူးကြောင်း ပြောသည်။

“မနှစ်က မင်းအဖေ ဆေးရောင်းသွားတော့ မင်းလိုက်မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း . . . ငါက တနိုင်ဘက်ကိုပဲ တစ်ခါ ရောက်ဖူးတယ်”

“မင်းကော”

ရန်ပက သာလာကို မေးပြန်သည်။

“ကာထန်တောင် မရောက်ဖူးဘူးတာ ငါက ပိုဝေးတာပေါ့ကွ”

သာလာကလည်း မရောက်ဖူးဘူးကြောင်း ပြောသည်။

သူတို့မှာ မြို့ပြနှင့် ဝေးသော အရပ် မဟုတ်လား။

“အေး ငါတော့ အဇာပရာချ်ကို ရောက်ဖူးတယ်၊ ဟိန္ဒူဘုရားပွဲတွေမှာ ဟိမဝန္တာက လာပြတဲ့ နာဂလီ အလမ္မာယ်မြွေဆရာကြီးတွေဆို အားကြီးပဲ၊ အဲဒီ နာဂလီတွေဆိုမှာ နဂါးနိုင်ပင်ဆိုတာ ပါတယ်။ မြွေငန်း၊ မြွေဟောက် ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါထန်ပြီး ပါးပျဉ်းထောင် မာန်စောင်နေနေ၊ အဲဒီ နဂါးနိုင်ပင် ကို ထောင်ပြလိုက်တာနဲ့ မြွေဟောက်တွေဟာ အလိုလို ငိုက်ကျသွားတာပဲ”

“အဲဒီအပင်က ဘယ်လို အပင်မျိုးလဲကွ၊ ဘာပင်နဲ့ တူသလဲ၊ မင်း မှတ်မလာဘူးလား”

“အပင်က ခြောက်နေပြီ ဆိုတော့ သစ်ကိုင်းပဲ မြင်ရတာပေါ့ကွ၊ ဘာပင်နဲ့ တူမှန်း ဘယ်သိမလဲ”

ရန်ပက အမှန်အတိုင်း ပြောသည်။

“အဲဒီ နာဂလီတွေက ပြောတယ်၊ သူတို့ဟာ ဒီလို သာမန် မြွေငန်း၊ မြွေဟောက်ကို မပြောနဲ့၊ ဟိမဝန္တာတောင်မှာရှိတဲ့ မြွေနဂါးတွေကိုတောင် ခေါ်ရင် လာရမယ်တဲ့”

“ဟေး . . . မင်း မြွေနဂါးတွေ မြင်ခဲ့ရတယ်ပေါ့”

“နတ်မကြိုက်လို့ မခေါ်ပြဘူးတဲ့”

“ကြွားနေတာ နေမှာပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူးကွ၊ အဇာပရာချ်က အလမ္မာယ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တွေဟာ မြွေပြတယ် ဆိုပေမယ့် မြွေကို ပခြုပ်နဲ့ ဖမ်းမလာဘူး၊ မြွေပြခါနီးမှ မြွေကို ပလွေမှုတ်ပြီး ခေါ်ပြတာ၊ မြွေကို ဖမ်းမထားဘူး၊ ငရဲကြီးတယ်တဲ့”

“တကယ် လာတာပဲလား”

“တကယ် လာတယ်”

“အံ့စရာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် နာဂလီတွေမှာ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ ရှိတယ် လို့ ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီလို ဆေးကောင်းဝါးကောင်း ရအောင်လည်း သူတို့ဟာ ပင်ပန်းခံ ရှာထားတယ်၊ သူတို့ဆီမှာ ဆေးဂမုန်းပင်တွေလည်း ပါတတ်တယ်၊ ဂမုန်းပင်တွေက ဖားလို မြည်တယ်၊ မြွေလို တွန်တယ်၊ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသလဲ”

“သီချင်းတော့ ဆိုမပြဘူးလား”

“ပေါက်ကရု ဂမုန်းပင်က သီချင်းတော့ ဆိုပြမလားကွ”

“ငါ့အဘိုးတစ်ယောက်က ပြောတယ်ကွ၊ မြန်မာပြည်မှာ သစ်ပင်က သီချင်းဆိုပြတယ်တဲ့၊ မြစ်ကြီးနားမှာ သူငယ်ငယ်က မြင်ဖူးတယ်တဲ့”

“အဲဒါက မျက်လှည့်ပြတာကွ၊ နာဂလီတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မျက်လှည့် မပြဘူး၊ ဆေးပဲ ရောင်းတယ်”

ရန်ပက ဟောက်လိုက်သဖြင့် ကာထန်မှာ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။

လင့်စင်ပေါ်မှ ကြက်တက်လှေကားကို ချလိုက်သည်။ လှေကား ပေါ်မှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းကြသည်။ ပြီး လှေကားကို ဖြုတ်လိုက် ၏။ လင့်စင်ဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်၌ သာလာက လှေကား သွားထောင်ထား လိုက်သည်။

တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပရဆေးရှာရန် ထွက်လာကြသည်။

စခန်းတဲ လင့်စင်မှ အတူလှမ်းထွက်လာကြသော်လည်း ခြေလှမ်း တစ်ရာ မပြည့်ခင်ပင် လမ်းခွဲကြသည်။ လူသုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ကိုယ်စီ ပါလာကြသော ထမင်းထုပ်များကို ရေစမ်း
ရေပေါက်များတွင် စားသောက်ကာ တစ်နေ့လုံး ပရဆေး ရှာဖွေကြမည်
ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ညနေစောင်းမှ စခန်းတွင် ပြန်ဆုံကြရမည် ဖြစ်
လေသည်။

ကာထန်သည် တောကို ဖြတ်လာသည်။ တောင်ကြောတွေကို ဖြတ်
ကျော်လာသည်။ ကမ်းပါးယံစောင်းတွေကို လှမ်းလျှောက်လာသည်။ တွေ့သော
ကြုံသော ဆေးမြစ်တွေကို တူးသည်။ မြင်သော ဆေးပင်တွေကို မှတ်သည်။
လွယ်သော နွယ်ချို၊ ကရဝေး အပင်အရွက်တို့ကို ခူးဆွတ် ဖြတ်ယူသည်။ လွယ်
လာသောခြင်းထဲ ထည့်သည်။ နွယ်ချိုပင်များကို ထင်းလှိုင်းစည်းသလို ဖြတ်စည်း
ထမ်းပိုး ယူလာရသည်။

စမ်းပေါက်နားတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ နေမြင့်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့်
ပါလာသော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေစားသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ပရဆေးရှာရန်
တောင်ကြောသို့ ထပ်တက်လာပြန်သည်။

လှမ်းလာသော ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်မိသည်။
ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုအတွက်
လန့်ဖျပ်သွားသလိုပင် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။

သူ့နားထဲသို့ မြွေတွန်သံလိုလို ကြားမိလိုက်သည်။ သူ မတ်တတ်ရပ်
နေသော နေရာ၏ တောင်ဘက်ကမ်းပါးယံကြောမှ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်
သို့မဟုတ် တိရစ္ဆာန်အုပ်တစ်အုပ်၏ ခြေသံလိုလိုလည်း ကြားမိလိုက်သည်။

သည် တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ ကာထန်၏စိတ်သည် အလိုလို ချောက်ချား
ချင်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်က ဖားပြုပ်ကြီးတစ်ကောင်အား လိုက်လာသော
ငန်းမြွေကြီးကို စိတ်စွဲနေ၍ လား မသိ။ ခုတစ်လော အိပ်မက်ထဲ၌ပင် မြွေများကို
မြင်နေမိသည်။ ယခုလည်း သူ့စိတ်ထဲ မြွေတွန်သံလို ကြားနေမိခြင်းမှာ စိတ်စွဲ
နေ၍ လားဟု ထင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ကာထန်သည် သူ့နားကို ပိုစွင့်ထားလိုက်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တောထဲ တောင်ထဲတွင် မုဆိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရုတ်ခနဲ မုဆိုးထိုင် ထိုင်ချလိုက်ကာ ရှေ့တူရှုသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

စိတ်စွဲ၍ မဟုတ်၊ မြွေတွန်သံများကို ဟိုမှသည်မှ စိစိညံညံ ကြားလာ ရသည်။

မြွေတွန်သံများက တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး၊ ညံညံစိစိ မြည်လာ သလို ကာထန်ရှေ့ တောင်ကမ်းပါးယံကြောအတိုင်း လိမ့်ဆင်းလာသံတစ်ခု ကလည်း ပို၍ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံ မြည်လာသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲကြီး တရွေ့ရွေ့ လိမ့်ဆင်းလာနေသလား ထင်မှတ်ရသည်။

ကာထန်သည် အနီးဆုံး သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ခြေရင်းသို့ ပြေးကပ်လိုက် ၏။ ဘာကောင်ကြီးများ လာနေပြန်ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ ရင်ထဲ ပို၍ အခုန် မြန်လာ၏။ စိုးရိမ်စိတ်သည် ရင်ထဲမှ ဦးခေါင်းထဲ တက်ဆောင့်လာသည်။ တစ်နေ့ ကလို မြွေကြီးတစ်ကောင်လား၊ ဖားပြုပ်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်လား . . . ။ အတွေးတို့ ရုတ်ခြည်း ကယောက်ချောက်ချား ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကျောနှင့် ကပ်ထားသော သစ်ပင်ကြီး၏ ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်မှ မြွေတွန်သံတစ်ခုကို ကြားမိ ပြန်သဖြင့် ကမန်းကတန်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

လန့်၍ မအော်မိအောင် သူ့ကိုယ်သူ မနည်း သတိထားလိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းထက်ရှိ သစ်ကိုင်း တစ်ကိုင်းပေါ်မှ လူကြီး လက်မောင်းလုံးလောက် ရှိသော ငန်းပုပ် မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် သူ၏ တစ်ဝက်ခန့်သော အမြီးပိုင်းကို သစ်ကိုင်းပေါ် လိမ်ပတ်ထား၏။ ဦးခေါင်းပိုင်း တစ်ဝက်ကိုမူ လေထဲ လွှတ်ထား ကာ တဝေါဝေါ အော်မြည်လာသော အသံကြားရာဘက်သို့ ခေါင်းတယမ်းယမ်း လွှဲယမ်းပြီး တစ္ဆေတစ်ကြိမ် တွန်မြည်နေသည်။

ကာထန်သည် လွယ်လာသော ဒူးလေးကို ကမန်းကတန်း ဖြုတ်လိုက် သည်။ သို့သော် သူ့အောက် ရောက်နေသော ကာထန်အား မြွေကြီးသည် ရှိလေသည်ဟုပင် သတိထားမိပုံမရ၊ မြွေကြီး စိတ်စောနေမိသည်မှာ ဆူဆူညံညံ မြည်လာသော တောတိုးသံနှင့်အတူ မြွေတွန်သံများသာ ဖြစ်လေသည်။

ကာထန်သည် ရန်ပ၏ စကားကို ရုတ်တရက် သတိရလိုက်မိ၏။ မိမိအား အန္တရာယ်မပြုသော ခေါင်းပေါ်က မြွေကြီးကို အသာကြည့်နေမိ၏။

မပစ်မခတ်သေးသော်လည်း မြွေကို အထူး သတိထားရမှန်း သူသိ၏။ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ချမိလိုက်သည်။ မြွေသည် သူ့ခေါင်းပေါ်၌သာ မဟုတ်၊ သူ့ဘေးနှစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် လည်း သုံးလေးကောင် ပါးပျဉ်းထောင်၍ အော်ဟစ်မြည်တွန်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။ မြွေအားလုံးသည် သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ အသံလာရာ ဘက်သို့သာ ဦးခေါင်းကို ယိမ်းလှုပ်၍ ပါးပျဉ်းထောင်ကာ တွန်မြည်နေကြသည်။ ကျောက်လုံးကြီးတစ်လုံး လိမ့်ဆင်းလာသလို တဖြည်းဖြည်း မြည်လာ သံကလည်း ပို၍ နီးလာသည်၊ ကျယ်လာသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြွေတွန်သံ များကလည်း ပို၍ ဆူညံလာသည်။

မကြာခင်ပင် လူကြီးသုံးယောက်လောက် ဖက်လောက်သော အလုံးကြီးတစ်လုံးသည် တောင်ကြောအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ထိုသုံးယောက်ဖက်ရှိသော အလုံးကြီးထဲတွင် အညို၊ အပြာ၊ အနီ၊ အဝါ၊ အကျား၊ အကြောင်၊ အစင်း၊ အကွက်၊ အပြောက်တွေက ပြီးပြီးပြက်ပြက် လုံးထွေးပါလာသည်။ ကာထန်သည် သူ၏ ကိုယ်ကို ပင်စည်သို့ တိုးကပ်လိုက် မိ၏။ တလိမ့်လိမ့် ရွှေ့လျားလာသော မြွေခဲ၊ မြွေလုံးကြီးကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ မြွေများ မိတ်လိုက်လာကြသည်ကို ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမှ သူ့အဖ ပြောဖူးသော စကားကို သတိရလိုက်မိသည်။ မြွေများ မိတ်လိုက်လျှင် ဤသို့ပင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံးထွေးရစ်ပတ် လိမ်ကျစ် ၍ ရွှေ့လျားတတ်သည်။ မြွေပေါသော အရပ်ဆိုလျှင် ရှိသမျှ မြွေများသည် စုရုံး လိမ်ကျစ် လုံးထွေး မိတ်လိုက်တတ်ကြသည်။

ကာထန်ခေါင်းပေါ်က ငန်းပုပ်ကြီးသည် ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသွားကာ တလိမ့်လိမ့် ဆင်းလာသော မြွေလုံးကြီးဆီ ပြေးသွား ဝင်ပူး လိမ်ကျစ်တော့သည်။ ကာထန်၏ ခေါင်းပေါ်က မြွေတစ်ကောင်သာ မဟုတ်၊ အခြား အခြားသော သစ်ပင်များပေါ်မှ အကြီးအသေး မြွေများသည်လည်း ထိုမြွေလုံးကြီးဆီ တွန်မြည်ပြေးကပ်ကာ လိမ်ကျစ်လုံးထွေး လိမ့်ပါနေကြသည်။

သူ့လက်မောင်းသာသာ ရှိသော ငန်းမြွေတစ်ကောင်ကမူ မိတ်စိတ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မွန်ကာ ကာထန်၏ ခြေထောက်ကိုပင် ဝင်တိုးသွားသည်။
ထို မြေသည်လည်း လိမ့်လာသော မြေလုံးကြီးဆီ
သွားပေါင်းလိမ်ကျစ်နေပြန်သည်။ ဤလို အချိန် မျိုး၌ မြေများသည် လူတို့၏
အန္တရာယ်ကိုသာ မဟုတ်၊ မည်သည့် အန္တရာယ်ကို မျှ သတိမထားနိုင်ကြပေ။
မိတ်စိတ်နှင့် မွန်ထူကာ မိတ်ရိုရာသို့ ပြေးလိုက်နေ ကြသည်။

တောင်ကြောမှ စတင် လိမ့်ကျလာစဉ်က လူကြီးသုံးယောက်ဖက်
လောက်သာ ရှိသော မြေလုံးကြီးမှာ ကာထန်၏ မျက်စိအောက်၌ပင် လေးငါး
ယောက်ဖက် ပုတ်လုံးလောက် ကြီးသွားသည်။ ဤတော ဤတောင်၌ ရှိရှိသမျှ
မြေများသည် ပြေးလိုက် ရောက်လာပြီး မိတ်လိုက်ကြသည်။

တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် လုံးထွေး လိမ်ကျစ်၍ လိမ့်ဆင်းသွား
ကြရာ ခြေမ လက်မ အကောင်ငယ်များမှာ ကြားတွင် ညပ်မိ၍ သုံးလေးပိုင်း
ပြတ်သည့် အကောင်က ပြတ်၊ အရိုးအဆစ် ပြုတ်၍ ပက်လက်လန် ကျန်သည့်
အကောင်က ကျန်နှင့် မြေလုံးကြီး လိမ့်သွားရာ လမ်းစွပ်ကြောင်းနား တစ်ဝိုက်
တွင် မြေသေ၊ မြေပြတ်၊ မြေပိုင်းတွေမှာ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ကျန်ခဲ့ကြ
သည်။ ထိုမြေလုံးကြီး အသံကြား၍ လိုက်လာကြသော မြေ၊ မမိလိုက်သော
မြေများသည် ထိုမြေလုံးကြီး လိမ့်ဆင်းသွားရာ နောက်သို့ အလျင်စလို ပြေးလိုက်
သွားနေကြသည်ကိုလည်း မြင်နေရလေသည်။ မသေမရှင် ကျန်နေခဲ့သော
မြေများသည် သေခါနီး မိတ်စိတ်မကုန်ဘဲ ညည်းတွန်အော်မြည်နေကြတုန်းပင်။
အချို့ အမြီးပြတ် အပိုင်းများသည် တွန့်လိမ် လှုပ်ရှား ရွေ့လျားနေသလို ခေါင်း
ပိုင်းများမှာ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အသက်ငင် တွန့်မြည်နေကြသည်။

ယခင်က ဘာတွေပါလိမ့်ဟု စိုးရွံ့စိတ်နှင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ခဲ့
ရသော ကာထန်မှာ ယခုမှ သက်ပြင်းရှည်ရှည်ကို ချနိုင်သွားလေသည်။

ကာထန်သည် မြေမိတ်လမ်းကြောင်းမှ တော်တော်ဝေးဝေး ပြန်လမ်း
ကို လွဲယူလိုက်ရ၏။ သို့မဟုတ်လျှင် ပြတ်ပိုင်းကျိုးကြေ၍ လည်းကောင်း၊ မေ့
မြောမွန်းကျပ်၍ လည်းကောင်း မသေမရှင် ကျန်ခဲ့ကြသော မြေပြတ် မြေကျိုး
တွေကို ရွက်ကြွေတောထဲ၌ တက်နင်းမိမှာ စိုးရ၏။

သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်နေသော မြေခေါင်းပြတ်များနှင့် မသေမရှင်

ကျန်နေခဲ့ကြသော မြွေကောင်များ ကိုက်မှာ စိုးရသည်။ ဤသို့ မိတ်မြွေကျိုး မိတ်မြွေပြတ် ကိုက်လျှင် ဆေးမရှိဟု ယခင်က သူ့အဘ ပြောဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် မြွေမိတ်လမ်းကြောင်းမှ ဝေးဝေးသို့ ဖဲကြဉ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤတော ဤတောင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ဤမိတ်မြွေလမ်း ကြောင်း တစ်လျှောက်ကလွဲလျှင် တခြား နေရာတွေမှာတော့ ဤရက်ပိုင်း အတွင်း၌ အလွန် အန္တရာယ် ရှင်းလေသည်။

မြွေအန္တရာယ်ကို ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပေ။ ဤနားတစ် ဝိုက်၌ ရှိသမျှ မြွေဆိုး မြွေကောင်း မြွေမှန်သမျှသည် မိတ်စိတ် မိတ်မာန် မွန်ကာ မိတ်မြွေလုံးကြီးနှင့်အတူ ပါသွားကြလေပြီ။

မြွေများသည် မိတ်လိုက်ရာ၌ မျိုးတူ မတူ ခွဲခြားခြင်း များစွာ မရှိပေ။ ပထမ မိတ်စိတ်ကြွသော မြွေမတစ်ကောင်၏ တွန်မြည်သံသည် ကြားသမျှ သော မြွေမ မြွေထီး အားလုံးကို မိတ်စိတ်ကြွစေလေသည်။

ပထမ မိတ်စိတ်ကြွလာသော မြွေမ မြွေထီး နှစ်ကောင် သုံးကောင်က စ၍ မိတ်လိုက် လုံးထွေး လိမ်ကျစ် ပူးယက်ကြရာမှ နောက်တော့ ရှိရှိသမျှ မြွေထီးရော မြွေမပါ ပူးလိမ်ကျစ်ကျတော့သည်။

သည်လိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း မြွေလုံးမြွေခဲကြီး ဖြစ်လာရာ သေးငယ် အားနည်းသော မြွေများမှာ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

မြွေများသည် ဤသို့ ရောရောနှောနှော မိတ်လိုက်တတ်ကြသဖြင့် မြွေပွေးနှင့် ငန်းတော်ကျားကလွဲလျှင် တခြား မြွေများသည် အစပ်ကပြားများသာ များကြသည်။

အဆိပ်ပြင်းသော မြွေချင်းစပ်လျှင် ပို၍ အဆိပ်ပြင်းလာသလို အဆိပ်မရှိသောမြွေနှင့် အဆိပ်ရှိသောမြွေတို့ ဆက်စပ်လျှင်လည်း မြွေဆိပ်၏ အာနိသင်မှာ ယုတ်လျော့သွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြွေဟောက်၊ ငန်းမြွေတို့ ကိုက်တိုင်း အဆိပ်ပြင်း တာချင်း မတူကြချေ။ မြွေဟောက်၊ ငန်းမြွေတို့ ကိုက်တိုင်း အချို့သေ၍ အချို့ မသေခြင်းမှာလည်း ဤသဘောပင်။

မိတ်လိုက်ရာ၌ ကြုံရာမြွေနှင့် လိမ်ကျစ် မိတ်လိုက်မိသဖြင့် အဆိပ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပြေခြင်း၊ အဆိပ်ပြင်းခြင်း ကွဲပြား ခြားနားသွားလေသည်။ မြွေတစ်ကောင်သည် မိတ်စိတ် ပြင်းပြနေသောအခါ၌ မျိုးတူ မတူ ခွဲခြားလေ့ မရှိပေ။ အဆိပ်မရှိသော မြွေများကလည်း အဆိပ်ရှိသောမြွေများကို မိတ်စိတ်ဝင်နေချိန်တွင် ကြောက်ရွံ့ ခြင်း မရှိကြပေ။ ကြုံရာမြွေနှင့် မိတ်လိုက်တော့၏။

ထို့ကြောင့် မြွေပွေးနှင့် ငန်းတော်ကျားကလွဲလျှင် တခြားမြွေများ သည် ကပြားအစပ် များလေသည်။ မြွေပွေးနှင့် ငန်းတော်ကျားကမူ သီးခြားနေ လေ့ ရှိသလို တခြားမြွေများ ကျက်စားရာ၌လည်း မနေတတ်ကြပေ။ မိတ်လိုက် ရာ၌လည်း သီးခြား မိတ်လိုက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြွေပွေးနှင့် ငန်းတော်ကျားက လွဲလျှင် တခြား မြွေများသည် ကပြားအစပ် များကြလေသည်။

ကြားစကမူ သစ်တောက်ငှက် တစ်ကောင်ကောင်သည် သစ်ခြောက် ပင် သစ်ခြောက်ကိုင်း တစ်ခုခုမှ ပုရွက်ဆိတ်၊ ခြတန်း စသည့် တစ်ခုခုကို တောက်စားနေသည်ဟု ထင်သဖြင့် ခြေလှမ်းကို လုံးဝ မရပ်မိ။ လှမ်းမြဲသာ လှမ်းလာနေ၏။

သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ် တဖြောက်ဖြောက်ကျသံနှင့် သစ်ကိုင်း သစ် ချောင်းများကို ခွဲနေသလို တဖျစ်ဖျစ် မြည်သံတို့ကို အနီးကပ် ကြားလာရသော အခါမှာတော့ သတိမထား၍ မရတော့။

ခြေလှမ်းကို လှမ်းသည်ဆိုရုံမျှ မုဆိုးတက် ရွေ့သည်၊ အသံကြားရာ ဘက်သို့ မျက်လုံးကို စူးစိုက်သည်။ လက်ထဲက ဒူးလေးနှင့် မြားစူးတို့ကို အသင့် ပြင်သည်။ လေးစူးကို ညှို့ကြောတွင် အသင့်တင်ကာ မဝံ့မရဲနှင့် ရှေ့သို့ လှမ်း သည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် သာလာ အတော် ဝမ်းသာသွားသည်။

ပုဆိုး တစ်ပတ်ခန့် ရှိသော ပျဉ်းမပင်တစ်ပင်ပေါ်တွင် ဝံနီလေး နှစ်ကောင်ကို ဦးဆုံး မြင်လိုက်ရ၏။

ရင်ဘတ် အဖြူကျားနှင့် ဝံနီကလေးနှစ်ကောင်သည် ပျဉ်းမပင်ပေါ် ကပ်တက်နေကြသည်။ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်သော ပျဉ်းမပင် ခွန်းတွင်မူ အမေ ဝံနီမသည် မတ်တတ်ရပ်နေ၍ ပျားခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် နှိုက်နေ ၏။ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေနှစ်ချောင်းကိုမူ သစ်ပင်ပေါ်က မလွတ်ကျအောင်

ပင်စည်ကို တွယ်ထားသည်။

ကလေးနှစ်ကောင်သည် သူ့အမေအောက်ဘေးမှ သူ့အမေနည်းတူ ပင်စည်ကို တွယ်၍ ကပ်ထားကြသည်။

ပျားခေါင်းတက်နှိုက်နေသော ဝံနီမသည် ပျားလပွဲကို ဖဲ့ကိုင်၍ သူ့အောက်ရှိ ကလေးများကို ငုံ့မကြည့်အား။ ပျားခေါင်းကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖဲ့၍ သစ်ပေါက်ခွံတို့ကို အောက်သို့ ပစ်ချနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် စောစောက သာလာ ကြားရသော ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် အသံသည် သစ်ရွက်ကြွေပေါ်သို့ သစ်စသစ်ခေါက်ခွံများ ကျသံဖြစ်လေသည်။

သူ့အမေ လှမ်းပေးသော ပျားသလက်ကို ဝံနီလေး နှစ်ကောင်က သူ့ဦးငါဦး လှ၍ ပါးစပ်ထဲကလည်း အသံထွက် ညည်းညူနေကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ရန်ရှာစကား ဆိုနေကြပုံရလေသည်။

သာလာသည် ကျေကျေနပ်နပ် တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

ဝံနီမ သားအမိရှိရာ ပျဉ်းမပင်နား ချဉ်းကပ်သွားသည်။ မြေပြင်မှ ခဲလုံးလေး တစ်လုံးကို ကောက်ကာ တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်ပစ်လိုက်သည်။

သာလာ ပစ်လိုက်သော ခဲလုံးလေးသည် ဝံနီလေးကို တည့်တည့် မတ်မတ် သွားမှန်လေသည်။

ခဲမှန်ခံရသော ဝံနီလေးသည် ထိတ်လန့်တကြားနှင့် ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဤသည်ကို သာလာက ဝံနီကလေးမြင်အောင် လူရောင်ပြလိုက်၏။ လူရိပ်ကိုမြင်သော ဝံနီလေးသည် ပင်စည်မှ ရုတ်ခြည်း ခုန်ချပြေးသွားသည်။

ခဲမှန်သော ဝံနီလေး ဆင်းပြေးသောအခါ သူနှင့်အတူ ပျားငုံ့သော ဝံနီကလေးကလည်း လူရိပ်ကျ၍ ဆင်းပြေးသွားပြန်၏။

သာလာသည် ဝံနီမကြီး ရှိရာ ပင်စည်ခြေရင်းတွင် သွားရပ်လိုက်၏။ ဝံနီမကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။

သစ်ခေါင်းပျားများရှိရာ သစ်ခေါင်းပျားအိမ်ထဲ ခေါင်းသွင်း၍ သစ်ပေါက်ခွံတွေကို ဖဲ့ကိုက်ချနေသော ဝံနီမကြီးသည် သူ့အောက်၌ သာလာ ရောက်နေသည်ကို လုံးဝ မရိပ်မိသေး။ ပျားခေါင်းကို ကိုက်ဖဲ့မြဲ ကိုက်ဖဲ့နေ၏။ ချဲ့မြဲ ချဲ့နေ၏။ ပျားကောင်များ မြည်သံသည် ပို၍ ဆူညံလာသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လက်နှိုက်ရလောက်အောင် ပျားခေါင်းကျယ်သွားသောအခါ ဝံနီမသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် ပျားခေါင်းထဲ နှိုက်သည်။ လက်ထဲ၌ ပါလာသော ပျားသလက်ကို သူ့အောက်၌ သူ့ကလေးနှစ်ကောင် ရှိသေးသည် အထင်နှင့် လှမ်းပေး၏။ ဦးခေါင်းကိုမူ ပျားခေါင်းထဲ ထိုးသွင်းထားသည်။

ဝံနီမကြီး လှမ်းပေးသော ပျားသလက်ကို သာလာက ပါးနပ်စွာ ယူ၍ ပါးစပ်ထဲ ထည့်သည်။ ဝံနီမကြီးသည် သာလာအား သူ့သားသမီးအထင်နှင့် ထပ်ပေးပြန်၏။ သာလာယူ၍ ထပ်စားသည်။

သိန်းသောင်းမကသော ပျားကောင်များ၏ အော်မြည်သံနှင့် ပျားရည် အရသာတို့ကြောင့် သူ့အောက်၌ သူ့သားငယ်များ ရှိ မရှိကို ဝံနီမကြီး လုံးဝ ငုံ့မကြည့်ပေ။ ပျားခေါင်းကိုသာ အတင်းနှိုက်နေ၏။

အောက်ကို ပျားသလက်ပေးရန် မေ့လျော့ပြီး သူပဲ စားနေလျှင် ဝံနီမကြီး၏ ခါးကို သာလာက လက်နှင့် လှမ်းပုတ်သည်။ ထိုအခါ သူ့သားငယ် တွေက ပျားသလက်တောင်းသည် အထင်နှင့် ဝံနီမကြီးက သာလာအား ပျားသလက်တွေ လှမ်းပေးပြန်သည်။ ဝံနီမကြီး ပေးသမျှ သာလာကလည်း မငြင်းမကွယ် စားနေ၏။

သူ့အမေက သူတို့နှစ်ကောင်အမှတ်နှင့် ပျားသလက် လှမ်းပေးနေသည်ကို အချောင် လိမ်စားနေသော သာလာအား အနီးအနားမှ လှမ်းကြည့်ကာ ဝံနီမကြီးလေးနှစ်ကောင်မှာ သာလာကို ကျိန်ဆဲကြသည်။ သို့သော် သူတို့ နှစ်ကောင်သည် သာလာ၏ အနားကို မကပ်ရဲကြ။ သူ့အမေကိုလည်း လှမ်းပြော၍ မကြားနှင့် ဝံနီမကြီးလေးနှစ်ကောင်မှာ သူ့အမေနှင့် သာလာတို့ ရှိနေသော ပျဉ်းမပင် နီးနားတစ်ဝိုက်ကိုသာ ပတ်ချာလှည့်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်နေ၏။

သာလာက ဝံနီမကြီးခါးကို ထပ်တို့လိုက်ပြန်သည်။ ဝံနီမကြီး၏ လက်က သာလာဆီ လှမ်းပေးပြန်သည်။ သာလာသည် ဝံနီမကြီး လှမ်းပေးသော ပျားသလက်ကို သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံး အစုံက ဝံကလေးနှစ်ကောင်ဆီ ရောက်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဝံကလေး နှစ်ကောင်ကို ရယ်ချင်နေသည်။

ပါးစပ်ထဲ ဝါးလိုက်သော ပျားသလက်ကြောင့် မျက်နှာ မဲ့သွား၏။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဝံနီမကြီး ကြားသွားမည် စိုးသဖြင့် ဖွီခနဲ ထွေးမထုတ်ရဲ။ ပါးစပ်ကြီး ဟ၍သာ ပျားချေးတွေကို ထွေးထုတ်လိုက်ရသည်။

ချေးပါလာလျှင် ပျားရည် ကုန်ပြီဆိုသည်ကို သူ့သိသည်။ ဝံနီမကြီး ကား ပျားခေါင်းကို မဲတုန်း၊ သစ်ပေါက်ခွံတွေကို သဲကြီးမဲကြီး ကိုက်ဖဲ့တုန်း။

သာလာသည် ဝံနီမကြီးရှိရာ ပျဉ်းမပင် ခြေရင်းမှ ခွာလိုက်သည်။ နောက်ထပ်နေ၍လည်း ပျားစားရမည့် အခြေမရှိတော့။ ပျားကုန်၍ ဝံနီမကြီး ငုံ့ကြည့်ပါက သူ့ကို တွေ့သွားနိုင်သည်။ ဝံနီမကြီးကား သူ့ကို တွေ့ပါက သူ့ သားသမီးယောင်ဆောင်မှုတို့နှင့် သေလောက်အောင် ကိုက်သတ်ကောင်း ကိုက် သတ်ပေလိမ့်မည်။

ဝံနီမကြီးရှိရာ ပျဉ်းမပင်ခြေရင်းမှ သာလာ ခွာလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝံနီကလေးနှစ်ကောင်သည် ချက်ချင်း သူ့ထက်ငါဦးအောင် ပျဉ်းမပင်ပေါ် ပြေးတက်ကြသည်။

သာလာသည် နောက်သို့ တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ခဲ့ပြီး စခန်းရှိရာ ဘက်သို့ သုတ်ခြေတင်လာလေသည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သူ့သားသမီးနှစ်ယောက်သည် သူ့အမေအား သာလာ လူလည်ကျသွားသည့် အကြောင်းကို တိုင်တောပြီးကြပြီး ဖြစ်ပေမည်။ သားသမီးဇော၊ ပျားဇောနှင့် အောက်ကို လုံးဝ ငုံ့မကြည့်မိသော ဝံနီမကြီးသည် သူ့ကိုယ်သူပဲ အပြစ်တင်နေလေမလား။ သူ့ကို စောစောစီးစီး မပြောကောင်းလား ဟု သူ့သားသမီးကိုပဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေမည်လား ဆိုသည်ကိုတော့ သာလာ လည်း လုံးဝ မတွေးမိခဲ့ပေ။ ဝံနီမကြီးတို့ သားအမိဆီက ဤနေ့ ပျားရည်အချောင် စားခဲ့ရသည်ကို သာလာသည် စခန်းပြန်ရောက်သောအခါ ရန်ပနှင့် ကာထန် တို့ကို ပြောပြလေသည်။

နေညိုချိန်တွင် စခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသူမှာ သာလာ ဖြစ် သည်။

သူတို့သည် မနက်က ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီနှင့် အတူ ထွက်သွားကြ သော်လည်း အပြန်မှာမူ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်တတ်ကြသည်ဟု

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တော့ သိပ်မရှိတတ်ကြ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်လောက်သာ
ရောက်တတ်ကြ၏။ သုံးယောက်စလုံး နေညိုချိန်တွင် အချိန်မှန်း၍
ပြန်ရောက်လာတတ်ကြသည်မို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
စခန်းရောက်တော့ သိပ်မကွာတတ်ကြပေ။

နေ့အများဆုံး၊ အစောဆုံး၊ အဦးဆုံး စခန်းသို့ ပြန်ရောက်တတ်သူက
တော့ သာလာ ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်း ရှိ၏။

ပရဆေးရှာရန် တောနက်ထဲ ထွက်လာကြသော လူသုံးယောက်ထဲ
တွင် သာလာမှာ အငယ်ဆုံးနှင့် တောအတွေ့အကြုံ အနည်းပါးဆုံးသူ ဖြစ်လေ
သည်။ သူသည် တောထဲ တောင်ထဲ ပရဆေးရှာရန် လိုက်ဖူးသည်မှာ ငါးနှစ်ပင်
မပြည့်တတ်သေး။ ထို့ကြောင့်လည်း နေညိုသည်နှင့် စောစော စခန်းပြန်တတ်
၏။ တောထဲတောင်ထဲတွင် မှောင်အောင် သူ မနေရဲ။

သာလာနှင့် မရှေးမနှောင်းတွင် ရောက်လာသူကတော့ ရန်ပ ဖြစ်၏။

ညနေချမ်း၌ စခန်းသို့ မည်သူ အမြန်ရောက်ရောက် ဦးဆုံးရောက်သူ
သည် ညနေစာအတွက် ချက်ပြုတ်ရလေသည်။ ဤသည်မှာ သူတို့၏ စည်းကမ်း
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ပနှင့် သာလာတို့သည် ညနေစာအတွက် ထမင်းချက်ကြ
သည်။ ဟင်းကမူ ရန်ပ တူးလာသော တောင်ကဏန်းနှင့် ကြိမ်ခါးဖူးကို ရောချက်
ရင်း ကာထန်အလာကို စောင့်နေကြသည်။

လင့်စင်အောက်ရှိ မီးဖိုကြီးကို ထင်းတုံးတွေ ထပ်ထည့်ကြသည်။

မကြာခင်ပင် ကာထန် ရောက်လာသည်။ ကာထန်နှင့်အတူ ဖွတ်ကြီး
တစ်ကောင်လည်း ပါလာလေသည်။ ဖွတ်ရလာသော ကာထန်သည် စခန်း လင့်
စင်အောက်ကို ရင်ကော့၍ ဝင်လာ၏။ ဖွတ်ရလာသဖြင့် သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူ
စရာပင်။

သို့သော် . . . ဤဖွတ်သည် မည်သို့သော အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်
လာလိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုတော့ ကာထန် လုံးဝ မတွေးမိပေ။

အမှန်ကတော့ ကာထန်သာ မဟုတ်၊ သာလာနှင့် ရန်ပတို့ကလည်း
လုံးဝ မတွေးမိကြ။ ကာထန် ဖွတ်တစ်ကောင် ရလာခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာအယ်လဲ
သာ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သူတို့ ဝမ်းသာမည်ဆိုကလည်း ဝမ်းသာစရာပင်။

တောနက်ထဲ ရောက်နေကြသည်မှာ သုံးပတ်ခန့် ရှိသွားလေပြီ။ ပရဆေးတွေကိုသာ အဓိက ရှာဖွေနေကြသဖြင့် ငှက်ဖမ်းစားရန်ပင် အချိန်မရခဲ့။ သူတို့အတွက် ဆေးရရန်သာ အရေးကြီးသဖြင့် ဆေးရရေးကိုသာ အဓိက ထားခဲ့ကြသည်။

“ကာထန် ဖွတ်ရလာတာ ဟန်တယ်ဟေ့၊ အသားမစားရတာ တော် တော်ကြာပြီ။ ပေးကွ . . . ဟေး”

သာလာက ကာထန် ထမ်းလာသော ဖွတ်တစ်ကောင်ကို လှမ်းယူ သည်။

“မင်း လေးနဲ့ ပစ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ကဏန်းတူးမလို့ အပြန် စမ်းထဲအဆင်းမှာ ရေဆင်း သောက်နေတာ တွေ့လို့ တုတ်နဲ့ ဝင်ရိုက်ယူလာတာ”

“အာဂကောင်ပဲကွ”

သာလာက ကာထန်ကို ချီးကျူးလိုက်သည်။

အမှန်မှာ ဖွတ်တစ်ကောင်ကို တောထဲတောင်ထဲ၌ တွေ့လျှင် ရအောင် ပစ်ဖမ်းရန်မှာ မခဲယဉ်းပေ။ ရရာ တုတ်နှင့် ရိုက်ပုတ်ယူ၍ ရသည်။ တုတ်ခား မပါလျှင် လက်နှင့်ပင် ရုတ်တရက် ဝင်ဖမ်းနိုင်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဖွတ်တိရစ္ဆာန်များသည် လူကိုတွေ့ပါက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်ပြီး တစ်မိနစ်ခန့် သတိမေ့သွားတတ်သည်။ မျက်လုံးပြူးပြီး လူကိုကြည့်ကာ ငေးနေတတ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖွတ်ကို ဝင်ဖမ်းလျှင် အလွယ်တကူ ရတတ်လေသည်။

ဤသည်တို့ကြောင့်လည်း “ဖွတ်မေ့၊ ပဒတ်မေ့” ဟု လူကိုပင် ဥပမာ တင်စား ပြောကြပုံရသည်။

“မင်း ဖွတ်ကို ဒီနေ့တော့ ကျပ်တိုက်ထားလိုက်ကွာ၊ အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ညနေဟင်းလည်း တို့ချက်ထားပြီးပြီ၊ ချက်မနေနဲ့တော့”

ရန်ပက ကာထန် ရလာသောဖွတ်ကို ကျပ်တိုက်ထားလိုက်ပါဟု ဆို၏။ နေလုံးလည်း ကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကာထန် ရလာသော

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဖွတ်ကို မီးဖိုပေါ် ဆွဲတင်ပြီး တင်ထားကြသည်။

သူတို့ ညနေစာ ထမင်းစားကြသည်။

သူ့ရလာသော ဖွတ်သား ညနေစာ ချက်မစားရသည်ကို ကာထန် ကတော့ သိပ်မကျေနပ်ချင်၊ သို့သော် ရန်ပ ပြောသလို မိုးလည်း ချုပ်နေပြီး ဟင်းလည်းချက်ပြီးပြီမို့ ဘာမှ မပြောတော့။

တောထဲတွင် နောက်ထပ် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ကြားဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် အစားအစာကို တစ်ပိုင်းက ချွေတာရမည်ဖြစ်သလို တစ်ပိုင်းကလည်း သူတို့ ထဲတွင် ရန်ပမှာ တောအတွေ့အကြုံ အများဆုံးနှင့် ခေါင်းဆောင်တင်ထားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ကာထန်က မကျေနပ်သော်လည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလိုက်ရသည်။

တောတောင်တို့၏ ထုံးစံအရလည်း လူကြီးလုပ်သူ၏ စကားကို တောမှာ တောင်မှာ မပယ်ရှားကောင်းပေ၊ ဦးဆောင်သူသည် သူတို့နှင့် သက်တူ ရွယ်တူပင် ဖြစ်သော်လည်း ဦးဆောင်သူ၏ စကားကို နားထောင်လိုက်နာရ ပေမည်။ ဤသည်မှာ သူတို့၏ အစဉ်အလာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က သံမဏိ စည်းကမ်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ ထမင်းစားနေချိန်တွင် ဖွတ်ကင်ပေါ်မှ ဖွတ်ဆီများသည် မီးဖို ပေါ်သို့ တစ်စက်စက် ကျနေလေသည်။

ဦးဆုံး ထမင်းစားပြီးသွားသူ သာလာသည် ဖွတ်ကင်အား အရေခွံ ဆုတ်နေသည်။ မီးကျွမ်း၍ ကြွပ်ရွာနေသော ဖွတ်အရေခွံမှာ ပပ်ကြားကွဲ အက်နေသည်။ အလွန် ဆူဖြိုးနေသော ဖွတ်ကြီး၏ အရေခွံပပ်ကြားအက်ကြားမှ အဆီများမှာလည်း မီးဖိုပေါ် တစ်စက်စက် ကျနေ၏။

ဖွတ်ကင်နံ့နှင့် ဖွတ်ဆီ မီးလောင်နံ့တို့ကို ရှူရှိုက်မိသောအခါ ကာထန်မှ ဖွတ်ကင်ကို ကြည့်ပြီး သွားရည်ကျချင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် သာလာ ဖွတ်အရေခွံတွေ မီးဖိုပေါ် မကျစေနဲ့ကွာ၊ ညော်တယ်”

ဖွတ်ရေခွံ ဆုတ်ရာတွင် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ခွာချပစ်သော ဖွတ်ရေများ

မီးဖိုထဲကျ၍ ညွှန်နံ့ နံသည်ကို ရန်ပကပြောသည်ရန်ပပြောသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဖွတ်ဆီနှင့် ဖွတ်အရေခွံတို့ မီးဖိုပေါ်ကျသောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ ညွှန်နံ့တထောင်းထောင်း ထလာလေသည်။

သို့သော် သာလာကား များစွာ အလေးမထားမိပေ၊ အရေခွံတွေသာ ဆုတ်မြဲ ဆက်ဆုတ်နေသည်။

“ကဲ - မိုးချုပ်ပြီ၊ တို့ လင့်စင်ပေါ် တက်ကြတော့မယ်”

“ဖွတ်ကင်က သိပ်မကျက်သေးဘူး ရန်ပရာ”

“အပေါ်မှာလည်း မီးဖို ရှိတာပဲ၊ အပေါ်မှာ ဆက်ကင်ကွာ”

ရန်ပစကားကို ထုံးစံအတိုင်း မည်သူမျှ အငေါ်မတူးရဲကြ၊ အားလုံး လင့်စင်ပေါ် တက်လာကြသည်။ ရန်ပသည် လင့်စင်အောက်က မီးဖိုကို ထင်းထပ် ထည့်၍ နောက်ဆုံးမှ လင့်စင်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ ရန်ပသည် လင့်စင် ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြက်တက်လှေကားကို အပေါ်သို့ ဆွဲတင်လိုက် လေသည်။ ဤသည်မှာလည်း နေ့စဉ်လုပ်နေကျ တောခလေ့ တောင်ခလေ့ တစ်ခု ဖြစ်၏။

တောထဲတွင် လင့်စင်တက် လှေကားကို ညအခါ၌ တွဲလောင်းချ မထားရ။ ညအခါ၌ လှေကားကို တွဲလောင်းချထားလျှင် ထိုလှေကားပေါ်မှ မြွေ၊ ကင်း၊ ကျား၊ ဝံ စသည့် လူတွေကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော တောတိရစ္ဆာန်များ တက်လာတတ်သည်။ ကျားဆိုလျှင် ထိုလှေကားပေါ်မှ တက်လာပြီး လူကို ဆွဲချ ကိုက်သတ်တတ်သည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်များသည် လူယောင် ဆောင်၍ လည်းကောင်း၊ ကျား၊ ဝံ စသည် တောတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင် အဖြစ် လည်းကောင်း ညအခါတွင် လင့်စင်ပေါ်သို့ လှေကားမှ တက်လာတတ် သည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ညဆိုလျှင် လင့်တက်လှေကားကို လင့်စင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားရလေသည်။

ကာထန်ရလာသောဖွတ်ကို လင့်စင်ပေါ်ရှိ မီးဖို၌ ဆွဲတွဲ၍ ကင်ထား ကြ၏။ ဖွတ်ကင်ပေါ်မှ ဖွတ်ဆီများသည် မီးဖိုပေါ်သို့ တစ်စက်စက် ကျနေ၏။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် လင့်စင်ပေါ် လှဲအိပ်ကာ ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ရွာက ကောင်မလေးတွေအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ သူတို့ သုံးယောက် စလုံးမှာ လူပျို လူလွတ်တွေချည်း ဖြစ်သဖြင့် ဆွေမျိုး မဟုတ်သော ရွာရှိ အပျိုအားလုံးကို စိတ်ကူးယဉ်နိုင်ကြလေသည်။

ရွာတွင် ရှိစဉ်က အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ထားသော ကောင်မလေးများကိုပင် တောထဲရောက်၍ သုံးပတ်ကျော်လောက်အကြာမှာ မကြာခဏ သတိတရ ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သုံးယောက်သည် ရွာက ကောင်မလေး တွေအကြောင်း စကားကောင်းနေကြသည်။

လမိုက်ည ဖြစ်သဖြင့် တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးမှာ ပိန်းပိတ် အောင် မှောင်လာသည်။ ပိုးကောင် မွှားကောင်များ၏ မြည်သံကလည်း သူတို့ လင့်စင်နားတစ်ဝိုက်တွင် စိစိညံ့လာလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဝံညည်းသံ၊ ပြောင်ဟစ်သံ၊ ဝက်အီသံတို့ကိုမူ သူတို့ စခန်းနှင့် အနီးဆုံး နေရာများမှာ ကြားနေရလေသည်။

ရန်ပသည် ဆေးတံကို ခဲ၍ ကာထန်၏ မိန်းမဋီကာ စကားများကို နားထောင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်သည်။

အစကမူ သူတို့ လင့်စင်တဲမှာ အပေါ်က အမိုးမရှိသဖြင့် ရန်ပ၏ ကိုယ်ပေါ်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ပိုးကောင် မွှားကောင် တစ်ခုခု ကျသည်ဟု ကာထန်က ထင်လိုက်သည်။

သို့သော် ရန်ပ၏ အသွင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဤသို့ မဟုတ်။ ရန်ပသည် သူ့ အလွန် ကြိုက်တတ်သော ဆေးတံကိုပင် ပါးစပ်ထဲ မတပ်ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို နားစွင့်နေသလို ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေလေသည်။

“ဟင် . . . ရန်ပ ဘာလဲကွ”

ကာထန်ကလည်း ငုတ်တုတ် ထထိုင်၍ မေးရ၏။

ရန်ပက လက်ကာပြသည်။ နှုတ်ကို မဟာသေး။ တစ်စုံတစ်ခု အရေးကြီးသည့်ဟန်။ ကာထန်နှင့် ရန်ပတို့ အခြေအနေ ထူးခြားသည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်မိလိုက်သော သာလာကလည်း ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်သည်။

သုံးယောက်သားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခဏနေနေကြသည်။ ဘာစကားမှ မပြောကြပေ။

“ဟင် . . . ရန်ပ ဘာလဲကွ”

ကာထန်က စိတ်မရှည်သူပီပီ ထပ်မေး၏။

“မင်းတို့ သေသေချာချာ နားထောင်စမ်း၊ ငါ့နားထဲ ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခု ကြားလို့၊ ဟိုဘက်ကကွာ မင်းတို့ မကြားဘူးလား”

ရန်ပ စကားကြောင့် ကာထန်နှင့် သာလာတို့က အသက်အောင့်၍ နားစွင့်ကြ၏။

မှန်သည်။

ရန်ပ ပြောမှ သူတို့နားက ကြားရသည်။

ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခု။

တောထဲ တောင်ထဲ၌ သူတို့၏နားသည် ရန်ပလောက် မပါ၊ အလေ့ အကျင့် အတွေ့အကြုံမရှိ ဆိုသည်ကို ရန်ပပြောမှ သူတို့နှစ်ယောက် သတိချပ် မိကြလေသည်။

“ဟင် . . . ကာထန် ဘာသံထင်လဲဟင်”

“တစ်နေ့က မြေနဲ့ ဖား လိုက်လာတဲ့ အသံလို ဖုတ်ဖုတ် ဖုတ်ဖုတ် မြည်သံတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

သာလာသည် တစ်နေ့ကမှ ပူပူနွေးနွေး ကြုံလိုက်ရသော မြေနှင့် ဖားပြုတ်ကြီးတို့ လိုက်ကြသံကို သတိတရ ပြန်ပြောသည်။

သူ့အား လူရာမသွင်းသလို မမေးဘဲနှင့် ဝင်ပြောသော သာလာကို ကာထန်က မျက်စောင်းထိုး၏။ ယခု ကြားနေရသော အသံသည် ထိုအသံနှင့် မတူပေ။

“ငါ တစ်နေ့က ကြုံခဲ့ရတဲ့ မြေမိတ်လိုက်လို့ မြေလုံးကြီး လိမ့်ဆင်း လာသံလိုပါပဲလား”

“မြေမိတ်လိုက်လာသံ မဟုတ်ပါဘူး ကာထန်၊ မြေမိတ်လိုက်လာသံ ဆိုရင် မြေတွေက အလျင်သိတယ်၊ တို့နား ပတ်ဝန်းကျင်က မြေတွေ ခုလောက်ဆို တွန်ကြရောပေါ့၊ ခု မြေတွန်သံတွေကို လုံးဝ မကြားရဘူး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ရန်ပ စကားက ကာထန်၏ ပါးစပ်ကို ရုတ်ခြည်း ပိတ်သွားစေသည်။ ကာထန်မှာ မတွေ့တတ်တော့။ ရန်ပ မျက်နှာကိုသာ ငေးမိသည်။

“တောခြောက်တာလား၊ အသံက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာတယ်”
အများဆုံး ကြုံဖူးသည်ကို သာလာက ပြော၏။

ရန်ပကမူ သာလာ၏ စကားကို အဖက်လုပ်၍ပင် အားနာပါးနာ အသိအမှတ် မပြု။ သာလာအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သော အကြည့်မှာ ‘တောခြောက်တာလောက် ငါက စကားလုပ်ပြောမလား သာလာရာ’ ဟူသော သဘောပင်။

သာလာမှာ နောက်ထပ် စကားမဆက်ရဲတော့။

ရန်ပနှင့် ကာထန်တို့၏ မျက်နှာကိုသာ အဖြေရလို ရငြား ငေးနေ လေသည်။

ရွက်ကြွေတောပေါ်တွင် ကြီးမားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို တရွတ် တိုက် ဒရောသောပါး ဆွဲယူလာသံလို တောနက်ထဲမှ တဝေါဝေါ တသောသော မြည်လာသော အသံကြီးများ ကျယ်သထက် ကျယ်လာလေသည်။

“ဘာသံပါလိမ့်”

တောထဲတွင် အလွန် အတွေ့အကြုံ ရင့်နေပါပြီဆိုသော ရန်ပမှာ လည်း ဤတစ်ခါတော့ ဤမျှသာ ရွတ်ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

တောနက်ကြီးဘက်မှ တဝေါဝေါ တသောသော မြည်လာသံက ကျယ်လောင်လာလေ သူတို့ သုံးယောက်၏ မျက်နှာများမှာ ရေထွက်အုံ့မူးမူး အေးစက်လာလေပင်။ တောနက်ဘက်မှ တဝေါဝေါ တသောသော အော်မြည် လာသံမှာ သူတို့လင့်နှင့် ပိုနီးလာသည်။

သုံးယောက်စလုံး၏ လက်များသည် ချက်ချင်း လှုပ်ရှားသွားကြသည်။

သူတို့ ခေါင်းပေါ်က သစ်ကိုင်းတွင် အသင့်တွဲချိတ်ထားသော ဒူးလေး နှင့် မြားဘူး၊ မြားဆိပ် ကျည်တောက်တို့ကို ရုတ်ခြည်းဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးများသည် အသံလာရာဘက်သို့ ထိတ် ထိတ်လန့်လန့် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သစ်တောကြီးမှာ သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်သော သစ်တော

ဖြစ်သဖြင့် အောက်ခြေ ရှင်းသည်။ အကယ်၍ ယခုလို အကာလ ညအချိန် မဟုတ်ဘဲ နေရောင်ရှိသော နေ့ခင်း နေ့လယ်သာဆိုလျှင် လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင် သော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကောင်လာလျှင် အတော် လှမ်းလှမ်းကပင် မြင်သာနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သုံးဦးသည် အသံမြည်လာရာ ဘက်သို့ အထိတ်တလန့် လှမ်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ညဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထဲတွင် ဘာမှ အကောင်အထည် မမြင်ရ။ အသံသာ တဝေါဝေါ တသောသော ကြားရသည်။

“ဟင် . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ”

သာလာသည် စူးကိုင်ထားသော ညာဘက်နှင့် အသံလာနေရာ ဘက်သို့ ထိုးပြလိုက်သည်။

မှန်သည်။

မြင်ရပါပြီ။

အကောင်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာတော့ မဟုတ်သေး။

မျက်လုံးဟု ထင်ရသော နီနီရဲရဲ မီးကျိုးခဲ။

အကြမ်းသောက် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးလောက် ရှိမည်။ နီရဲ သော မီးခဲကြီးနှစ်ခဲသည် သူတို့ဆီသို့ မြေပြင်နှင့်ကပ်လျက် တွားရွေ့လာနေ သည်။ ရန်ပသည် သူလက်ထဲက ဒူးလေးကို မြဲမြဲဆုပ်ကိုင်ကာ တွားသွားလာ နေသော သတ္တဝါကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးကို သတိထားကြည့်နေသည်။ သတ္တဝါ ကြီး၏ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် အမှောင်ထဲ၌ မီးကျိုးမီးခဲလို ရဲရဲနီ တောက်နေ လေသည်။

လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော တောတိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်။ ဘာကောင်ပါလိမ့်။

ကျားလား။

ကျားမျက်လုံးသည်လည်း ညအခါတွင် ဤသို့ပင် ရဲရဲနီနေတတ် သည်။ သို့သော် ကျားလာလျှင် ဝေးဝေးကပင် ခြေသံ မကြားရ။ ကျားသည် တောထဲ၌ ခြေသံအလုံဆုံး တိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။

မြွေလား။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မြွေပြေးလာသံ ဆိုလျှင်တော့ အတော်ဝေးဝေးကပင် ကြားရတတ်သည်။ သူတို့သည် တစ်ခါ ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ။

အထူးသဖြင့် ဤလို နွေလ၊ သစ်ရွက်ကြွေနေသော ရွက်ကြွေတောကို တိုးပြေးလာသံဆိုလျှင် ပို၍ ဝေးဝေးကပင် ကြားခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

တောထဲ တောင်ထဲတွင် ည၌ အကောင်အထည် မမြင်ရလျှင် မျက်လုံးကို အဓိက ထားကြည့်ရသည်။ လူကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော ကျား၊ မြွေ၊ သစ် စသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ မျက်လုံးဆိုလျှင် ညအမှောင်၌ ရဲရဲနီ နေလေသည်။ လူကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်သော ကြောင်၊ ချေ (ဂျီ)၊ ဆတ်၊ သမင် စသည့် အကောင်ငယ်များ၏ မျက်လုံးဆိုလျှင်တော့ စိမ်းဝါနေလေသည်။ အန္တရာယ်ကောင်တွေလို နီရဲမနေ၊ ထိုသို့ မီးစုန်းလို စိမ်းပြာဝါကြန့်နေသော မျက်လုံးဆိုလျှင် အရေးမကြီး လူကို အန္တရာယ်မပြုတတ်။

ယခု မြင်နေရသော ရဲရဲနီနီ မျက်လုံးမှာ လူကို အန္တရာယ်ပြုရန် လိုက်လာသော တိရစ္ဆာန်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်၏ မျက်လုံးမှန်း တောအတွေ့ အကြုံနှင့် အစဉ်အလာအရ သူတို့ သိသွားကြလေသည်။

အမှောင်ထဲတွင် မျက်လုံးသာ မြင်နေရသော တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် သူတို့၏ လင့်စင်အောက်သို့ ရောက်လာလေပြီ။

ဘာကောင်မှန်း မသိကြသေး။

လင့်စင်အောက်ရှိ မီးဖိုနားတွင် လှည့်ပတ်နေသော သတ္တဝါကြီးကို ရန်ပက တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်သည်။ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သာ မြင်နေရသော သတ္တဝါကြီး မှာ သူတို့ အစက ထင်ခဲ့ကြသလို မြွေမဟုတ်၊ ဝိုးတိုးဝါးတား အမှောင်ထဲတွင် ခြေလက်တွေလိုလိုလည်း မြင်နေရသည်။

သုံးယောက်စလုံးမှာ ပို၍ ထိတ်လန့်လာကြသည်။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော ကာထန်က ထိုအန္တရာယ်ကောင်ကြီးကို ဒူးလေးနှင့် လိုက်ချိန်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ကာထန်၊ နေ . . . နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်း ရိုက်ယူလာတဲ့ ဖွတ်ကြီး တောပိုင်တောင်ပိုင်တွေကို တင်မြှောက်ပသခဲ့ရဲ့လား”

ဘယ်က ဘယ်လို ကြောက်ရွံ့တကြား စိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိ။

ရန်ပကသူရလာသောဖွတ်ကောင်ကြီးအားတောင်ပိုင်တောပိုင်တွေကို မြောက်တင်ခဲ့ရဲ့လားဟု မေးလာသောအခါ ကာထန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြက် သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားလေသည်။ တောပိုင် တောင်ပိုင်ဟူသော ရန်ပ၏ စကားက သာလာ၏မျက်နှာကို ပို၍ သွေးဆုတ်သွားစေလေသည်။

တောပိုင် တောင်ပိုင် နတ်မိစ္ဆာများသည် သူတို့ကို မတင်မမြောက်ခဲ့ သဖြင့် အန္တရာယ်ပြုရန် ထူးထူးခြားခြား သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ယောင် ဆောင်ကာ သူတို့ကို အန္တရာယ်ပြုရန် လိုက်လာပြီ။

“ဟင် . . . ကာထန်၊ မင်း . . . မင်း ဖွတ်ရတာ တင်ခဲ့ မြောက်ခဲ့ ရဲ့လားကွ”

မီးဖိုနားတစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ် သောင်းကျန်းနေသော သတ္တဝါကြီးကို ကြည့်ပြီး မင်တက်မိနေသော ကာထန်မှာ ပို၍ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားလေ သည်။

“မ . . . မ . . . မြောက်လိုက်မိဘူး ရန်ပ”

ရန်ပသည် သူ့လက်ထဲက လေးကို ပစ်ချကာ ချက်ချင်း ဖွတ်ကင်ကြီး ကို လှမ်းဆွဲသည်။ ခေါင်းပိုင်းနှင့် အမြီးပိုင်းကို အလျင်စလို ဆွဲဖဲ့လိုက်သည်။

ရန်ပက ဤသို့ ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကာထန်နှင့် သာလာတို့မှာလည်း လက်ထဲက လေးကို ယောင်ယောင်မှားမှားနှင့် ပြန်ချလိုက် ကြသည်။

သူတို့လက်ထဲက လေးကိုင်ထားလျှင် တောစောင့် တောင်စောင့် မကောင်းဆိုးဝါးများက ပို၍ စိတ်ဆိုးကြပေမည်။ ရလာသော ဖွတ်ကောင်ကို မတင်မမြောက်ခဲ့သော အပြစ်အပြင် သူတို့ သတိပေးလာတောင်းခံသည်ကိုပင် လေးနှင့်ပစ်ရန် ရည်ရွယ်သော အပြစ်မှာ နှစ်ခါအမှား ဖြစ်ချေတော့မည်။

ဤအတွေးကြောင့်လည်း သူတို့သည် လက်ထဲက လေးကို ပြိုင်တူ လွှတ်ချ၍ လင့်စင်အောက်နားရှိ ရွက်ကြွေတောပေါ်တွင် တဝေါဝေါ တသော သော လှည့်ပတ် အစာတောင်းနေသော တောပိုင် တောင်ပိုင်ကြီးဆီ လက်အစုံ ပူးပြီး အပြစ်ဆယ်ပါး အမှားမယူရန် တောင်းပန် ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

“တောပိုင်ကြီး တောင်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သုံးယောက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သည် မသိမိုက်မှားမိကြပါသည်အပြစ်ဆယ်ပါးအမှားအယွင်းခွင့်လွတ်
တော်မူပါ။ ယခု ရလာသော ဖွတ်သတ္တဝါကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ မစားမသောက်
ရသေးပါ။ ဦးဦးဖျားဖျား တောပိုင် တောင်ပိုင်မင်းတို့အား တင်ပါသည်။ မြောက်
ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အမိုက်အမဲများအား ခွင့်လွတ်တော်မူပါ”

လူသံကြား၍ အပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို
သူတို့သည် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

လင့်စင်အောက်မှ တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် ရန်ပ ပစ်ချလိုက်သော ဖွတ်
ခေါင်းနှင့် အမြီးပိုင်းကို ချက်ချင်း ကောက်စားလိုက်ပုံရသည်။

တဝေါဝေါ တသောသော လှုပ်ရှား ရမ်းကားနေသော သတ္တဝါကြီး
သည် အမှောင်ထဲ၌ ခဏ ငြိမ်သွား၏။

ရန်ပနှင့် ကာထန်၊ သာလာတို့သည် သက်မပြိုင်တူချလိုက်ကြသည်။

ရှည်လျားသော သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ရန်ပ၏ မျက်လုံးသည်
ကာထန်ဆီသို့ တစ်စွေ့ ဝေ့သွားသည်။ ကာထန်သည် သူ့အမှားကို သူသိသဖြင့်
ရန်ပ၏ အပြစ်တင်အကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ရဲ၊ ချက်ချင်း မျက်လွှာချ၍ ခေါင်းငုံ့
နေ၏။

သာလာကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် လင့်စင်အောက်ကို ငေးနေ
သည်။ လင့်စင်အောက်က သတ္တဝါကြီးသည် လှုပ်ရှားသောင်းကျန်းလာပြန်ပြီ။

ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးလောက်ရှိသော နီနီရဲရဲ မျက်လုံးကြီး နှစ်လုံး
နှင့် သူတို့အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေပြန်ပြီဟု ထင်လိုက်ရသည်။

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အံ့ကြိတ်နေသံလို ကျည်ကျည်ကျည်ကျည် မြည်
သံတစ်ခုကိုလည်း ကြားရပြန်သည်။

သုံးယောက်သား၏ မျက်နှာမှာ ကြက်သေ သေသွားကြပြန်သည်။

တစ်ကြိမ်တည်း ကျွေးမွေးသည်ကို တောင်ပိုင်ကြီးက ခွင့်မလွတ်သေး။
နောက်ကျမှ တင်ရမြောက်ရမလားဟု စိတ်ဆိုးနေတုန်းပင် ရှိပုံရ၏။

ဒုတိယမိ နှစ်ကြိမ်မြောက် တင်မှ မြောက်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ယခု
အခါ ဒေါသထွက်ကာ မျက်လုံးရဲရဲကြီးနှင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေပြန်သည်။

အမှောင်ထဲ၌ ဒေါသထန်နေသော သူ၏ မျက်လုံးကြီးကို မြင်ရသည်

မှာ ချက်ချင်း နှလုံးသွေး ရပ်သွားစရာပင်။

“ဒုတိယမိ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်ပိုင်မင်း တောပိုင်မင်း ခင်ဗျား တင်ပါသည်၊ မြောက်ပါသည်၊ ကျွန်တော်မျိုး အမိုက်အမဲတို့အား ခွင့်လွှတ် တော်မူပါ”

ရန်ပသည် ဖွတ်ကင်ကြီး၏ ပေါင်သားကင် ကောင်းကောင်း တစ်ဖက် ကို လင့်စင်အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။ ပြီး . . . သူက လက်ပူး၍ ရှိခိုးသည်။

လင့်စင်စခန်းတွင် လူကြီးလုပ်သူ ရန်ပက လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးတော့ ကာထန်နှင့် သာလာတို့ကလည်း အလိုလို လက်အုပ်ချီပြီးသား ဖြစ်သွားကြပြန် သည်။ သူတို့ တောင်းပန်ရှိခိုးပြီး အစာ မြောက်ပစ်ပေးလိုက်သော နေရာသို့ သတ္တဝါကြီးသည် ချက်ချင်း တွားသွားပြီး ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သွားပြန်၏။

သုံးယောက်သားသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ သက်မ ပြိုင်တူ ချလိုက်ကြပြန်၏။

ဤတစ်ခါ မိနစ်ပိုင်းပင် မကြာလိုက်၊ လင့်စင်အောက်မှ သတ္တဝါကြီး၏ ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာသံနှင့် ရွေ့လျားနေသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်လိုက်ကြရ ပြန်သည်။

သတ္တဝါကြီး၏ ရဲရဲနီနီ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးသည် သူတို့ကို မော့ကြည့် နေပြန်ပြီလား ထင်လိုက်သည်။

အစာတောင်းနေပြန်ပြီ။

သုံးကြိမ်သုံးခါ ပူဇော်ရန် တောင်းဆိုနေပြန်လေသည်။

ရန်ပက ကာထန်အား လက်သုံးခေါင်း ထောင်ပြသည်။ ပြီးသော် ကျန်သောဖွတ်ပေါင်တစ်ဖက်ကို လင့်စင်အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။

“သုံးကြိမ်မြောက်အဖြစ် တင်ပါသည်၊ မြောက်ပါသည်၊ အားရပါးရ ကျေနပ်စွာ သုံးဆောင်ပြီး တောင်ပိုင်ကြီး ပျော်စံရာဌာန ဟိမဝန္တာ ဂူနန်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူပါ အရှင်ကြီးဘုရား”

ရှိခိုးပူဇော် ပသလိုက်ကြပြန်သည်။

အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြ၏။

ခဏတော့ ဖွတ်ပေါင်သားစားရသော တောင်ပိုင်ကြီးက ငြိမ်သွား

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပြန်၏။ သို့သော် ရန်ပ၏ ဖဲ့.ဖဲ့.နဲ့.နဲ့. ညွှန်.ညွှန်.လူလူ အသံနေအသံထားနှင့် တောင်းပန်စကားကို တောင်ပိုင်ကြီးက မကျေနပ်သေး၊ ခဏချင်း ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာပြန်၏။

တောင်ပိုင်ကြီးစံရာ ဟိမဝန္တာဂူနန်းသို့ ပြန်မြန်းကြွတော်မမူရှာသော တောင်ပိုင်ကြီးကို ရန်ပတို့မှာ အံ့သြကြရပြန်ပြီ။

အမှန်က သုံးကြိမ်သုံးခါပင် တင်မြောက် တောင်းပန်ကြပြီးမို့ ပြန်သင့် ပြီ။ အမှိုက်အမဲများကို ခွင့်လွှတ်သင့်ပြီ။ သို့သော် ပြန်မကြွသေး။ ပို၍ပင် လှုပ်ရှား သောင်းကျန်းသံကို ကြားနေရ၏။ မျက်လုံးထဲမှလည်း ပို၍ ဒေါသထန် ကာ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသလား ထင်လိုက်ရသည်။

ကဲ . . . ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲဟူသော အကြည့်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်သည်။

ကြောက်ကြောက်နှင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးရင်း ရန်ပ၏ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

ဖွတ်ရလာသူမှာ ကာထန်၊ ရလာသော ဖွတ်ကောင်ကို အမြီးခြေလက် ဖြတ်၍ မတင်မိသူမှာလည်း ကာထန်၊ ရစကပင် မတင်မိ၍ လွန်ပြီးမှ တင်သည် မြောက်သည် လုပ်ခြင်းများကား ကာထန် မဟုတ်၊ သုံးကြိမ်စလုံး သူချည်း တင်မြောက်သည်။

အဖြေပေါ်ပြီ၊ ဤသည်ကို တောင်ပိုင်ကြီးက မကျေနပ်၊ အထူးသဖြင့် ကာထန်ကိုယ်တိုင် သူ့လက်သူ့ခြေနှင့် မတင်မမြောက်သမျှ ငါ မကျေနပ်ဆိုသည့် သဘောပင်။

“ကာထန် တောင်ပိုင်ကြီးက မင်းကိုယ်တိုင် မတင်မမြောက်လို့ မကျေနပ်ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းကိုယ်တိုင် တင်မြောက် တောင်းပန်လိုက်ပါကွာ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ရန်ပက သူစိတ်ကူးရရာ မှန်းဆပြောသည်ကို ကာထန်က မငြင်း၊ အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဖွတ်လက်တစ်ဖက်ကို ဖဲ့၍ တင်မြောက် တောင်းပန်၏။

“တောင် . . . တောင်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင်

ကျူးလွန်မိသော အပြစ်အား ခွင့်လွှတ်သနားပါရန် ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် တင်ပါသည်။ မြောက်ပါသည်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ တစ်ပါးပါးသော ကံဖြင့် ကျူးလွန်မိသော အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်သနားတော်မူပါ”

ကာထန်ကိုယ်တိုင် တင်မြောက်လိုက်ပြီ။
ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်၍ ပြန်ကြွသင့်ပြီ။
မပြန်သေး၊ မကြွသေး။
ပြန်၍ လှုပ်ရှားလာပြန်၏။
လူသုံးယောက်မှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ချွေးပြန်စ ပြုလာလေသည်။
“ဪ . . . ”

ရန်ပ ပါးစပ်မှ အာမေဗိုတ်သံတစ်ခု ထွက်သွားသည်။
ရန်ပ၏ စူးရှ တောက်ပြောင်လာသော မျက်လုံးများက အရောင် ထွက်လာသည်။

“မင်း . . . မင်း ကျန်သေးတယ်”

တုန်ယင်နေသော အသံနှင့်အတူ တုန်ယင်နေသော ရန်ပ၏ လက် ညှိုးက သာလာကို ထိုးလိုက်၏။ ကာထန်၏ အေးစက်နေသော မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် အားရှိသွားသည်။ လူသုံးယောက်တွင် ရန်ပနှင့် သူက တောင်းပန် ပြီးပြီ၊ သာလာ ကျန်သေးသည်။

မှန်ပြီ။
ထို့ကြောင့် တောင်ပိုင်ကြီးက မကျေနပ်၍ တောင်းဆိုနေသည်။
“ကျွန် . . . ကျွန်တော်မျိုး တင်ပါသည်၊ မြောက်ပါသည်”

လူသုံးယောက်သည် အငယ်ဆုံးနှင့် တောတွင်းအတွေ့အကြုံ အနည်း ဆုံးဖြစ်သော သာလာ၏ အသံမှာ သိသိသာသာ တုန်ယင်နေသည်။

ဖွတ်ကင်တစ်ဖုံကို ပစ်ချ၍ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် အော်ဟစ်ရှိခိုး တောင်းပန်သည်။ ပုဆိန်ပေါက် ရှိခိုးဦးချသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သာလာပစ်ချလိုက်သော ဖွတ်ကင်သားကို စားနေ သည်ဟု ထင်ရသော တောင်ပိုင်ကြီး ကိုယ်ပွား သတ္တဝါမှာ ခဏသာ ငြိမ်နေ သည်။ ဘာမှ မကြာလိုက်၊ ပြန်၍ လှုပ်ရှားသောင်းကျန်းလာပြန်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြပြန်သည်။

အဆီပြန်နေသော မျက်နှာသုံးခုတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေကြသော မျက်လုံးတွေမှာ အသေကောင်၏ မျက်လုံးတွေများနှယ် မလှုပ် မယှက် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ခက်ကပြီ။

တစ်ခုခုတော့ အကြီးအကျယ် အမှားအယွင်း ဖြစ်ကြပြီ။

မည်သို့ လုပ်ကြရပါမည်နည်း။

တောင်မင်းကြီး တောင်ပိုင်ကြီးတို့အား ပူဇော်ပသသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်း ငါးကြိမ် ငါးခါ ရှိသွားလေပြီ၊ လူသုံးယောက်လည်း စုံသွားကြ လေပြီ။ သတ္တဝါကြီးကား မပြန်သေး။

ပို၍ပင် သောင်းကျန်းလာသလား ထင်ရအောင် လင့်စင်အောက်မှ သစ်ရွက်ထင်းချောင်းတို့ကို ကိုက်ဖဲ့ ဆွဲပစ်တင်နေသလိုလိုလည်း ကြားရ၏။

ရန်ပသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

အမှောင်ထဲတွင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

သူသည် စူးစိုက်၍ ကြည့်သည်။

လင့်စင်အောက်တွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ရှိသော်လည်း မီးဖိုကမီးမှာ မီးညွန့်မီးတောက် မရှိသဖြင့် အလင်းရောင် မဲ့နေ၏။ သတ္တဝါကြီး၏ မျက်လုံးနှင့် ပြိုင်၍ ရဲရဲနီသော ထင်းတုံးကြီး မီးစွဲလောင်နေခြင်းမှာ တငွေ့ငွေ့သာ ဖြစ်သဖြင့် သတ္တဝါကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်ရ၊ ဝိုးဝိုးဝါးဝါး လှုပ်ရှားနေသည် ကိုသာ ရိုးတိုးရိပ်တိပ် မြင်ရသလို။

ဤသည်မှာလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ မြင်လေသလား၊ ခွဲခြား မပြောနိုင်။ မီးကျိုးမီးခဲ၏ အလင်းရောင် မှန်ပျံ့ ဝါးတားတားထဲတွင် မြင်ရသည် ကတော့ ကျောချမ်းစရာ။ လုံးပတ်မှာ လူကြီး နှစ်ယောက်ဖက်နီးပါးခန့် ရှိပြီး အရှည်မှာ လေးငါးရှစ်လံခန့် ရှည်သော မည်းနည်းနက်နက် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်။ မြွေကြီးတစ်ကောင်ကောင်လားဟူသော အတွေးကြောင့် ရန်ပက သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ သို့သော် မြွေဟုလည်း တိတိကျကျ ပြော၍ မရ၊ သတ္တဝါကြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှ ခြေလက်မြောက်မြားစွာလိုလို၊ ကိုယ်ပေါ်မှ အမွှေး

အမှင်လိုလို၊ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အကောင်တွေကိုလည်း
မျက်စိထဲ မြင်မိလိုက်သလိုနှင့်။

လူသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ထပ်ကြည့်
ကြသည်။ အချိန်မှာ ညသန်းခေါင် ကျော်သွားလေပြီ။

ဆိုးရွားသော သတ္တဝါကြီးကား မပြန်သေး။ လင့်စင်အောက်တွင်
ပို၍ သောင်းကျန်းနေ၏။

သူတို့သည် တောင်ပိုင်ကြီး ခွင့်မလွတ်နိုင်သော ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ခု
ကိုများ ကျူးလွန်မိကြလေသလား။ သုံးယောက်စလုံး မဟုတ်တောင် တစ်စုံ
တစ်ယောက်ကများ ကျူးလွန်ထားလေသလား။ ကာထန် ပစ်ဖမ်းလာသော
ဖွတ်သည် တောင်ပိုင်ကြီး မွေးထားသော ဖွတ်များလား။

“မင်း . . . မင်း . . . ဒီဖွတ်ကို ဘယ်လိုရလာလဲ ကာထန်”
ရန်ပ၏ အမေးက ကာထန်ကို ကြီးစွာ တုန်လှုပ်သွားစေသည်။

“ငါ . . . ငါ . . . ရေဆင်းသောက်နေတာတွေ့လို့ တုတ်နဲ့ ရိုက်ဖမ်း
တာပဲ”

“အနီးအနား တခြား အကောင်ပလောင်တွေနဲ့ မတွေ့မိဘူးလား”

“ရှဉ့်ငပေါနဲ့ ကင်းလိပ်ချောတွေပဲ တွေ့တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကာထန်၊ မင်းသိပါတယ်၊ ထူးထူးခြားခြား ဒီဖွတ်ကို
စောင့်နေတဲ့ အစောင့်အရှောက် . . . ”

“မ . . . မ . . . မတွေ့ဘူး၊ မတွေ့ဘူး၊ ဒီဖွတ်ဟာ ရိုးရိုးဖွတ်ပါ
ရန်ပ၊ ငါသိတယ် တောင်ပိုင်ကြီးဖွတ် မဟုတ်ဘူး”

ကာထန်က ဒေါသတကြီးနှင့် ထအော်သည်။

သာလာမှာတော့ ခက်ကပြီ ဟူသော မျက်စိသူငယ်နှင့် သူတို့
နှစ်ယောက်ကို အသက်မရှူဝံ့ဘဲ ငေးကြည့်နေ၏။ လင့်စင်အောက်မှ သတ္တဝါကြီး
၏ သောင်းကျန်းနေသံက ပို၍ ဆူညံလာသည်။ အံကြိတ်သံကိုပင် အတိုင်းသား
ကြားရသလား ထင်ရသည်။ ရန်ပ၏ အေးစက်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း
သော မျက်လုံး အကြည့်သည် ကာထန်၏ မျက်နှာမှ မရွေ့မလျားတော့။

ကာထန် ရုတ်ခြည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင် ချနင်းရန် ဝန်မလေးတော့။

သူတို့သုံးယောက်ထဲတွင် အပြစ်ရှိသူအား တောင်ပိုင်ကြီးကို အစာ
ကျွေးရတော့မည်။ မည်သူ့တွင် အပြစ်ရှိသည်ကို သိသာရန် မဲနှိုက်၍ ကံဆိုးသူ
မောင်ရှင် ရွေးစရာ မလိုတော့။ ဖွတ်ကို သတ်လာသူ သူ့တွင် အပြစ်ရှိသည်ဟု
တထစ်ကျ ယူဆသွားလေပြီ။

ဖွတ်ကင်ကို ပစ်ချလိုက်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော သတ္တဝါကြီး
ငြိမ်ငြိမ်သွားသည်မှာ ကာထန်၌ အပြစ်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေသည်ဟု ရန်ပက
ဧကန်ဧက ထင်နေလေပြီ။ သူသည် အတိတ်နိမိတ် ယူထားပြီ။

သို့ဆိုလို့လျှင် . . .

ကာထန်သည် သတိလစ်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးတို့ဖြင့် ရွဲရွဲစိုသွားသည်။

ရန်ပနှင့် သာလာတို့သည် အပြစ်ရှိသော သူ့အား ဖမ်းချုပ်ပြီး လင့်စင်
ပေါ်က ကန်ချတော့မည်။ တောင်ပိုင်ကြီးကို သူ့အား အစာကျွေးကြတော့မည်။
သို့မှသာ သူတို့နှစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာရာ ရကြလိမ့်မည်။

ယခင်က ဤသို့ ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်များအား တောထဲတောင်ထဲ
နတ်ကတောင်း၍ အစာကျွေးထားခဲ့ရသည်ကို ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီအဖြစ်သာ ကြားဖူး
၏။ ယခု ကိုယ်တွေ့ကြုံနေရလေပြီ။

မည်သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း။

လင့်စင်အောက်မှ သတ္တဝါကြီးသည် ထင်းချောင်းများကို ရိုက်ချိုး
လိုက်သလိုလို အသံကြားသဖြင့် ကာထန်က ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားသည်။

ရန်ပကို ကြည့်သောအခါ ရန်ပနှင့် သာလာတို့သည် သူ့အား အစာ
ကျွေး ပစ်ချရန်အတွက် မျက်လုံးချင်း နားလည်မှု ယူလိုက်ကြပလားဟု ထင်လိုက်
ရသည်။ အဆီပြန်နေသော ရန်ပ၏ မျက်နှာနှင့် အေးစက်နေသော သာလာ၏
မျက်လုံးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ကာထန်မှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ
လေပြီ။

“ကာထန်”

ခေါ်လိုက်သောအသံက ပြတ်သားသည်။

မျက်လုံးအကြည့်က အေးစက် မာကျောသည်။
 ရန်ပအသံနှင့် အကြည့်ကို ကာထန်က ပြန်မထူးရဲလောက်အောင်
 ထိတ်လန့်သွားသည်။ ခွန်အားတို့သည် ရုတ်ခြည်း ယုတ်လျော့သည်။
 ဇောချွေးတို့သည် ယခုမှ ပိုပြန်လာသည်။
 ရန်ပ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတော့မည်။ တိတိကျကျ ပြောတော့မည်။ အမိန့်
 ပေးတော့မည်။

“မင်းကိစ္စ မင်းသိရင် မင်းဘာသာ မင်း ဆင်းသွားပြီး သတ္တဝါကြီးဆီမှာ
 အစားခံမလား၊ ငါတို့ပဲ ဖမ်းချုပ်ပြီး ပစ်ချ အစာကျွေးရမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို
 မင်းရွေးပေတော့ ကာထန်” ဟု ရန်ပ မုချပြောတော့မည်ဟူသော အတွေးကြောင့်
 ကာထန်မှာ ရုတ်တရက် လုပ်မိလုပ်ရာ ထလုပ်လိုက်မိသည်။

တခြား မဟုတ်။

ဖွတ်ကင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး အောက်သို့ ကယောင်ကတမ်းနှင့် ပစ်ချလိုက်
 ခြင်းပင်။ လင့်စင်အောက်မှ သောင်းကျန်းနေသော သတ္တဝါကြီးသည် ချက်ချင်း
 ငြိမ်သွားပြန်၏။ သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးအစုံက လင့်စင်အောက်သို့ ရောက်
 သွားကြပြန်သည်။ သားစားကြူးသော သတ္တဝါကြီးသည် ဖွတ်ကင်ကို စားနေသံ
 ကျိုးကျိုးကြွပ်ကြွပ်ကို ကြားနေရသည်။ အသံနှင့် မျက်လုံးနှစ်ခုကိုသာ မြင်ရ၍
 အကောင်အထည်ကိုကား ယခုထိ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ကြရသေး။

သူတို့သုံးယောက်သည် လင့်စင်အောက်ကိုသာ အသက် လုံးဝ မရှုရဲ
 ဘဲ ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။ အချိန်မှာလည်း သန်းခေါင်ကျော်၍ မိုးလင်းပိုင်းဘက်သို့ပင်
 နီးလာလေပြီ။ ဖွတ်ကင်ကြီးကို ငြိမ်စားနေသော တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် နာရီဝက်ပင်
 မကြာ ပြန်၍ လှုပ်ရှားလာပြန်၏။

ကာထန်၏ ရင်ထဲမှာ အခုန် မြန်လာပြန်ပြီ။

ရန်ပနှင့် သာလာတို့၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ဆီ၌ စူးစိုက်နေကြပြန်
 ပြီဟု ထင်လိုက်သည်။

“တောင်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျား၊ ဖွတ်ကင် တစ်ကောင်လုံး တောင်ပိုင်ကြီး
 အား ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပသပူဇော်ပြီးပါပြီ၊ ဟိမဝန္တာဂူနန်းသို့ စံမြန်းရန် ကြွတော်
 မူပါတော့ အရှင် တောင်ပိုင်မင်း ခင်ဗျာ”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သာလာက ထပ်၍ တောင်းပန်သည်။
အပေါ်မှ လူသံကြား၍လား မသိ။ မကောင်းဆိုးဝါး သတ္တဝါကြီးသည်
ပို၍ သွားကြိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ကာထန်”

ခေါ်ပြန်ပြီ ဟူသော အတွေးက ကာထန်၏ မျက်နှာကို သွေးဆုတ်
စေပြန်သည်။

“ဟင် . . . ကာထန်”

ကာထန်က ဖြုန်းခနဲ လန့်သွားသည်။

မတော်တဆ သူ့ကို ရန်ပနှင့် သာလာတို့ တောစာကျွေးရန် ချုပ်ဖမ်း
လျှင် ခုခံနိုင်အောင် သူက ခပ်ခွာခွာသို့ပင် ရွှေ့လိုက်သည်။ မျက်လုံးကိုလည်း
အတတ်နိုင်ဆုံး အရှင်ထား၍ ရန်ပ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူတို့
ဆီတွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး တောစာကျွေးတော့ ကာထန် မခံနိုင်။

ရန်ပသည် သူ့အား မျက်မှောင်ကုပ်၍ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

“ငါတော့ မသင်္ကာဘူးကွ”

ရန်ပက ကာထန်ကို ကြည့်၍ ပြောသည်။

ကာထန်၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်နေလေပြီ။

နှုတ်ကလည်း လုံးဝ ဆိတ်နေသည်။

ရန်ပကို ဘာစကားနှင့် တုံ့ပြန်ရမှန်း မသိ၊ ကယောင်ကတမ်းနှင့်
သူ့လက်က ဒူးလေးဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် . . . ကာထန် မင်းကော”

ရန်ပ၏ အသံမှာ စိတ်မရွည်သလို ပို၍ ခက်ထန်လာသည်။

“ငါ . . . ငါ ဘာလဲကွ”

“ယီး . . . အရေးထဲ မင်းက ကြောက်နေတယ်ပေါ့၊ တို့အောက်က
အကောင်ကို ဘာကောင် ထင်သလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်ကွ”

ဟင်းခနဲ သက်မတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ချမိလိုက်သည်။

စိတ်ထဲက ရန်ပကို ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ် ပေါက်သွား၏။ ရန်ပသည်
သူထင်သလို သူ့အား အစာကျွေးရန် အကြံအစည် မရှိပါလားဟု မယုံမရဲ

တွေ့လိုက်သည်။ သို့သော် . . . လုံးလုံးလျားလျားတော့ မယုံကြည်ဝံ့သေး၊ သူ့ကို အစာကျွေးချင်၍များ အချိုသတ်သောစကားနှင့် ဖမ်း၍လွယ်အောင် နှစ်သိမ့်လိုက်တာများလား။

“ဟင် . . . ကာထန် ငါ မေးနေတယ်ကွ၊ မင်းတို့ အမျိုးက မုဆိုးမျိုး ဆို ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရသလား၊ မင်း ဘာကောင်ထင်လဲ ပြော စမ်းပါ”

“မသိဘူး ရန်ပ၊ ငါ . . . ဒီလိုအကောင်မျိုးကို မကြားဖူးဘူး”
အမျိုးနှင့် ဆက်စပ်လာသော စကားမို့ ချက်ချင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။
ကာထန်မှာ အမျိုးကိုထိလျှင်တော့ မချီအောင် နာတတ်သူ။
အမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အသက်ကိုပင် စွန့်ရဲသူ။
ယခု ရန်ပသည် အမျိုးနှင့် မလွတ်ကင်းသော ထိခိုက်စကားကို ဆိုလေပြီ။ စိတ်တိုတတ်သူပီပီ ဒေါသထွက်ချင်လာသည်။ လင့်စင်အောက်မှ သောင်းကျန်းနေသော သတ္တဝါကြီးအား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ စီးထွက်နေ သော ချွေးများပင် ပြန်ဝင်သွားလေသလား ထင်လိုက်ရသည်။

“မင်း ဖွတ်ကို ရိုက်သတ်တုန်းက ဖွတ်နားမှာ လင်းတတို့ ငှက်ဆိုးတို့ တစ်ကောင်တလေမှ မမြင်မိတာတော့ အမှန်ပဲနော်”

‘ထင်သည့်အတိုင်းပါလား’ ဟူသော အတွေးကို ကာထန် ပြန်တွေးရ ပြန်သည်။ ရန်ပသည် တစ်နည်းနည်းနှင့်တော့ သူ့အား တောစာကျွေးရန် ကြံစည်နေလေပြီ။

“ငါ ဖွတ်ကို ရိုက်သတ်လိုက်တုန်းက ဖွတ်နားမှာ ဘာကောင်မှ မရှိဘူးကွ၊ အစောင့်အရှောက်ရှိတဲ့ အကောင်ဆိုရင် ငါ သိတယ် ရန်ပ၊ ငါတို့က မုဆိုးမျိုးပါ။ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ဘာ နိမိတ်မှ မပါဘူး။ ငါ သတ်လာတဲ့ ဖွတ်က ရိုးရိုးဖွတ်”

“အေး . . . အဲဒါပဲ ငါသိချင်တာ”

ပြောလည်းပြော၊ ရုတ်တရက် ထလည်း ထလိုက်သော ရန်ပကြောင့် ကာထန်မှာ ဤတစ်ခါတော့ သူ့ကို ဖမ်းလေပြီ အထင်နှင့် “မင်း မင်း မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ယောင်၍ အော်လိုက်၏။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဒီကောင် ဘာကောင်လဲဆိုတာ တို့ကြည့်ရမယ်၊ နာနာဘာဝ မဟုတ်၊ ဖွ . . . ဖွ တောင်ပိုင်ကြီး အရှင်ကြီးတို့ရဲ့ အစေအပါး မဟုတ်လို့ကတော့ သယ် သင်းလိုတောတိရစ္ဆာန် ငါ့မြားဖျား ဇီဝိန်ကြွသွားပြီ သာ မှတ်ပေရော့”

ရန်ပ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်သံကြောင့် ကာထန်နှင့် သာလာတို့မှာ ရုတ်ခြည်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားတော့သည်။

သူ့အပေါ်တွင် တောစာကျွေးရန် ဘယ်လိုမှ မကြံမှန်း အတပ်သိသွား ၍ ကာထန်သည် ရန်ပအား ပို၍ ကြည်ညိုလေးစားသွားလေသည်။

ကာထန်နှင့် သူသည် ရွယ်တူပင် ဖြစ်သော်လည်း ရန်ပကား စိတ် ကောင်းရှိသူ၊ သတ္တိရှိသူ၊ အမှန်ပင် လူကြီးဖြစ်ထိုက်သူဟု ကာထန်က ချက်ချင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ‘မင်းအပေါ် ငါ တလွဲထင်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ’ဟု လည်း စိတ်ထဲက တောင်းပန်လိုက်သည်။

ရန်ပနေရာတွင် သူသာဆိုလျှင် ခုလောက်ရှိ ရန်ပအား တောစာ ကျွေးမိပြီး ဖြစ်လေမည်လား မသိ။ သာလာ၏မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိနေသည်။ သာလာ၏မျက်နှာသည် ရေထွက်အံ့မူးမူး အေးစက်နေ သည်။ ရန်ပသည် ကာထန်နှင့် သာလာတို့ကို လုံးဝ သတိမရသလို ကညင်ဆီ မီးတုတ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိပြီး အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ရန်ပ ထွန်းညှိပစ်ချလိုက်သော ကညင်ဆီမီးတုတ်ကို အားလုံးငုံကြည့် ကြသည်။ ဖုတ်ခနဲ အပေါ်မှကျလာသော မီးတုတ်ကို တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် ဝုန်းခနဲ ခေါင်းနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ အသားတုံး အသားဖွဲ ပစ်ချသည်ဟု ထင်ပုံရ သည်။ ချက်ချင်း မီးငြိမ်းသွားသည်။

ဘာကောင်ကြီးမှန်း ကွဲကွဲပြားပြား မမြင်လိုက်ကြရပေ။ ရှည်မျော မျောနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဘေးနှစ်ဖက်တွင် ခြေလိုလို လက်ချောင်းတွေလိုလို အမွေးအမှင်တွေကိုသာ ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်လိုက်ကြရသည်။

မီးလောင်ခံရ၍လား သို့မဟုတ် အသားမရကောင်းလား ဟူသော ဒေါသကြောင့်လား မသိ၊ သတ္တဝါကြီးသည် ပို၍ ဒေါသထွက်သွားပုံ ရ၏။

လင့်စင်အောက်တွင် ပုံထားသော ထင်းပုံများကို ဆွဲယမ်းယက်ကန်

ပစ်နေသံ ကြားရသည်။ အံ့ကြိတ်သံလား၊ ဒေါသနှင့်အော်နေသလား
ခွဲခြား မသိနိုင်အောင် တကျည်ကျည် အော်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ကာထန်နှင့် သာလာတို့သည်ကျွတ်ထွက်မတတ်သောမျက်လုံးအစုံနှင့်
လင့်စင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

ရန်ပကမူ နောက်ထပ် သည့်ထက်အားကောင်းသော ကညင်ဆီမီး
တုတ်တစ်ခုကို ထွန်းညှိရန် ကြိုးစားနေလေသည်။

“ဘာကောင်လဲကွ၊ မင်းတို့ ဘာမြင်လဲ”

ကညင်ဆီမီး မီးတုတ် တစ်တုတ်ကို မီးစွဲအောင် ညှိထွန်းနေရာမှ
ရန်ပက လှမ်းမေး၏။

“ခုထိ ဘာကောင်မှန်း မသိသေးဘူးကွ၊ မည်းမည်းပဲ မြင်နေရတယ်”

“ဟ . . . မီးဖိုကိုပါ ယက်ပစ်ပြီဗျ၊ ယက်ပစ်ပြီ”

ရန်ပအား ကာထန်က ဘာကောင်မှန်း မသိသေးဟု ပြန်ပြောလိုက်
ချိန်တွင် အောက်က သတ္တဝါကြီးသည် မီးဖိုကို ယက်ပစ်လိုက်သဖြင့် သာလာက
အထိတ်တလန့် ထအော်၏။

ရန်ပက ကမန်းကတန်း အောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။
မှန်သည်။

စောစောက ရန်ပ လှမ်းပစ်ချလိုက်သော မီးတုတ်ကို သားတစ်ထင်၍
လှမ်းဟပ်ရာမှ မီးလောင်၍ ဒေါသထွက်သွားသော တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် သူတို့
လင့်စင်အောက်က မီးဖိုကို ဒေါသနှင့် ယက်ကန်ပစ်လေပြီ။ မီးစွဲနေသော ထင်း
တုံးများမှာ အားလုံး ဖရိုဖရဲ ပြန့်ကျဲလွင့်စဉ်ကုန်ကြသည်။

ရန်ပ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ဝင်းထိန်သွားသည်။

မီးကို ရန်သူဟု မြင်သော တိရစ္ဆာန်အတွက် မီးလောင်ခံရသဖြင့်
ဒေါသထွက်နေလေပြီ။

“နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝ တောပိုင် တောင်ပိုင်တို့ အကောင်ဗလောင်
မှ လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ၊ တောပိုင် တောင်ပိုင် အရှင်သခင်တို့၏ တပည့် သားမြေး
မှန်ရင် ပြန်ရုပ်သိမ်းကြပါ၊ ပြန်ခေါ်တော်မူကြပါ”

ရန်ပသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ ဒုတိယမီးတုတ်တစ်ခုကို ပစ်ချ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ပြန်သည်။ စောစောက ပစ်ချလိုက်သော မီးတုတ်ထက် အရှိန်အဟုန် ကောင်းသော ကညင်ဆီမီးတုတ်သည် မြေပြင်၌ တဝေါဝေါ တောက်လောင်နေ ၏။ စောစောက မီးလောင်ခံထားရသော သတ္တဝါကြီးသည် ဤတစ်ခါတော့ မီးတုတ်ကို ထိုးမဟပ်ရဲတော့ပေ။ အပေါ်မှ ကျလာသော မီးတုတ်ကို ခဏ ငြိမ်ကြည့်နေသည်။

ကညင်ဆီမီးတုတ်ရောင်နှင့် ကွဲကွဲပြားပြား မြင်နေရသော သတ္တဝါကြီး ကို ငဲ့ကြည့်ကာ သုံးယောက်သားမှာ ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားကြသည်။ သူတို့ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှ ကြီးမားသော ကင်းခြေများ တောကင်းကြီးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြပေ။ ကိုယ်လုံးမှာ လူကြီးတစ်ယောက်ဖက် နီးနီးရှိပြီး ဘေးနှစ်ဖက်မှ ထွက်နေသော ခြေချောင်း လက်ချောင်းများမှာ လူတို့၏ လက် ချောင်းများလောက် ရှိသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်၏ အမွှေးအမှင်များဟု ထင်ခဲ့မြင်ခဲ့ကြသည်မှာ ကင်းခြေများ ၏ ခြေချောင်း လက်ချောင်းများ ဖြစ်လေသည်။ ခဏငြိမ်နေသော တောကင်း ကြီးသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ မီးတုတ်နှင့် အသားတစ်များ ကျလာ ခဲ့ဖူးသော လင့်စင်ပေါ်သို့ ကင်းကြီးသည် ခေါင်းတစ်ပိုင်း ထောင်၍ မော့ကြည့် လိုက်၏။

မီးလောင်ခံရ၍ ဒေါသထွက်နေသော တောကင်းကြီးသည် ရုတ်တရက် လင့်စင်ပေါ်ကိုများ ခုန်တက်လာလေမလား ဟူသော ထိတ်လန့်စိတ်နှင့် လူ သုံးယောက်မှာ ဟေးခနဲပင် လန့်အော်လိုက်မိကြသည်။

တောကင်းကြီးကလည်း အပေါ်မှ လူများ၏ အသံနှင့် မျက်နှာများကို ရုတ်တရက် မြင်သွားပုံရသည်။ ချက်ချင်း မာန်ဖီကာ တကျည်ကျည် မြည်လိုက် သည်။ စောစောက နာနာဘာဝကြီး အံကြိတ်၍ ဖွပ်ကင်တောင်းနေသည့် အသံ ဟု ထင်ခဲ့သော တောကင်းကြီး၏အသံ။

“တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ မိုးလင်းခါနီးပြီ၊ ခုထိ မပြန်သေး ဘူး၊ ဒုက္ခပဲ”

ရန်ပသည် တောကင်းကြီးအား လင်းလင်းထင်းထင်း မြင်သာစေရန် နောက်ထပ် မီးတုတ်တစ်တုတ်ကို ညှိထွန်းချလိုက်ပြန်၏။

ဤတစ်ခါတော့ လင့်စင်အောက်တွင် သောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေသော တောကင်းကြီးကို မီးတုတ်နှစ်ချောင်း၏ အလင်းရောင်နှင့် ထင်ထင်ရှားရှား ကောင်းစွာ မြင်နေရလေပြီ။

အမှန်က အညော်အညှီအဟောက်များကို အလွန်ကြိုက်တတ်သော ဧရာမ ကင်းခြေများ တောကင်းကြီးသည် ဖွတ်ကင်နံ့၊ ဖွတ်ဆီညော်နံ့ရသဖြင့် စံမြန်းရာ ကျောက်ဂူမှ ထွက်လိုက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့ ဖွတ်ကင်သား ကောင်းမှန်းသိ၍ တောကင်းကြီး မပြန်နိုင်။ ဖွတ်ကင်များ ပစ်ကျလာရာ လင့်စင်ပေါ်ကို တမျှော်မျှော် မော့ငေးလိုက်၊ နောက်ထပ် ဖွတ်ကင်သား ကျမလာဘဲ မီးတုတ်တွေသာ ကျလာသောအခါ ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် လင့်စင်အောက်တွင် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေလေသည်။

“အင်း . . . ကမ္ဘောကမ္ဘာကပင် ကျွတ်တန်းမဝင်ဘဲ သက်ဆိုးရှည်နေတဲ့ ကင်းပြိတ္တာကြီးရေ . . . နင့်ကိုတော့ ငါတို့ မသတ်ချင်ပါဘူး၊ မိုးလင်းတော့မယ် ပြန်ပါတော့”

ရန်ပသည် ကင်းကြီးနှင့် စကားပြောသလို တစ်ယောက်တည်း ပြောနေ၏။ ကင်းကြီးကို ကြောက်၍ ကယောင်ကတမ်းများ ဖြစ်သွားလေပလားဟု ကာထန်နှင့် သာလာတို့က ရန်ပမျက်နှာကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်ကြသည်။

ရန်ပသည် ယခုမှ သူ့ဆေးတံကို သတိရပုံရှိ၏။

နဖူးမှ ချွေးများကို အေးအေးလူလူ သုတ်ကာ ဆေးတံကို ကောက်ကိုင်လေသည်။ သူသည် အကြောက်ပြေကာ ပကတိ တည်ငြိမ်နေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် လင်းကြက်များသည် ဟိုမှသည်မှ တွန်စပြုနေကြလေပြီ။ မိုးလင်းရန် ကောင်းကင်တွင် ရောင်နီဦးများကိုပင် မြင်နေရလေပြီ။

အကယ်၍ ဤလို တောနက်ကြီးထဲ မဟုတ်ပါက အပြင်တွင် ညီအစ်ကို မသိတသိ အချိန်ပင် ရှိနှင့်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ညလုံး ကင်းကြီးနှင့် ယောင်ယောင်မှားမှား ဖြစ်ခဲ့ကြသော သူတို့ သုံးယောက်သည် ယခုတော့ ကင်းကြီးမှန်းလည်း အတပ်သိပြီး မိုးလင်းခါနီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် အနည်းငယ် အကြောက်ပြေသွားကြသည်။

“ဟေး . . . ဟေး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ရန်ပသည် ဆေးတံကို မီးညှိနေရာမှ သာလာကို ရုတ်တရက် လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေး . . . ဟေး . . . ရန်ပ၊ ကင်း . . . ကင်းကြီး တက်နေပြီကွ၊
ကင်းကြီး တက်လာနေပြီ”

ကာထန်သည် အထိတ်တလန့်အော်၍ ဒူးလေးကို ရုတ်တရက်
လှမ်းဆွဲပြန်၏။

မှန်သည်။

ဖွတ်သားကင်များ ကျလာနိုး ကျလာနိုးနှင့် အပေါ်ကို မော့ကြည့်
လိုက်၊ လင့်စင်အောက် လှည့်ပတ် အစာတောင်းလိုက်လုပ်နေသော တောကင်း
ကြီးသည် နောက်ထပ် အစာကျမလာဘဲ မီးတုတ်တွေသာ ကျကျလာသောအခါ
စိတ်မရှည် ဖြစ်လာပုံရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အစာကျလာတတ်ရာ လူသံများကြားနေရာ လင့်စင်ပေါ်
တက်လာရန် တာဆူနေလေပြီ။ လင့်စင်ဆောက်လုပ်ထားရာ သစ်ပင်ပေါ်ကို
ထိန်းခံ၍ အနံ့ခံလေနေပြီ။

ရန်ပ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ချက်ချင်း ပြူးကျယ်သွားသည်။

သုံးယောက်စလုံး၏ ခန္ဓာအိမ်ထဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်သည်
ချက်ချင်း ဝင်ရောက်လာပြန်လေပြီ။ အစက လင့်စင်ပေါ် ဘယ်လိုမှ တက်လာ
လိမ့်မည် မထင်သော တောကင်းကြီးသည် ယခုတော့ တရွေ့ရွေ့ တက်လာနေ
လေပြီ။ ရန်ပသည် ရုတ်တရက် ထ၍ သူ့လွယ်ပလိင်းထဲရှိ မြားဆိပ်ဘူးတစ်ဘူးကို
လှမ်းယူလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်း မီးဖိုနား ရွှေ့ကပ်၍ မြားဆိပ်ဘူးကို မီးသင်း
လိုက်သည်။ ရန်ပ လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကို မြင်ရုံနှင့် ရန်ပဆီ၌ ပါလာသော
မြားဆိပ်သည် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ထိန်းသိမ်းထားတတ်ကြသော မြားဆိပ်မှန်း
ကာထန်နှင့် သာလာတို့ ချက်ချင်း သိလိုက်ကြသည်။

ယခု ရန်ပ မီးသင်းလိုက်သော မြားဆိပ်သည် မြားဆိပ်တကာ မြား
ဆိပ်ထဲတွင် အပြင်းထန်ဆုံး မြားဆိပ် ဖြစ်လေသည်။ အမည်အားဖြင့် လေးကွင်း
နင်းဟု ခေါ်သည်။ ထိလျှင် သေသော အဆိပ်မို့လည်း အချို့က ‘ထိသေ’ ဟု
ခေါ်ကြလေသည်။

ဤမြားဆိပ်ကို လူကြီးများက လူငယ်များကို လုံးဝ ကိုင်ခွင့် မပြုပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤမြားဆိပ်မှာ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါကိုမဆို သွေးပေါက်အောင် ထိရုံနှင့် တစ်မိနစ်အတွင်း သက်ရှိသတ္တဝါ ဟူသမျှကို သေစေ၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တောထဲက ဆူးတစ်ချောင်းကို ချိုး၍ ထို ထိသေအဆိပ်နှင့် လူးပြီး သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ကို သွေးပေါက်အောင် ထိုးလိုက်ရုံနှင့် ထိုအထိုးခံရသော သက်ရှိသတ္တဝါသည် တစ်မိနစ်အတွင်း သေသွားနိုင်လေသည်။ သေသွားသော သက်ရှိသတ္တဝါကိုလည်း လူစား၍ မရပေ။ လူစားလျှင် စားသူပါ သေသည်။ ထို့ကြောင့် အသားစားသတ္တဝါကို ထိုအဆိပ်နှင့် ပစ်ဖမ်းလေ့ မရှိကြပေ။ သက်စောင့်အဖြစ်သာ မုဆိုးများ ကိုင်၏။

ဤမျှ ပြင်းသောကြောင့် ထို ‘ထိသေ’ အဆိပ်ကို လူငယ်များအား လူကြီးတွေက ကိုင်ခွင့် သုံးခွင့် မပြုကြပေ။ လူငယ်များမှာ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိတ်အခန့်မသင့်လျှင် အဆိပ်နှင့် သတ်တတ်ကြသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဒေသ၌ ယခင်က ဤအဆိပ်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ကြသော ရာဇဝင် ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ရွာတွင် ဤအဆိပ်ကို လူကြီးများ စတင် ဖော်စပ်ကြသည်ကအစ ထားရှိခြင်း၊ သုံးစွဲခြင်းတို့တွင် စည်းကမ်းဥပဒေ ရှိလေသည်။

ဤအဆိပ်ကို ထားပိုင်ခွင့် ကိုင်ခွင့်ရှိသူမှာ ရွာသူကြီး သို့မဟုတ် မုဆိုးလက်မှတ်ရ မုဆိုးမှ ထားပိုင်ခွင့် ကိုင်ပိုင်ခွင့် ရှိလေသည်။

ဤသက်စောင့် အဆိပ်ကို ဖော်စပ်ရာ၌လည်း လူတိုင်း မသိစေရ၊ လူတိုင်း အဆိပ်ပင်ရှိရာသို့ မလိုက်ပါရ၊ ဤအဆိပ်ကို ဖော်စပ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူတို့ရွာအား အခြား တစ်ပါး တစ်ရွာရွာက မတရား လာရောက် တိုက်ခိုက်လျှင်၊ တောတိရစ္ဆာန် ကျား၊ ဆင် စသည်များ အန္တရာယ်ပြုလာလျှင် အရေးပေါ် ကာကွယ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။

လေးကွင်းနင်း ထိသေအဆိပ်မှာ သစ်ပင်တစ်ပင်တည်းက ရသော အဆိပ်တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ပေ။ အပင်နှစ်ဆယ်ကျော်မှ အဆိပ်စေးများကို ခံယူ၍ တခြား ဆေးဝါးများနှင့် ပေါင်းကာ ဖော်စပ်ထားသော အဆိပ်ဆေးတစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ ရွာတွင် ထိုအဆိပ်ဆေးကို ဖော်စပ်ကြတော့မည်ဆိုလျှင် မုဆိုးလက်မှတ်ရ မုဆိုးသုံးလေးဦးနှင့် တောင်မင်းခေါ် ရွာသူကြီးတစ်ယောက်၊

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အရပ်လူကြီးနှစ်ယောက်တို့သည် တိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်ကြရသည်။
အဆိပ်ပင်ကို တွေ့ထားသော မုဆိုးတွေက ဦးဆောင်၍ လမ်းပြကာ
သူကြီးနှင့် အရပ်လူကြီးတို့ကို အဆိပ်ပင် ရှိရာသို့ ခေါ်သွားရသည်။ ဤသည်မှာ
လည်း အဆိပ်ပင် ပန်းမပွင့်သောအချိန် ဖြစ်ရပေမည်။ အကယ်၍ အဆိပ်ပင်
ပန်းပွင့်နေချိန်ဆိုလျှင် ထိုအဆိပ်ပင်နား ကပ်၍ မရပေ။ ပန်းနံ့ နံရံဖြင့် မူးလဲ
တတ်သည်။

အဆိပ်ကို ထုတ်ယူရာတွင် ပထမဦးဆုံး ထိုအဆိပ်ပင်နှင့် နီးသော
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ပုခက်ဆင်ရသည်။ ဆင်သော ပုခက်မှာလည်း ရာသီကို
လိုက်၍ လေညှာက ဖြစ်ရမည်။ လေအောက်က ပုခက်ဆင်မိလျှင် အဆိပ်ပင်မှ
အဆိပ်ကို သွားယူရာ၌ မူးမေ့တတ်သည်။

ပုခက်ဆင်ပြီးသောအခါ ပုခက်ပေါ်တွင် အဆိပ်ရည်သွားယူရမည့်
ပုဂ္ဂိုလ်က တက်ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ လက်ထဲတွင် တစ်ဖက်ချွန် ဝါးဆစ်ဘူးတစ်ခု
ပါသွားရသည်။ ထိုဘူးကိုလည်း ဝါးမြင်တိုင်းနှင့် လုပ်၍မရ၊ ဓားမနိုင်ခေါ်သော
ဝါးမာတစ်မျိုးနှင့် လုပ်ရ၏။ ထိုဝါးမာ အဆိပ်ဘူးသည် ထိပ်ဖျား၌သာ အဆိပ်ဘူး
ဖြစ်ပြီး ဝါးလုံး၏ အရှည်မှာ တစ်လံကျော်လောက် ရှည်လေသည်။

အဆိပ်သွားယူရမည့် လူသည် ထိုဝါးဆစ်ဘူး ဝါးလုံးရှည်ကို ကိုင်ကာ
အဆိပ်ပင်ကို တစ်ဖက်ချွန် ဝါးလုံးနှင့် တည့်တည့်မတ်မတ် ချိန်ထားရမည်။
အဆိပ်ပင်နှင့် ဝါးဆစ်ဘူး တည့်ပြီဆိုလျှင် ပုခက်ကို ကျန်လူများက တအားလွှဲပြီး
အဆိပ်ပင်အောက်သို့ လူနှင့် ပုခက်ကို တွန်းပို့လိုက်ကြရလေသည်။ ထိုပုခက်
ပေါ်က လူသည် အဆိပ်ပင်စည်တွင် တစ်ဖက်ချွန် ဝါးဆစ်ဘူးကို စိုက်ထားခဲ့ရ
သည်။ ပြီးတော့ ပုခက်စီး၍ နောက်ပြန် အရှိုန်နှင့် ဆုတ်လာရသည်။ အဆိပ်
ပင်မှ ပြန်လာသူအား မူလ ပုခက်ဆင်ထားသော အပင်မှ စောင့်နေသူများက
ဆီးကြိုဖမ်းထားကြရသည်။

ဤသို့ ယူရာ၌ပင် အဆိပ်ပင်တွင် ဝါးဆစ်ဘူး ထိုးစိုက်ထားခဲ့သူမှာ
ပုခက်ပေါ်၌ မူးမေ့၍ ပြန်လာတတ်သည်။ အဆိပ်ပင်ကား ဤမျှထိ ပြင်း၏။
ပုခက်မဲ့သာ အဆိပ်ပင်အောက် ဝင်မိလျှင် ရုတ်တရက် မူးမေ့ပြီး သေသွားနိုင်လေ
သည်။ အဆိပ်ပင်အောက်ကို မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါမျှ ဝင်၍မရပေ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အဆိပ်ရည် တစ်ညအိပ်ကို ဝါးဆစ်ဘူးနှင့် ခံထားပြီး နောက်တစ်ရက် မှာ တစ်နေ့ကလို့ ပုခက်နှင့် သွားဖြုတ်ရ၏။ အဆိပ်ပင်မှာ အခေါက်ထူသဖြင့် တအား စိုက်ထိုးထားခဲ့သော ဝါးလုံးသည် ပြုတ်မကျပေ။ တစ်ညအိပ်လျှင် သစ်စေးအဆိပ်ရည်မှာ ဝါးကျည်ဘူးထဲမှာ ပြည့်နေတတ်၏။

ဤသို့ မျိုးမတူသော အဆိပ် သစ်စေးရည်မျိုး နှစ်ဆယ်လောက် စုပေါင်း၍ ဖော်စပ်ပြီးမှ လေးကွင်းနင်း ထိသေအဆိပ် ဖြစ်လာလေသည်။

လေကွင်းနင်း ထိသေဟု ခေါ်ခြင်းမှာ ထိုမြားဆိပ်နှင့် ပစ်လိုက်လျှင် ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါဆိုလျှင် ခြေလေးဖက်ပင် မလှမ်းနိုင်ဘဲ သေရ သည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သာမန် လူငယ်များသည် ဤလို အဆိပ်မျိုးကို ကိုင်ဖူး သုံးဖူးရန် မဆိုထားနှင့် အဆိပ်ပင်ကို မြင်ဖူးသူများပင် ရှားလေသည်။ လူကြီးများသည် လူငယ်များအား အဆိပ်ပင်ကို သိသွားမှာလည်း အလွန် စိုးရိမ်ကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဆိပ်ပင်ကိုပင် လျှို့ဝှက်ထားတတ်ကြ၏။

ယခု ထို ထိသေ လေးကွင်းနင်းသည် ရန်ပတွင် ပါလာလေပြီ။

ရန်ပတို့မှာ အစဉ်အလာအရ မုဆိုး မဟုတ်သော်လည်း တိဗက် အနွယ်ဝင်များပီပီ ပရဆေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကျွမ်းပြီးသား၊ သိပြီးသား ဖြစ်ကြလေသည်။

ကာထန်နှင့် သာလာတို့မှာကား သာမန် သားကောင်ပစ်ခတ်သော တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ကုန်းတက်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်ညအိပ် အဆိပ်ဘူးများ လောက်သာ ပါသည်။ ထိုအဆိပ်များမှာ ယခု ရန်ပမှာပါသော အဆိပ်လို မီးမြှိုက်ပြီး သုံးရန် မလို၊ အစိမ်းသုံး၍ ရသည်။ အဆိပ် မပြင်းပေ။

ကာထန်နှင့် သာလာတို့မှာ ပါသော အဆိပ်ကား သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ကို ပစ်လိုက်လျှင် တစ်တောင်လောက်ကျော်ပြေးပြီးမှ သို့မဟုတ် တစ်ကွင်းလောက် ဖြတ်သွားပြီးမှ သို့မဟုတ် တစ်ညအိပ်ပြီးမှ သေ တတ်သောကြောင့် တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ညအိပ်ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တိဗက်နှင့် နာဂလီကုလားများ သုံးတတ်သော တစ်စွေ့ခုန်၊ နှစ်စွေ့ခုန် ဆိုသော မြားအဆိပ်တစ်မျိုးလည်း ရှိသေး၏။ ထိုမြားဆိပ်တို့သည်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ယခု ရန်ပတွင် ပါလာသော လေးကွက်နင်း ထိသေ သက်စောင့်အဆိပ် နီးပါး ပြင်းသော အဆိပ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင်ကို ထိုတစ်စွေ့ခုန် အဆိပ်မြားနှင့် ပစ်လျှင် တစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်ပြီး သေ၏။ နှစ်စွေ့ ခုန်အဆိပ်နှင့် ပစ်ခံရလျှင်လည်း မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါကိုမဆို နှစ်ခါနှစ် ချက်သာ ခုန်နိုင်လေသည်။ ဤသည်ကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရန်ပသည် မီးသင်းပြီးသွားသော မြားဆိပ်ဘူးကို သူတို့ သုံးယောက် အလယ်သို့ ချလိုက်သည်။ ရန်ပ၏ မြားဆိပ်သည် တစ်ပြိုင်နက် ပစ်ခတ်ကြရမည် ဆိုသည်ကို ကာထန်နှင့် သာလာတို့က မပြောဘဲ အလိုလို သိလိုက်ကြလေသည်။

အရေးကြုံပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ပသည် သက်စောင့်မြားဆိပ်ကို သုံးတော့ မည်။ မြားစူးထိပ်ကို မြားဆိပ်ဘူးထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ပြီး မြားတံကို ဒူးလေး ညှို့ကြောင်းပေါ် တင်လိုက်၏။

တောကင်းကြီးသည်လည်း သူတို့ လင့်စင်ဆောက်လုပ်ထားကြသော သစ်ပင်ကြီးအတိုင်း လင့်စင်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တွားတက်လာနေလေပြီ။ ရန်ပ သည် တရွေ့ရွေ့ တွားတက်လာသော တောကင်းကြီးကို မျက်လုံး ကျွတ်ထွက် သွားမတတ် စူးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“ကဲ . . . ကာထန်၊ သာလာ”

ဤမျှသာ ပြောပြီး တောကင်းကြီးကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြန်သည်။

“မင်းတို့ ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့၊ ဒီကင်းဟာ တကယ်ကင်းပဲ။ တောပိုင် တောင်ပိုင် ဆိုရင် တို့ တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ အစာလည်း မရှိတော့ဘူး။ မိုးလည်း လင်းနေပြီ၊ ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ခု . . . တောင်းပန်လို့လည်း မပြန်တာ ထောက်ရင် ဒီတောကင်းကြီးဟာ ဘယ်ကမ္ဘာကပင် သက်ဆိုးရှည် ကျန်နေတဲ့ ကင်းပြိတ္တာကြီးလည်း မသိဘူး၊ မင်းတို့ ငါတို့ ချွတ်ထိုက်လို့ပဲ။ ကဲ . . . မြားတံသာ အသင့်ပြင်ထားကြတော့၊ ငါ ပစ်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်း ပစ်ကြတော့”

ရန်ပက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ပြောဆိုနေသော်လည်း ကာထန်နှင့် သာလာတို့ကမူ တရွေ့ရွေ့ တွားတက်လာသော တောကင်းကြီးကို ဒူးလေးနှင့် လှမ်းချိန်ကာ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေကြသည်။

ရန်ပကား သူ၏ မြားဆိပ်ကို တော်တော် စိတ်ချပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လည်း ပကတိ မတုန်မလှုပ်အသံနှင့် ကင်းကြီးကို နောက်ဆုံး သတိပေးစကား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ . . . ကမ္ဘာကမ္ဘာကပင် သက်ဆိုးရှည်လာတဲ့ ကင်းပြိတ္တာကြီး ရယ်၊ စည်းသုံးတန် မလွန်ခင် အသင် ပြန်ဆုတ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် တောပိုင် တောင်ပိုင်များအား ကြားစေပါ၏။ သိစေပါ၏။ သင် မဆုတ်ဘဲ စည်းသုံးတန်လွန်လျှင် သင့်ထိုက်နဲ့ သင့်ကံသာ ရှိစေတော့”

ရန်ပကသာ တောထုံးစံ၊ တောင်ထုံးစံအတိုင်း တောကင်းကြီးအား တလေးတစား ပြောကြား တောင်းပန်နေသော်လည်း တောကင်းကြီးကား ရန်ပ၏ စကားကို လုံးဝ နားမလည်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဖွတ်သားကင် စားထားရ သော တောကင်းကြီးမှာ အစာရမ္မက်ဇောနှင့် အပေါ်သို့သာ တရွေ့ရွေ့ တွား တက်လာလေသည်။

ရန်ပ၏ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သံကြောင့် ကာထန်နှင့် သာလာ တို့မှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်း ထသွားကြသည်။

တွားတက်လာသော ကင်းကြီးကို ချိန်ရွယ်ထားကြသော မြား၏ ဟန်ချက်ပျက်သွား၍ ပြန်ချိန် ယူလိုက်ကြရသည်။

“စည်းတစ်တန်”

“စည်းနှစ်တန်”

ရန်ပသည် သူ့စိတ်မှန်းစည်းကို အော်ပြောနေ၏။ တောကင်းကြီးက မူ တွားတက်မြဲသာ တက်လာနေလေသည်။

“စည်းသုံးတန်”

ရွှီ . . .

ရွှီ . . .

ရွှီ . . .

ရန်ပ၏ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်သံအဆုံးမှာ မြားသုံးစင်းသည် ရွှီခနဲ ရွှီခနဲ မြည်ကာ လေထုကို ခွဲဖောက်သွားလေသည်။

ရွှီခနဲ ရွှီခနဲ လေထဲကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဖြတ်လာသော မြားသုံးစင်း၏ နောက်တောင်ရွက် လက်ခတ်သံနှင့်အတူ တောကင်းကြီးပေါ်သို့ ဒက်ခနဲ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဒက်ခနဲ ထိလိုက်သံတို့မှာလည်း ရန်ပ၊ ကာထန်၊ သာလာ စသော
လူသား သုံးယောက်ကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားစေသည်။

ကာထန်နှင့် သာလာတို့သည် နောက်ထပ် မြားတစ်ယောက် တစ်စင်း
စီကို ညှို့ကြောထဲထည့်ရန် အလျင်အမြန် စိုင်းပြင်းကြသည်။

ဤသည်ကို ရန်ပက လက်ကာပြု၏။

သူသည် သူ့မြားဆိပ်ကို စိတ်ချ၏။

ဤမြားဆိပ်မျိုးသည် မည်မျှ အသက်ပြင်းသော တိရစ္ဆာန် သတ္တဝါကို
မဆို နှစ်ချက်ပစ်ရသောမြား မဟုတ်ချေ။

မှန်သည်။

တောကင်းသည် ချက်ချင်း သစ်ပင်ပေါ်မှ ပက်လက်လန် ကျသွား
သည်။ နားက လေထွက်၍ မျက်လုံးထဲမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပေလိမ့်မည်။
ချက်နှင့် ပါးစပ်ပေါက်တို့မှ ချက်ချင်း သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ အန်ထွက်လာသည်။

လူသားတစ်ယောက်ဟာ ဤအဆိပ်မြားနှင့် အခွင်းခံရပါက စက္ခု၊
သောတ၊ ယာန၊ ပါးစပ် စသည့် ဒွါရကိုးပေါက်မှ မီး၊ လေ၊ ရေ၊ သွေး၊ သုက်
အညစ်အကြေးစသည့် ဝမ်းတွင်း ရှိသမျှ ချက်ချင်း ယိုထွက်တတ်လေသည်။

ယခု ကင်းပြိတ္တာကြီးမှာတော့ ချက်ချင်း ဇီဝိန်မချုပ်သေး။ လင့်စင်
အောက်၌ တလူးလူး တလွန်လွန် လှုပ်ရှားကာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အသက်ငင်နေသေး
သည်။ တစ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ လူတစ်ယောက်ဖက်နီးနီးရှိသော သူ၏
အတ္တဘောခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ ငြိမ်ကျသွားသည်။ သို့သော် သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
ဘေးနှစ်ဖက်မှ ဖြာထွက်နေသော ခြေချောင်း လက်ချောင်းများကား လှုပ်လှုပ်
ရွရွပင် ရှိနေကြသေး၏။ လက်ခြေများသော သတ္တဝါများပီပီ ခြေလက်တို့က
အကြောဆွဲနေကြသည်။ သို့သော် . . . လူကို အန္တရာယ် မပြုနိုင်တော့ဘူး
ဆိုသည်ကို အတပ်သိသော လူသားသုံးယောက် လင့်စင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြ
သည်။

အာဂကောင်တွေပါလား။

ရန်ပ၊ ကာထန်၊ သာလာတို့ ကင်းခေါင်းခွံ တစ်ဆစ်ကို ထမ်းပြီး

ရွာထဲ ဝင်လာကြသောအခါ ရွာက လူတွေမှာ အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ကြသည်။

ဤမျှ ကြီးမားသော ကင်းဦးခေါင်းခွံတစ်ဆစ်ကို သူတို့ တစ်သက်တာ တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးကြပေ။ ရန်ပ၊ သာလာ၊ ကာထန်တို့ ပြော၍သာ ယုံကြည် ရသည်။ ရှေ့က ဖွားရများထွက်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ကင်းဦးခေါင်းခွံ တစ်ဆစ်ကိုသာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်လျှင် ကင်းခြေများတစ်ကောင် ဤမျှ ကြီးမားသည်ကို မည်သူမျှ ပြော၍ ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ မယုံမကြည် ဖြစ်ကြမည်ကို စိုးသည်က တစ်ကြောင်း။

ပြီးတော့ . . . သူတို့ဆီတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကောင်ကို ရဖူးသူ သတ်ဖူးသူများမှာ သူရဲကောင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတတ် သော အစဉ်အလာ အလေ့အထ ရှိသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သူတို့ သုံးယောက်သည် တောကင်းကြီး ခေါင်းခွံတစ်ဆစ်ကို အသားနုတ်ကာ ရွာထိ ထမ်းယူလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုတောကင်းကြီး ခေါင်းခွံတစ်ဆစ်ကို ရွာသူကြီးအိမ်ရှေ့တွင် လနှင့် ချီ၍ ပြသထားသည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် တစ်ဝိုက်က လူများ လာကြည့်ကြသည်။ မြင်သူတိုင်း အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ကြသည်။ ကင်းခြေများ တစ်ကောင် ဤမျှ ကြီးမား သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်လျှင် ပြောမယုံစရာ။

ရပ်ရွာခလေ့အရ ရန်ပ၊ ကာထန်၊ သာလာတို့အား ရွာ၌ ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် တောထဲကလင့်စင်ပေါ်တွင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြ သော ရွာရှိ မိန်းမပျိုများက သူတို့အား စကားလက်ဆုံ၊ ထမင်းလက်ဆုံနှင့် ဂုဏ်ပြုကြသည်။ သုံးယောက်အတူ ရလာခဲ့ကြသော ကင်းခေါင်းခွံကို သူကြီး အား ပေးထားကြသည်။ သူကြီးကတော် နောက်မိန်းမသည် ကင်းခေါင်းခွံကို မကြာခင် ကလေးပုခက် လုပ်ထားလေသည်။

သူ့အပြောမှာမူ ကင်းခေါင်းခွံက မျက်လုံးကြီး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် လှ၍ဟု ဆိုလေသည်။

“ဟင် . . . ဆလိုင်း၊ အဲဒီ တောကင်းကြီးခေါင်းခွံက ဆလိုင်းတို့ ရွာမှာ ခုထိ ရှိသေးလားဟင်”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တောကင်းခေါင်းခွံကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေသော သော်ဒလီက ဆလိုင်း ကာထန်ကို မဝံ့မရဲ လှမ်းမေးသည်။

“အရေးထဲ မင်းကလည်း တစ်မှောင့်ပဲ”

လူကြီးတွေ စကားထဲ ဝင်ပါ ဝင်ရှုပ်ရမည်လားဟု သော်ဒလီကို သူ့အဖေ မုဆိုးကြီးက မာန်သည်။

“မုဆိုးသားဆိုတော့ တောကောင်တွေကို စိတ်ဝင်စားလို့ မေးတာပဲ ဆလိုင်း မေးပါစေ။ အဲဒီ ကင်းခေါင်းခွံ ရှိပါသေးတယ် သားရယ်၊ ဒီဖူးချိုင့်ဝှမ်း ဘက် ဒီတစ်ခါ ငါ သွားရင် မင်းကို ခေါ်သွားပါ့မယ်”

အဘိုးကြီးကတော့ သော်ဒလီကို စိတ်ရှည်စွာ ပြောပြသည်။

“ကဲ . . . အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး ဆလိုင်းကာထန်၊ ဆလိုင်း ပြောတဲ့ အတွေ့အကြုံအရဆိုရင် ခု အသံကြားနေရတာဟာ မြွေကြီး တစ် ကောင်ကောင်၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း တောကင်း တစ်ကောင်ကောင် လာနေ တယ်လို့ ယူဆကြရမယ် ဆိုပါတော့”

“အေးဗျ . . . တိတိကျကျတော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့၊ ကျုပ်တို့နယ် ဒီဖူးချိုင့်ဝှမ်းဘက်မှာ ကျုပ် ကြုံတွေ့ရတာ ပြောပြရတာပလေ၊ ခုဟာက ဘာ ကောင်ကြီး ဖြစ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြရမှာပဲ။ သတိ ဝီရိယ ရှိကြရမှာပေါ့။ ကျုပ်လည်း တိတိကျကျတော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ”

“အဲဒီတော့ သက်စောင့်မြားဆိပ်နဲ့ အားကောင်းမောင်းသန် ကာလ သားတွေကို ရွာပြင်က လေးမြားတွေနဲ့ စောင့်ခိုင်းထားကြရမယ်၊ ခုပဲ နားထောင် ကြစမ်း၊ ကျုပ်တို့ ရွာနဲ့ ဘယ်လောက် နီးလာနေပြီလဲ”

လွယ်လာ ရွာသူကြီး ရခွီရက စိတ်မရှည်တော့သလို ပြောသည်။

သူတို့ မုဆိုးတွေက မကြောက်လန့်သော်လည်း ရွာသူကြီးမှာ ထို ထူးထူးခြားခြား အသံကြားကတည်းက ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေလေပြီ။

ရွာပျက်သွားလျှင် သူလည်း သူကြီးရာထူး ပြတ်မည်။ မုဆိုးကြီး ဆလိုင်းကာထန် ပြောပုံအရဆိုလျှင် သူ့ နှစ်လုံးပြူးက သက်စောင့်မြားဆိပ် လောက် အသုံးမဝင်ကြောင်း တွေး၍ ပိုပြီး အားငယ်မိ၏။

ညသန်းခေါင်ကျော် အချိန်လောက်က တရဲရဲ မြည်လာသံမှာ ယခု

အခါ ဆလှိုင်းကာထန် ပြောသော အသံ မျိုးသို့ပင် ကူးပြောင်းသွားလေပြီ။ သူတို့ ရွာမြောက်ဘက်ရှိ တောနက် တောင်ပေါ်မှ တဝေါဝေါ တသောသော မြည်လာ သံမှာ သွေးပျက်ထိတ်လန့်စရာသာ။

ဘာကောင်ကြီးပါလိမ့်။

ဘယ်လို သတ္တဝါမျိုးပါလိမ့်။

သူတို့ တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးပါဘဲ၊ ယခုမှ အဘယ်ကြောင့် ဤမကောင်းဆိုးဝါး အသံကြီးကို ကြားနေကြရပါလိမ့်။

လွယ်လာရွာသူကြီး ရခွီရသည် နှစ်လုံးပြုးတကားကားနှင့် စီစဉ်စရာ ရှိသည်တို့ကို မုဆိုးကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ကာ အလျင်စလို စီစဉ်နေလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရောင်နီလာပြီ။

ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေကြသော်လည်း ရွာသူရွာသားတွေမှာ နည်းနည်း အားရှိလာကြသည်။ ညအမှောင်ထဲတွင် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင် ကောင်ကို ရင်ဆိုင်ရမည်ထက် လင်းလင်းထင်ထင် မြင်သာ၊ ရှုကြည့်သာသော နေ့ခင်း နေ့လယ်၌ ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ လူသားတွေအတွက် တစ်ပန်းသာလေသည် မဟုတ်လား။

နေလုံးနီနီသည် အရှေ့အရပ်မှ ဝုံဝုံစားစား ထွက်ပြုလာသည်။

တောနက် တောင်ချိုင့်ကြားဘက်မှ တဝေါဝေါ တသောသော မြည် လာသော အသံနက်ကြီးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်သထက် ကျယ် လောင်ကာ လွယ်လာရွာနှင့်လည်း နီးသထက် နီးလာလေပြီ။

ရွာရှိ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များမှာလည်း ထိတ်လန့် သထက် ထိတ်လန့်၊ ကြောက်ရွံ့သထက် ကြောက်ရွံ့နေကြလေပြီ။

ရွာသူကြီး ရခွီရသည် အားကောင်းမောင်းသန်နှင့် လက်အဖြောင့်ဆုံး မုဆိုးကျော် ဆယ့်သုံးယောက်ကို လက်ရွေးစင် ပထမ ခံတပ်အဖြစ် အသံ အော်မြည်လာရာ ရွာမြောက်ဘက် ကုန်းကမူတွင် တန်းစီ၍ စောင့်ခိုင်းသည်။

လက်ဖြောင့်တပ်သား မုဆိုးကျော်ကြီး ဆယ့်သုံးယောက် နေရာယူ ထားသော ကုန်းကမူမှာ ရွာအထက်က တောင်ယာဟောင်း၊ ရိုးအစပ် ဖြစ်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မနှစ်ကမှ တောင်ယာလုပ်သော အခင်းဖြစ်၍ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ သိပ်မရှိ၊ တစ်တောင်တစ်မိုက် ရှည်သော သစ်ငုတ်များနှင့် ဘောက်ပွေးပင် တိုနံ့များသာ ရှိသည်။ လူသားတွေအား အန္တရာယ်ပြုနိုင်လောက်သော တော တိရစ္ဆာန်ကြီး တစ်ကောင်ကောင်သာ ရွာဘက်လာနေလျှင် အတော်ဝေးဝေး ကပင် မုချ မြင်ရပေမည်။

မကောင်းဆိုးဝါး အန္တရာယ်ကောင်ကြီးသည် ယာဟောင်း ဖုန်းဆိုး အစကို ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်ဖြောင့်တပ်သား မုဆိုးကျော် ဆယ့် သုံးဦး၏လက်က ငြိမ်နေမည် မဟုတ်။ သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်ကောင်ကို သွေးပေါက်အောင် ထိလိုက်မိရုံနှင့် ဒွါရကိုးပါးမှ ရေ၊ လေ၊ မီး၊ သွေး၊ ချွေး၊ အညစ်အကြေးပါမကျန် အကုန်အန်ထွက်စေမည့် ထိသေသက်စောင့် အဆိပ် ဆေးကလည်း ထိုသတ္တဝါအား သက်သာပေးမည် မဟုတ်။

အဆိပ် မပါဘဲ မြားတံချည်းသက်သက်နှင့်ပင် သက်ရှိသတ္တဝါ တစ် ကောင်ကောင်၏ အသက်ဇီဝိန်ကို မျက်တောင်တစ်ခတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ခြွေသွားစေမည့် ဝဇရိန် မြားသွားနှင့်လည်း မုဆိုးကျော် ဆယ့်သုံးဦးနောက်မှာ တပ်တစ်တပ်။

ထိုနှစ်တပ်ကြားတွင် သက်အိုမုဆိုးကျော်ကြီး လေးငါးဦးက စစ်အကြံ ပေးအဖြစ် သူကြီးနှင့်အတူ လမ်းသလားနေကြသည်။

ပြီးတော့ အရပ်အမြင့်ဆုံး မျက်စိအရှင်ဆုံး ရွာသားသုံးဦးအား အမြင့် ဆုံး အပင်ပေါ်တက်၍ ကြည့်ခိုင်းထားသည်။ တောနက်ကန္တာရထဲမှာ တဝေါ ဝေါတသောသော အော်မြည်လာသံကို အခြေအနေ တစ်ခုခု ထူးထူးခြားခြား မြင်ရုံနှင့် ချက်ချင်း အော်ဟစ်သတိပေးရန် ဖြစ်၏။

တောနက်ကန္တာရထဲမှ တဝေါဝေါတသောသော မြည်လာသံက ပို၍ ဆူညံကျယ်လောင်လာသောအခါ သူကြီးရခိုရခေများမှာ ဤမျှနှင့်လည်း သူ့ရွာကို စိတ်မချပေ။

ရွာရှိ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်၊ သက်ကြီးရွယ်အိုပါမကျန် အားလုံး အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသူ မှန်သမျှ ဓား၊ တုတ်၊ မှုတ်ပြောင်း၊ တူးရွင်း၊ ပုဆိန်မကျန် ရရာလက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ စောင့်ကြပ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

နေကြရန် ရွာထဲ ဝင်လာ၍ တစ်ခါ ထပ်ပြောပြရပြန်၏။
 ဤသို့နှင့် နေလုံးသည် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် မြင့်တက်လာလေပြီ။
 ကန္တာရတောနက်ဘက်မှ တစ်ဆယ့်ရှစ်ခေါပဏီသော စစ်သည်တော်
 များ တစ်ချိန်တည်း အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ပြေးလာနေကြသလား ထင်ရလောက်
 အောင် တဝေါဝေါတသောသော မြည်လာသံကလည်း ပို၍သာ၍ ကျယ်အောင်
 ဆူညံလာနေ၏။

“မြောက်ဘက် တောင်ခြေမှာ တောကြက်တွေ အထိတ်တလန့်
 ပျံတက်နေကြတာကို မြင်နေရတယ်ဗျို့။”

သစ်ပင်ပေါ် လှမ်းတက်ကြည့်နေသော ရွာသားတစ်ယောက်က သူ
 လှမ်းမြင်ရသော အခြေအနေကို ချက်ချင်း အော်ဟစ်သတင်းပို့လိုက်သည်။

ထိုသူ၏ သတင်းပို့သံအဆုံးမှာ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။

ဆလိုင်းကာထန်၏ အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် မကောင်းဆိုးဝါး
 အန္တရာယ်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်ကောင်သည် ဧကန်မုချ လာနေပါပြီ။

“ဟေ့ သတိထားကြ၊ တွားသွားသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လာနေပြီ၊
 အဲဒါကြောင့် မြေပြင်ပေါ်မှာ ကျက်စားနေတဲ့ တောကြက်တွေ မြေပြင်က ထပျံ
 ကြတာပဲ။ သတိထားကြ၊ အထူးသတိထားကြဟေး။”

မုဆိုးကြီး သက်ရွယ်အိုရင့် တစ်ယောက်က အားလုံးကို အော်ဟစ်
 သတိပေးသည်။

“ဟေး နောက် ဘာထူးထူးခြားခြား မြင်သေးလဲ၊ သေသေချာချာ
 ကြည့်ပါကွ”

ရွာသူကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်က လှမ်းသတင်းပေးသူကို ပြန်မေးသည်။

“နောက်တော့ ငါ့မျက်စိထဲမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရသေးဘူး
 သူကြီး”

“အေး . . . အေး ကောင်းပြီကွ၊ ကောင်းပြီ၊ သေသေချာချာ ကြည့်
 ကွနော်”

“အေး . . . အေး သူကြီး စိတ်ချပါ”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပထမ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ ကင်းစောင့်တစ်ယောက်က သတိပေးလိုက်သံ ကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့တန်းရှိ လက်ဖြောင့်တပ်သား ဆယ့်သုံး ယောက်မှာ သူတို့၏ လက်ထဲရှိ သက်စောင့်မြားဆိပ်နှင့် ဒူးလေးများကို တဆဆ ပြင်ဆင်နေကြသည်။

လာစမ်း။ ဘာကောင်လာမည်နည်း။ မည်မျှ ကြီးမားသော မည်သည့် သတ္တဝါမဆို သူတို့၏ ထိသေ သက်စောင့်မြားဆိပ်ဖျားမှာ ကားခနဲ ကျသွားစေ ရမည်။ လင်းလင်းထင်းထင်း မြင်နိုင် တွေ့နိုင်သော နေ့ခင်းနေ့လယ် ဖြစ်သဖြင့် ရွာရှိအကုန်သူတို့မှာ အားရှိနေကြသည်။

“ဟေး နွားနောက်တွေလည်း ပြေးလာနေကြတယ်ဗျို့၊ လာနေပြီ၊ လာနေပြီ”

သစ်ပင်ပေါ်ရှိ ကင်းတစ်ယောက်က အော်ပြောပြန်သည်။ မှန်သည်။

သူတို့ရွာက ဆယ့်နှစ်လပတ်လုံး တောတောင်ထဲ လွတ်ထားသော နွားနောက်များသည် အမြီးထောင်၍ ထိုတောဘက်က ရွာဘက်သို့ ပြေးလာနေ ကြသည်။ နွားနောက်တွေမှာ တစ်ကောင် မဟုတ်၊ နှစ်ကောင် မဟုတ်၊ တစ်ဆယ် နှစ်ဆယ်၊ အထီး၊ အမ၊ အကြီး၊ အငယ် အရွယ်စုံ။

ရွာမြောက်ဘက် တောတောင်ထဲတွင် အမြဲ ကျက်စားနေကြသော နွားနောက်များသည် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် မကြုံရဘဲ ဤသို့ ပြေးလာကြရိုး ထုံးစံ မရှိပေ။ ယခု နွားနောက်များသည် အန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကြုံ၍ အကုန် ပြေးလာနေကြလေပြီ။

“ဟေး . . . ဟေးကောင် ဘာလာနေတာ မြင်သလဲကွ၊ ဘာ ကောင်လဲ”

နွားနောက်တွေ ပြေးလာနေကြသည်ဟု သတင်း အော်ပြောသော သစ်ပင်ပေါ်က လူကို သူကြီးရခွဲက လှမ်းမေး၏။

“ဘာလဲတော့ မမြင်ရဘူးဗျို့၊ လာနေတာတော့ လာနေပြီ ထင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ တောတိုးတာတွေ၊ သစ်ပင်လှုပ်တာတွေ မြင်လို့ လား”

မုဆိုးကြီး တစ်ဦးကလည်း သစ်ပင်ပေါ်က လူကို လှမ်းမေးသည်။

“တောတိုးတာ၊ သစ်ပင်လှုပ်တာတော့ မမြင်ရသေးဘူးဗျို့။”

“နို့ . . . မင်းက လာနေတယ်ဆို၊ ဘာလာနေတာလဲ၊ ဘာမြင်လဲ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ။ ဘာကောင်လို့ ထင်လဲ”

“တခြားတော့ ဘာမှ တောထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရသေးပါဘူး ဆလိုင်း၊ တောတိုးတာလည်း မမြင်ရသေးဘူး။”

“ယီး”

အဘိုးကြီး ဒေါက်ကန်သွားသည်။

“ခွေးကောင် အရေးထဲ၊ တောက်”

မုဆိုးအိုကြီးသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသံကို နားစွင့်ရင်း ဆလိုင်း ကာထန်နား အပြေးကလေး လျှောက်လာသည်။

ဆလိုင်းကာထန်နားမှာ သူကြီးရခွီရကိုလည်း နှစ်လုံးပြူး တကားကား နှင့် တွေ့ရသည်။

“ကဲ . . . ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဟိုတုန်းက ဆလိုင်းကြီး တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ မြေကြီး၊ ကင်းကြီးတို့ လာသံကလည်း ဒီလို အသံမျိုးပဲလား”

သူကြီးက ဆလိုင်းကာထန်ကို မေးသည်။

ယခုလာသော အသံနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားဖူးသူမှာ ဆလိုင်းကာထန် တစ်ဦးသာ ရှိသဖြင့် မည်သည့် သတ္တဝါ၊ မည်သည့် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်နိုင်မည်ဟူသော ထင်မြင်ယူဆချက်သည် ဆလိုင်းကာထန်၏ ထင်မြင်ချက်အပေါ်၌သာ တည် လေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟိုတုန်းက မြေကြီး၊ ကင်းကြီးတွေ လာသံက ဒီလောက်တော့ မကျယ်ဘူးဗျ၊ အချိန်လည်း ဒီလောက် မကြာပါဘူး။ ခု . . . ကြားရတဲ့ အသံ ကတော့ သောက်ကျိုးနည်း ကျယ်လာတဲ့ အသံပဲဗျ”

သူကြီး၏ သက်မချသံသည် ကန္တာရတောနက်ထဲမှ တဝေါဝေါ တသောသော အော်မြည်သံကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။

ဆလိုင်းကာထန် ပြောသော ဧရာမ တောကင်းကြီး၊ မြေကြီး လာသံ ပင် ဤမျှ မကျယ်ဆိုလျှင် ယခု လာနေသော အသံရှင် တိရစ္ဆာန်မှာ တောင်တန်း

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြီးလောက်ပင် ကြီးမားသော ကမ္ဘာတည်စကပင် အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့သည့် ကင်းပြိတ္တာကြီး တစ်ကောင်ကောင်များ ဖြစ်နေလေရော့လား သို့မဟုတ် မကောင်းဆိုးဝါး နာနာဘာဝ တစ်ကောင်ကောင်လေလား။

အကယ်၍ တောင်တန်းကြီးလောက် ရှိသော မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်သာ လာနေပါလျှင် မည်သို့ လုပ်ကြရပါမည်နည်း။ ယခု အထပ်ထပ် စောင့်ကြပ်ထားသော လူတွေနှင့်ကော နိုင်ပါမည်လား။ ထိသေ သက်စောင့်ဆေးကား ထိရောက်နိုင်ပါ့မလား၊ တောင်လောက်ကြီးသော အကောင်ဆိုလျှင် လေးစူးကား ပေါက်ပါမည်လား၊ ထိသေဆေးမှာ သွေးပေါက်မှသေ . . . ။

“ဟေး . . . ရွာ . . . ရွာထဲမှာ ဘာဖြစ်သလဲဗျို့၊ ခွေးဟောင်သံ တွေလည်း ကြားတယ်၊ ကြက်တွေလည်း လန့်ပျံ့ပြေးကုန်ကြပြီ”

ရွာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကင်းစောင့်ခိုင်းထားသော သစ်ပင်ပေါ်ရှိ လူတစ်ယောက်က လှမ်းအော်သဖြင့် သူကြီးမှာ အတွေးဖြစ်ပြီး ရုတ်ခြည်း ထိတ်ထိန်လန့်လန့် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟေး . . . ရွာထဲ . . . ရွာထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ၊ မင်း ဘာမြင်လို့လဲ”

သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ ရွာနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ရာခန့် ဝေးသော ယာတောဟောင်း အစပ် ဖြစ်သဖြင့် သူကြီးက ရွာကို စိုးရိမ်မိလိုက်ပြန်သည်။

ရွာရှေ့ အသံကြီး မြည်လာရာဘက်တွင် ယောက်ျား ဟူသမျှကို ကင်းချထားသဖြင့် ယခု ရွာထဲတွင် ကလေးများနှင့် မိန်းမများသာ ရှိလေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ကောင်သည် ရွာမြောက်ဘက် တောနက်ကန္တာရထဲမှ အသံအယောင်ပြုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ရွာရှိ မိန်းမများနှင့် ကလေးသူငယ်များကိုများ ဝင်ဆွဲကိုင်သတ်နေပြီလား။

သူတို့ရွာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိုးထိတောင်တန်းများနှင့် ညှိမိုင်းသော တောအုပ်ကြီးများကို ငေးကြည့်ကာ သူ့မှာ စိတ်အိုက်နေလေပြီ။

သစ်ပင်ပေါ်က ကင်းသမား၏ အော်ပြောသံကြောင့် လူအားလုံးမှာ ရွာဘက်သို့ မတိုင်ပင်ဘဲ လှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

သူတို့ သားမယားများသည် ရွာ၌ ရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အမှန်က သစ်ပင်ပေါ် တက်၍ ကင်းစောင့်နေသူ၏ သားမယားများ မှာလည်း ရွာ၌ ရှိသည်။ သားမယားကို စိတ်မချသူ ကင်းသမားက အသံလာရာ နေရာဘက်ကို ငေးနေပြီး ရွာဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်၍ မြင်သွားရာမှ အော်ပြောလိုက်ပုံရ၏။

သူကြီး ရင်ထဲ ရုတ်ခြည်း တထိတ်ထိတ်ခုန်သွားသည်။

သစ်ပင်ပေါ်က ကင်းသမား၏ သတိပေး ပြောလိုက်သံ အဆုံးမှာပင် ရွာထဲမှ ကလေးသူငယ်များ၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ငိုယိုကြသံ၊ အမျိုး သမီးကြီးများ၏ အော်ဟစ်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ နွားနောက်များ၏ တွန်မြည်သံ၊ ကြက်မများ ကတော်တိုက်သံ စသည် စသည် အသံဗလံများက ချက်ချင်း ဆူညံလာသည်။

“ဟေး . . . ရွာ . . . ရွာ . . . ရွာမှာ ဘာဖြစ်တာလဲဗျို့။”

စောစောက သစ်ပင်ပေါ်ရှိ ကင်းသမား၏ မေးသံကို နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်ကြသော ရှေ့တန်းမှ လေးသည်တော်များကလည်း လှမ်းမေးနေကြ လေပြီ။

“ဘာ . . . ဘာမှ မမြင်ဘူးဟေ့၊ မင်း . . . မင်းတို့ ကင်းသာ စောင့်နေကြပါ”

ကမန်းကတန်း ပြောပြီး သူကြီးသည် ရွာသို့ ပြေးကြည့်ရသည်။

အမှန်က ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သည် မဟုတ်။

စောစောက တောထဲ ပြေးသွားကြသော နွားနောက်များ ရွာကို မဝင်စဖူး အုပ်လိုက် ဝင်လာကြသည်ကို ရွာရှိ လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များ အားလုံး ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့၍ ကယောင်ချောက်ချား အော်ဟစ်မိကြခြင်းသာ။

သူကြီးခမျာ ရွာမြောက်ဘက်ရှိ ခံတပ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေး လာရပြန်၏။ သူကြီးကဲ့သို့ပင် ရွာထဲရှိ မိန်းမနှင့် ကလေးများကို စိတ်မချ၍ ပြန်လာကြည့်ကြသူများကို လမ်းတစ်ဝက်၌ ကြုံရလေသည်။ သူကြီးက သူတို့အား အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ အသံကြားရာဘက်၌သာ စောင့်နေကြရန် ပြန်လွှတ်ရ ပြန်၏။ တောနက် ကန္တာရကြီးထဲမှ တဝေါဝေါတသောသော အော်မြည်လာ သော အသံကြီးမှာလည်း ပို၍ ကျယ်သထက် ကျယ်လာလေသည်။ သူကြီးမှာ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ရွာကို ပြန်ကြည့်ချိန်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်လာ၍ ယခု ကြားနေရသော အချိန်တို့ ကလေးအတွင်းမှာပင် အသံသည် မတူတော့၊ ခဏအတွင်းမှာ တစ်ဆယ့် ပိုကျယ် လာလေသည်။

“ရွာ . . . ရွာမှာ ဘာဖြစ်တာလဲဗျို့။”

စောစောက ရွာကို စိတ်မချ၍ မေးသူ သစ်ပင်ပေါ်ရှိ ကင်းသမားက ထပ်မေးပြန်၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်း အသံလာတဲ့ဘက်ပဲ သေသေချာချာ ကြည့် နေ၊ ဘာမှ ရွာဘက် နောက်ပြန်ကြည့်မနေနဲ့၊ အောက်မှာ ငါတို့ ရှိတယ်”

ရွာကို ပြေးကြည့်ရ၊ ရွာက ပြန်ပြေးလာရနှင့် ဟောဟဲဟောဟဲ အမော ဆိုက်နေသူ သူကြီးက စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ကင်းသမားကို အော်ငေါက်တော့ သည်။

“ရွာမှာ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဗျ”

သူကြီးက သူ့နဖူးသူ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ကောင် ငါ့မှ ရွာထဲက ပြန်လာတာကွ၊ နွားနောက်တွေ ရွာထဲ ဝင်လာလို့ အော်ကြတာပါဟ၊ ရွာမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

လူတွေ အားလုံးမှာ ထိတ်ခနဲ ဆိုသည်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ် နေကြသည်။ ဤအခါတော့ သစ်ပင်ပေါ်က ကင်းသမား၏ အသံတိတ်သွား၏။

သို့သော် ကန္တာရတောနက်ထဲမှ တဝေါဝေါတသောသော အော်မြည် လာသံမှာကား လုံးဝ တိတ်မသွားသေး။ ပို၍သာ ကျယ်လောင်လာနေ၏။ ပို၍သာ နီးလာနေ၏။

သည်လိုနှင့် တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်တောဖြတ်၊ တစ်ချောင်းကူးလာ သော အသံဆိုးကြီးသည် လွယ်လာရွာနှင့် နီးသထက်နီးလာ၏။ ရွာမြောက်ဘက် ဖုန်းဆိုး ယာတောဟောင်း အစပ်သို့ပင် ရောက်လာလေပြီ။

လူအားလုံးမှာ ချက်ချင်း ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

အဝေးတုန်းက သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်ကောင် ရွက်ကြွေတောကို တိုးနင်းလာသလို တဝေါဝေါတသောသော ကြားရသော အသံထဲတွင် နီးကပ် လာသောအခါ ကျည်ကျည်ကျည်ကျည် မြည်လာသော ထူးထူးခြားခြား အသံ

များကိုလည်း တဝေါဝေါတသောသော အသံနှင့် ရောနှော၍
ကြားလာရသည်။

ဤအခါ မျက်လုံး ပို၍ ပြူးကျယ်သွားသူမှာတော့ ဆလိင်းကြီး မုဆိုး
ကျော် ကာထန်ပင်။

သူ တွက်သည်မှာ မှန်ပေပြီ။

ကင်းကြီး၏ အံ့ကြိတ်သံ၊ မြည်လာသံနှင့် ခြေသံတို့ပါကလား။

ဤမျှ ခြေသံကြီးသော ကင်းခြေများသည် မည်မျှ ကြီးမားလိမ့်မည်
နည်း၊ အကယ်၍ . . .

“ဟေး . . . ဟေး”

“ဟိုက် . . . ”

“ဟေး . . . ”

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

ရွာမြောက် ဖုန်းဆိုး ယာတောဟောင်းမှ အန္တရာယ်ကောင် လာလျှင်
ကြိုတင် ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်နိုင်ရန် အသင့်စောင့်နေကြသော လေးသည်တော်
ဆယ့်သုံးဦး၏ အထိတ်တလန့် ပြိုင်တူအော်လိုက်သံမှာ လူအားလုံးကို အတိုင်း
အဆမရှိ ချောက်ချားသွားစေလေသည်။

ထိသေသက်စောင့် ဆိပ်လူးမြားနှင့် အားထားရသော လေးသည်
တော်များကို ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကောင်လဲဟုပင် မေးဖို့အချိန် မရလိုက်။ သူတို့
၏ ကြောက်ရွံ့တကြား အော်လိုက်ကြသံနှင့် အတူ အသိန်းအသန်းမကသော
အန္တရာယ်ကောင်များသည် ချက်ချင်း သူကြီးနှင့် ရွာသားများ ရှိရာ ခံတပ်တွေကို
ချိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ရန် အချိန်မရလိုက်။

တစ်ဆယ့်ရှစ်ခေါပဏီသော စစ်သည်တော်များ ချီတက်လာသလို
အသိန်းအသန်း မကသော ကြွက်အုပ်ကြီးသည် လူပေါင်းများစွာကို တိုးတိုက်
အော်ဟစ်ကာ လွယ်လာရွာကို ဖြတ်သွားသည်။

ပထမဦးဆုံး လေးသည်တော်များနှင့် ပက်ပင်း စတိုးမိကြချိန်နှင့် ကြွက်
အုပ်ကြီး ရွာမှ ထွက်ခွာသွားချိန်သည် ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ ကြာလေသည်။

လူတွေမှာ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ရောက်လာသော

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြွက်များကို ရှောင်ရင်းက တက်နင်း၍ ကြွက်ကိုက်ခံလိုက်ကြရသည်။
တစ် ကောင်ကို ရှောင်ရင်း နောက်တစ်ကောင်ကို တက်နင်းမိသည်။

အသိန်းအသန်းမကသော တစ်ဆယ့်ရှစ်ခေါပဏီ ကြွက်တပ်မကြီးကို
ဘယ်လိုမှ ရှောင်၍မရ။ ထို့ကြောင့် တက်နင်းမိကြသည်။

လူတွေနင်းမိ၍ ကြွက်တွေသေကျန်ခဲ့ကြသလို နွားနောက်တွေ နင်းမိ
၍လည်း သေကျန်ခဲ့ကြ၏။ ကြွက်တွေကို မြင်၍ သာ စောစောက သူတို့ကြံကြိုက်
လိုက်ရသော အကောင်တွေမှာ ကြွက်ပါဟု ပြောနိုင်ကြသည်။

အကယ်၍ သူတို့ရွာကို ကြွက်အုပ်ကြီးကျလာချိန်မှာ အကာလည်
အခါလည်း ဖြစ်မည်၊ တစ်ကောင်တလေသော ကြွက်သေကိုလည်း မရလိုက်
ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် လွယ်လာ ရွာသူရွာသားများသည် သူတို့ရွာကို ကြွက်အုပ်
လာသွားသည်ဟု မည်သူကမျှ ပြောကြမည် မဟုတ်ပေ။ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်
များ၊ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝများသည် သူတို့ရွာကို လာဖျက်သွားကြသည်ဟု
သာ ထင်ကြပေမည်။ ဤလောက် များပြားသော ကြွက်အုပ်ကို သူတို့ တစ်ခါမှ
မကြုံဖူးဘူး၊ မတွေ့ဖူးဘူးကြ။

ထိုကြွက်အုပ်ကြီး ရွာထဲ ဖြတ်သွားချိန်တွင် ရွာရှိကလေးသူငယ်နှင့်
အမျိုးသမီးများမှာလည်း သူကြီးနှင့်တကွ ရွာမြောက်ဖျား ခံတပ်က ရွာသားများ
ခံရသလို ရုတ်တရက် အငိုက်ခံလိုက်ရသည်။

ရွာထဲရှိ တောကြက်၊ ဝက်၊ ကြောင်၊ ခွေး၊ နွားနောက် စသည့်
တိရစ္ဆာန်များ မည်မျှကြောက်ရွံ့ လန့်ဖျပ်သွားကြသနည်းဆိုလျှင် လေးငါးရက်
ကြာသော်လည်း ရွာကို လုံးဝ ပြန်မဝင်လာကြတော့ဟု ဆိုသည်။

တိရစ္ဆာန်များ ရွာကို ပြန်မလာကြသလို လူများသည်လည်း နှစ်ပေါင်း
များစွာက နေလာသော လွယ်လာရွာကို ဝမ်းနည်းစွာ စွန့်ခွာကြရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကြွက်လမ်းကျ၍ ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ ရွာထဲ
ဖြတ်သန်းခံရသော လွယ်လာရွာမှာ လူပေါင်း တစ်ရာငါးဆယ် နှစ်ရာခန့် စားရန်
သိုလှောင်ထားသော ဆန်စပါးများအားလုံး တစ်စေ့တလေမှ ကိုင်ပြုစရာ မကျန်
လိုက်ပေ။ ပုတ်ထဲက ဆန်စပါးသာ မဟုတ်၊ ချက်ထားသည့် အိုးထဲက ထမင်း၊
စိုက်ပျိုးထားသည့် ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ၊ အာဒါလွတ်၊ ပီလောပီနံ၊ ကန်စွန်း၊ ဖရုံ၊

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သခွား လူစားသော အစားအစာ မှန်သမျှ ကိုင်ပြရန် နမူနာပင် မကျန်လိုက်ပေ။

တိုတောင်းလှသော ဆယ်မိနစ်ခန့်ကာလ အတွင်းတွင် သူတို့ရွာ ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ကြီး ကျရောက်သွားစေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ရွာပျက်၍ ရွာပြောင်းကြရသည်။

အိမ်ခြေငါးဆယ်ကျော်နှင့် လူဦးရေ နှစ်ရာနီးပါးရှိသော ရွာသူရွာသား များသည် နီးစပ်ရာ ဆွေမျိုးများရှိရာ ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြ သည်။ ကြွက်အုပ်ကြီးလာသံကို တစ်ညနှင့် တစ်မွန်းတည့်နီးနီး အချိန်ကြာကြာ ကြားခဲ့ရသလို ရွာမှ ကြွက်အုပ်ကြီး ထွက်ခွာသွားကြသော တဝေါဝေါတသော သော ခြေသံကိုလည်း တစ်ရက်နီးပါး ကြားကြရသည်။

အသိန်းအသန်း မကသော ကြွက်အုပ်ကြီး လွယ်လာတောင်တန်း ဆီသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ ကြွက်အုပ်ကြီး လွယ်လာရွာထဲ ရောက်လာသော အချိန်နှင့် ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများ ကျလာချိန်မှာ နှစ်ရက်ခန့်သာ ကွာလေ သည်။ ကူပွန်ဖီမာဘက်တွင် တောမီးကြီး အကြီးအကျယ် လောင်သဖြင့် ဝါးရုံ တောထဲတွင် နေလေ့နေထရှိသော ကြွက်၊ ပင့်ကူကောင်များ အထိတ်တလန့် ပြေးလာကြသည်ကို နောက်များမှ သူတို့ စဉ်းစားမိကြလေသည်။

လွယ်လာရွာ ပျက်သွားသောအခါ သော်ဒလီတို့ မိသားစုမှာ တစ်ရွာ ပြီးတစ်ရွာ ပြောင်းရင်း ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသတွင် လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့ကြ သည်။ ဥယျုမြစ်ဝှမ်းဘက်မှ လုံးထွင်းလေ့များ၊ မြေအိုးမြေခွက်များကို စိတ်ဝင် စား၍ ဥယျုမြစ်ဝဘက် ဆင်းမည်စိတ်ကူးခဲ့သော သော်ဒလီ၏ လူငယ်လူရွယ် စိတ်ကူးသည်လည်း လွယ်လာရွာနှင့်အတူ သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

တကယ်တမ်း အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အင်ဖာဘက် ဆားသွား ဝယ်ရင်း ကူပွန်ရွာမှာ ကုလားကပြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ လေသည်။ သမီးလေးတစ်ယောက် ရပြီးမှ သော်ဒလီ၏ဇနီးသည် မီးယပ်ရောဂါ နှင့် ဆုံးသွားသည်။

ယခုဆိုလျှင် သော်ဒလီ၏ သမီးကြီး အာရတီပင် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေလေပြီ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကုပွန်ရွာသူရွာသားများ အစိုးရိမ်ကြီးခဲ့ကြသလို မနက်ထမှာ မီးကျွမ်း ပြာများ ဆက်လက် ကျနေသည်ကို မတွေ့ရ။ ညသန်းခေါင်လောက်ကပင် မီးကျွမ်းပြာကျခြင်း ရပ်တန့်သွားလေပြီ။ သူတို့ အိပ်ပျော်နေ၍ မသိလိုက်ကြ ခြင်းသာ။

နွေလဟုဆိုသော်လည်း သူတို့အရပ်၌ နံနက်ထမှာ ဆီးနှင်းတို့ကျ တတ်သည်။ ဆောင်းလလို အဖတ်လိုက် အတုံးလိုက် မဟုတ်သော်လည်း အမှုန် အပွင့်လေးတွေကတော့ သီးခဲနေတတ်သည်။

တစ်နေ့က ကျသွားသော မီးကျွမ်းပြာများသည် နှင်းရည်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ ကာ အိမ်ခေါင်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်များပေါ်တွင် ကျီးပေါင်းကပ်နေလေ သည်။မီးကျွမ်းပြာများ သူတို့ရွာပေါ် ကျသွားသည်နှင့် ပတ်သက်၍ နောက်တော့ မည်သူမျှ စကားအဖက်လုပ် မပြောကြတော့။

နွေလရောက်လျှင် ဤသို့ပင် သူတို့ရွာပေါ် မီးကျွမ်းပြာများ အနည်း နှင့်အများ ကျတတ်ကြသည်မှာ နှစ်စဉ်လိုလို ဖြစ်သဖြင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ရိုးသွားကြသည်။ တောကြီးကန္တာရ ထူပြောလှသော သူတို့အရပ်၌ တောမီး လောင်၍ မီးကျွမ်းပြာများ လေနှင့် လွင့်ပါလာပြီး ရွာပေါ်ကျသည်မှာ ဘာမှ မဆန်း။ ထို့ကြောင့် သူတို့ရွာပေါ် ကျနေကျ မီးကျွမ်းပြာများထက်ပင် ဤနှစ် ထူးထူးခြားခြား များများစားစား ထူထည်တက်အောင် ကျသွားသည်ကိုလည်း ထူးဆန်းသည်ဟု မထင်မှတ်ကြတော့။

နှစ်တိုင်းထက် ထူးသော မီးကျွမ်းပြာများနှင့် အတူ နှစ်တိုင်းထက် ထူး၍ အလွန် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော အန္တရာယ်ကောင်ကြီး တစ် ကောင်ကောင် ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူတို့စိတ်ကူး အိပ်မက်၌ ပင် ထည့်မမက်ခဲ့ကြပေ။

“ဟင် . . . ဘာလဲ ပါပါ”

အာရတီ၏ အသံကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားမိသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး သမီး” ဟု ပြောရင်း ပျားဖယောင်းတိုင်ကို စမ်းသည်။ မီးခတ်နှင့် မီးခတ်၏။ ပျားဖယောင်းတိုင်ကို ညှိထွန်းလိုက်သည်။

သူ့အဖေ တပို့တပါးသွားသည်ဟု ထင်ပုံရ၏။
 အာရတီက နောက်ထပ်မမေးတော့။ ပြန်အိပ်သွားပုံရသည်။
 ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းသလို၊ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ
 သဖြင့် ပျားဖယောင်းတိုင်ကို ပြန်ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြန်၏။
 အဘိုးကြီး သော်ဒလီသည် စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။
 ခုတစ်လော အိပ်လို့ကလည်းမပျော်၊ တစ်စုံတစ်ခု အသံဗလံ ကြား
 သည်နှင့် ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတတ်သည်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်မှုများနှင့် ချွေးပြန်
 နေတတ်၏။ သော်ဒလီ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်နေခဲ့သည်မှာ ရွာပေါ် ကျသွားသောပြာ
 နှင့် ပတ်သက်၍ ထိတ်လန့်နေသည်။ သူ ယခင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော သူတို့ရွာပျက်
 သလို ဤရွာလည်း မကြာခင် ပျက်တော့မည်ဆိုသော အတိတ်နိမိတ်လေလား။
 ဤရွာကိုတော့ သူ တော်တော်ခင်သည်။
 မိမိ ချက်မြုပ်ရာ လွယ်လာထက်ပင် သံယောဇဉ်ကြီးသည်။
 ဤရွာတွင် သူသည် အနေလည်း ကြာခဲ့ပြီ။ အားကိုးအားထားရာ
 သမီးကြီးတစ်ယောက်ရှိသလို ဇနီးသည်လည်း ခေါင်းချသွားသော ဤရွာတွင်
 သူလည်း ခေါင်းချချင်သည်။
 ဤအတိုင်းသာဆိုလျှင် ဤရွာတွင် သူခေါင်းချနိုင်ပါ့မလား။
 သည်ရက်ပိုင်းမှာ စိုးရိမ်သောကတွေနှင့် သူ ညညအိပ်မပျော် ဖြစ်
 နေတတ်သည်။ ကဲလားကို အသာဖွင့်၍ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာ၏။

လရောင်ငွေရည်စက် အပြီးအပြက်များသည် သစ်ရွက်သစ်ခက်များ
 အကြိုအကြားမှ မြေပြင်သို့ ဖြာကျနေသည်။ လရောင်ထဲက မြေပြင်တွင် မီးကျွမ်း
 ပြာများကို မြင်နေရသလားဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်လိုက်မိသည်။ စိတ်ညစ်သွားမိ၏။
 မီးကျွမ်းပြာများကျပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက် အကြာမှာ ယခင်က ကြွက်
 အုပ်ကျလာ၍ ရွာပျက်သွားရသည်ကို တွေးမိလိုက်သည်။ ရုတ်ခြည်း တစ်ကိုယ်
 လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားမိ၏။
 ဒီရွာကိုလည်း မကြာခင် ကြွက်အုပ်များ ရောက်လာလေမလား။
 အတွေးတို့နှင့်အတူ သူ့မျက်စိထဲမှာ အသိန်းအသန်းမကသော ကြွက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

များကိုမြင်ယောင်လာမိသည်တရွေ့ရွေ့လျှောက်နေရင်းကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခလုတ်ဝင်တိုက်မိသည်။ ရုတ်တရက် ကိုယ်ကို ထိန်းလိုက်ရသည်။

သူ ခလုတ်ဝင်တိုက်မိသော ကျောက်တုံးပေါ်မှာလည်း တစ်နေ့က ကျသွားသော မီးကျွမ်းပြာများ ရှိနေကြလိမ့်မည်။

ခြံအစက ထင်းတုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရန်လုပ်သည်။

ထင်းတုံးပေါ်မှာလည်း မီးကျွမ်းပြာတွေ။

သော်ဒလီသည် ရှည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ ချလိုက်သည်။ ထင်းတုံးပေါ်၌ပင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဆေးတံကို ဆေးတစ်ဆုံ သိပ်သည်။ မီးခတ်ကို စိတ်မပါသလို ခတ်သည်။ ဆေးတံဖွာ၍ ငေးနေမိသည်။

မိုးလင်းပိုင်း လရောင်ထဲတွင် ထီးတည်းတည်နေသော နှင်းဆွတ် တောင်တန်းများကို လှမ်းငေးကြည့်နေမိသည်။

ဝေသီမြင့်ခေါင်သော တောင်ချွန်းတောင်ထွတ်တို့သည် မိုးထဲ တိုးဝင်နေကြသည်။ ရှည်လျား ပြာမှိုင်းသော တောင်တန်းတောင်ကြောတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေကြသည်။ အထပ်ထပ် အလိပ်လိပ် ဖြစ်နေသော တောင်တောတို့သည် မျက်စိထဲ လှိုင်းထနေကြသည်။

ရွာအောက် တောင်စောင်းမှ မြေခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။ ရေခဲတောင်တန်းတွေပေါ်မှ မျက်စိလည်လာပုံရသည်။ သော်ဒလီသည် ရေခဲတောင်တွေပေါ်၌ နှစ်ရှည်လများ အမဲပစ် ဆေးမြစ်ရှာဖွေသဖြင့် မြေခွေးတွေနှင့်တော့ အကျွမ်းတဝင် ရှိလေသည်။

လရောင်သည် မှိန်ပျသွား၏။

နှင်းဆောင်းတောင် အထပ်များသည် မှန်ရောင်လဲ့စ ပြုလာကြသည်။

မကြာခင် နေရောင်ဖြာကျလာတော့မည်ကို သူသိသည်။

မတ်တတ်ထလိုက်၏။

ခြံစည်းရိုးတိုင်တစ်တိုင်ပေါ်တွင် ဆေးတံမှ ဆေးပြာများကို တဒေါက် ဒေါက် ခေါက်ချလိုက်သည်။ ဆေးပြာများသည် လွင့်စဉ်ကျသွားကြသည်။

သတိပြုမိပြန်သည်။

တစ်နေ့က ကျသွားသည်ဆိုသော မီးကျွမ်းပြာများသည် ခြံတိုင်တစ်ခု

တွင် နှင်းရည်နှင့်ရော၍ ကျီးပေါင်းကပ်နေသည်။ မျက်လုံးအရွေ့မှာ သစ်ပင် ခွကြားများ၌လည်း ပြာကျီးပေါင်းများကို မြင်နေရသည်။

သော်ဒလီသည် ဆေးတံထဲ နောက်ထပ် ဆေးထပ်မဖြည့်တော့ဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဥယျာဉ် အစပ်ဘက် ထွက်လာသည်။

ဥယျာဉ်ထဲရှိ ပိန်းရွက်များပေါ်တွင် မီးကျွမ်းပြာများ တင်နေကြသည် ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ တစ်ချက် တွေ့ကြည့်လိုက်သည်။ မလိုလားစွာ နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ မွဲလိုက်၏။ မိုးလင်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆိတ်မွေးသော သူ့မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်း ရှိရာ ရွာအစပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာသည်။

အခွင့်ကြုံလျှင် ပရမ်ကွန်း ဆိတ်နို့ညှစ်နေချိန်နှင့် ကြုံလျှင် ဆိတ်နို့ တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့ သောက်ရတတ်သည်။ သော်ဒလီသည် ဆိတ်နို့ကို ကြိုက်သည်။ ဤသည်ကို သူ့မိတ်ဆွေကြီးပရမ်ကွန်းကလည်း သိသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် ပရမ်ကွန်းဆီ သူမရောက်ဖြစ်ဘဲ တစ်ပတ် ခြောက်ရက်ကြာနေလျှင် လူကြုံနှင့် ဖိတ်တတ်သည်။ မှာတတ်သည်။ သူ့မြေးလေးတွေကို ဆိတ်နို့ ပို့ခိုင်း တတ်သည်။

ဤသည်မှာတော့ မဆန်း၊ ပရမ်ကွန်းနှင့် သူသည် အပြန်အလှန် ကျေးဇူးရှိကြသည်။ သူ အမဲပစ်ရလျှင် ဝမ်းတွင်းသားများနှင့် မိုးခိုသားများကို ပရမ်ကွန်းအား သူပေးဖူးသည်။

သော်ဒလီသည် ဟိုတွေး သည်တွေးနှင့် ပရမ်ကွန်းရှိရာ ရွာအစပ်သို့ လျှောက်လာသည်။

ပရမ်ကွန်းရှိရာ ရွာတောင်ခြေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝါးကပ်မိုးထားသော ပရမ်ကွန်း၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မီးကျွမ်းပြာ များ တင်နေသည်။ စိတ်ထဲ အလိုလို တုန်လှုပ်သွားမိပြန်သည်။

“ဒီပြာတွေကလည်း နေရာတကာမှာပါလား”ဟု မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

အမှန်က မီးကျွမ်းပြာနှင့် သော်ဒလီတို့အရပ်သည် ဘာမှ မပတ်သက်။ သော်ဒလီတို့၏ အရပ်သည် နှင်းဆောင်း တောင်တန်းများ၊ နှင်းဆွတ်သစ် တောများ၊ ရေခဲကျောက်တောင်များနှင့် အမြဲ စိမ်းမှိုင်း အေးစိုနေတတ်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သူတို့ ဝန်းကျင်နားတစ်ဝိုက်ရှိ တောတောင်တို့ကို တောမီး
လောင်ခဲလှသည်။ သူတို့ တစ်သက်တာတွင် သုံးလေးခါသာ တောမီး
မြင်ဖူးသည်။ သို့သော် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်၊ အနည်းအကျဉ်းသာ။

ဤလိုအရပ်သို့ ယခု မီးကျွမ်းပြာများ ကျရောက်လာသည်မှာ
ဟိမဝန္တာတောင်ကိုပင် မီးလောင်လေသလားဟု ထင်စရာ။

အဘိုးကြီး သော်ဒလီသည် သူ့နားထဲ၌ တစ်စုံတစ်ခုများ ကြားမိလေ
သလားဟု ရုတ်ခြည်း နားစွင့်လိုက်မိသည်။

သူ ပြုံးမိသွား၏။

ယခု သူ့ရောက်နေသော နေရာမှာ ဝေဘာရေတံခွန်နားမှန်း သိလိုက်
သည်။ ရေတံခွန်မှ ရေကျသံကိုပင် သူ့စိတ်ထဲက ထိတ်လန့်နေခြင်းသာ။

ဆိတ်နို့သောက်ရင်း ပရမ်ကွန်းကိုတော့ သူပြောမိသည်။

သူတို့ လွယ်လာရွာ ပျက်သွားဖူးကြောင်း၊ မီးကျွမ်းပြာများ ကျလာပြီး
နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ကြွက်အုပ်ကြီး ကျလာသည့်အကြောင်း၊ ကြွက်အုပ်ကြီး
သည် စားစရာ ဟူသမျှ အကုန်စားသွားကြကြောင်း၊ ချက်ထားသော ထမင်း
ကိုပင် ချမ်းသာမပေးခဲ့ကြကြောင်း။

သူ့မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းက သူ့စကားကို များစွာ စိတ်ဝင်စားပုံမရ၊
“ဒီလိုတော့ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ဟူသော စကားကို ဝတ်ကျေတန်းကုန်သာ ဆိုသည်။

ပရမ်ကွန်း၏ မြေးများကတော့ သော်ဒလီ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စား
ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆလောင်းကာထန် ပြောပြဖူးသော တောကင်းကြီး၊ မြေကြီး၊
ဖားပြုပ်ကြီးတို့အကြောင်းပါ သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြမိသည်။

သူ့မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းဆီက သော်ဒလီ ပြန်လာချိန်မှာ နေရောင်
ခြည်သည် စူးစူးရှရှ တောက်ပနေလေပြီ။ အိမ်နားရောက်သောအခါ သမီး
အာရတီ၏ သီချင်းသံနှင့် ဂျပံခုတ်ရက်ကန်းခတ်သံကို ကြားရသည်။

သော်ဒလီ၏ ပါးစပ်ထဲကို ဆေးတံက အလိုလို ရောက်သွား၏။

“ပါပုကို သူကြီး တော်တော် စိတ်ဆိုးနေတယ်တဲ့ ပါပီ”
 သမီး အာရတီက ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလာ၏။
 ပြောင်းရိုးစည်းနှင့် ကောက်ရိုးထုံးကို သော်ဒလီသည် စိတ်ဆိုး
 မာန်ဆိုးနှင့် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သူကြီးက စိတ်ဆိုးရတာလဲဟင်၊ သူကြီးကို ငါက
 ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ပါပီက ပြောတယ်ဆို”

သူ့သမီးက ချက်ချင်း စကားမဆက်သေး။ သူ့ကို မျက်လုံး တောက်
 တောက်နှင့် ကြည့်နေ၏။ သမီး၏ မျက်ခုံး မျက်လုံးများကို ပြန်ကြည့်ရင်း
 သော်ဒလီသည် သမီး၏ အမေကို ရုတ်ခြည်း သတိရမိသွားသည်။

သမီး၏ အမေသည် ကုလားမျိုးနွယ် ဖြစ်သဖြင့် မျက်ခုံး မျက်လုံး
 အလွန် ကောင်းသည်။ လင်သားအပေါ်တွင်လည်း ကျိုးနွံခဲ့သည်။

သော်ဒလီ၏ ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်ခု တိုးသွား၏။ လေသံက ပျော့
 ပျောင်းသွားသည်။

“ပြောပါဦး သမီးရယ်၊ ငါ့ကို သူကြီးက ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲ”

“ပါပီက ရွာကို မီးကျွမ်းပြာတွေကျတာ ရွာပျက်မယ့် အတိတ်နိမိတ်၊
 ကြွက်အုပ်ကြီးတွေ လာလိမ့်မယ်လို့ လူတကာကို လျှောက်ပြောနေတယ်ဆို”

သော်ဒလီသည် ရှည်လျားသော သက်မတို့ ပင်ပန်းကြီးစွာ ချလိုက်မိ
 သည်။

နဖူးက ချွေးတွေကို သပ်လိုက်၏။

“လူတကာကိုတော့ ပါပီ မပြောရပါဘူး သမီးရယ်၊ ပါပီ မိတ်ဆွေ
 ပရမ်ကွန်းရဲ့ မြေးလေးတွေကိုပဲ ပါပီ ပြောပြတာပါ။ အဲဒါလည်း မနေ့က သူတို့
 တဲသွားလို့ စကားစပ်မိလို့ ပြောတာပါ”

သူသည် သူ၏ အတွေ့အကြုံများအား ပရမ်ကွန်းတို့ မိသားစုကို
 ပြောပြမိသည်မှာ မှားလေပြီလားဟု နောင်တ ရမိလိုက်သည်။

ကလေးများသည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့် ပြောကြားရင်း အခု
 တော့ သူပြောပြသော သတင်းတွေမှာ တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားပြီး ဖြစ်လေမည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဤရွာတွင် သူသည် အများ လေးစားခံထားရသော မုဆိုးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း အကြီးရင့်ဆုံး ဖြစ်၏။

သူ့စကားဆိုလျှင် ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ အများက လောလော ဆယ် ယုံကြည် လက်ခံတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်နေ့က စကားစပ် မိ၍ ပရမ်ကွန်းတို့တဲမှာ သူပြောထားခဲ့သော စကားတို့သည် ယခုတော့ ချက်ချင်း တောမီးပမာ တစ်ရွာလုံးကို ပျံ့နှံ့သွားလေပြီ။

သူတို့ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဒေသ၊

ဒီဖူးမားတောင်ကြား အရပ်၊

ခါကာဘိုရာဇီ တောင်ကြီးတစ်ကြော၊

စသည် စသည် တောနက် ကန္တာရထဲမှ ကင်းဦးခေါင်းခွံ တစ်ဆစ်ကို ကလေးပုခက်လုပ်၍ ရလောက်အောင် ကြီးမားသော တောကင်းကြီး၊ လူကြီး တစ်ယောက်ဖက်လောက် ရှိသော ငန်းမြေကြီး၊ ဒယ်အိုးလောက် ရှိသော ဖားပြုပ်ကြီးတို့အကြောင်း သူပြောပြရာ၌ မည်သို့သော ပြဿနာမှ ဖြစ်မလာ သော်လည်း လွယ်လာရွာအပေါ်၌ မီးကျွမ်းလောင်ပြာများ ကျခြင်းနှင့် ကြွက် အုပ်ကြီးကျ၍ ရွာပျက်သွားရခြင်း ဆိုသည်တို့မှာ သူကြီးနားထဲ၌ နည်းနည်း လေးမှ ကြားချင်သောစကား၊ ကြားနိုင်သောစကား မဟုတ်ပေ။

ရွာပျက်သွားလျှင် သူသည် အခြား တစ်ပါးရွာ၌ သူကြီးကျ အရာနှင့် မထင်မရှား ခိုကပ်နေရမည် မဟုတ်လား။

အမှန်ကတော့ သူကြီးသာ မဟုတ်၊ သော်ဒလီ၏စကားကို တစ်ရွာ လုံးက မလိုလားကြ။ သော်ဒလီ၏ စကားကြောင့် ယခု တစ်ရွာလုံးရှိ လူတွေ ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီ။ အဘိုးကြီးသည် ဤကဲ့သို့သော သူ၏ အတွေ့အကြုံများကို အထူးသဖြင့် ကလေးသူငယ်များနှင့် မိန်းမသားများကို မပြောသင့်ဟု ပြစ်တင် စကား ဆိုကြသည်။

အကယ်၍ ရွာအတွက် အန္တရာယ် ကျရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် စေတနာသန်သန်နှင့် ပြောလိုလျှင်လည်း ရွာသူကြီးနှင့် အရပ်လူကြီး သုံးလေး ယောက်ကိုသာ ပထမဦးဆုံး ပြောသင့်သည်။ ယခု ကူပွန်ရွာသို့ မီးကျွမ်းလောင် ပြာများ ကျခြင်းသည် နောင်တွင် ဘာဖြစ်လာနိုင်၍ ဘာလုပ်သင့်သည်၊ မည်သို့

ကြိုတင် ကာကွယ် ထားရမည်ကို သူ၏ အတွေ့အကြုံ၊ အကြံဉာဏ်အရ အကြံ ဉာဏ် စကားနှင့်သာ တိုင်ပင်သင့်သည်။

ယခုတော့ အဘိုးကြီးသော်ဒလီ၏ အပြောအဆို မဟုတ်မှုကြောင့် တစ်ရွာလုံး ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီ။

ဤအရပ်၊ ဤဒေသက လူများသည် အစွဲအလမ်းကလည်း ကြီးကြ ပါဘိနှင့်။ အန္တရာယ်မကျရောက်ခင် တို့တော့ ပြောင်းမှ ရွှေ့မှဟု အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အိမ်ပြောင်း ယာပြောင်း လုပ်သွားကြလျှင် မည်သို့ တားဆီးကြရမည်နည်း။ ဤရွာတွင် နေပါ။ မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်မျှ မကျရောက်စေရပါဘူးဟုကော မည်သူ အာမခံရဲပါမည်နည်း။

သော်ဒလီ ပြောသော ကြွက်အုပ်ကို သူတို့က ရိုးရိုး ကြွက်အုပ်ကြီးဟု မထင်ကြ။ အဘိုးကြီး ပြောပြစဉ်က ရိုးရိုး ကြွက်အုပ်ကြီးပါဟု ပြောသော်လည်း ကလေးများက တစ်ဆင့်ပြန်ပြောသောအခါ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝများ၊ တောပိုင် တောင်ပိုင်တွေ တိုက်လိုက်သော ပြိတ္တာ၊ မိစ္ဆာကောင်များ ကြွက်ယောင် ဆောင်၍ပဲ လာသလိုလို၊ တောင်ပိုင်ကြီးက ‘နင်တို့ အစာငတ်နေရင် လွယ်လာ ရွာရှိ အစားအစာ မှန်သမျှ သွားစားကြချေ။ ငါ ခွင့်ပြုတယ်၊ လူ့အသက်ကိုတော့ တစ်ယောက်မှ မသေစေနဲ့’ဟုပဲ ပြောလိုက်သလိုလို၊ ထို့ကြောင့် လွယ်လာရွာ၌ ဤမျှ ကြွက်အုပ်ကြီး ကျသွားရာ၌ လူတစ်ယောက်မျှ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သလိုလို။

လွယ်လာရွာပေါ်ကို မီးကျွမ်းပြာများကျခြင်း၊ ကြွက်အုပ်ကျခြင်း ဟူသော အဘိုးကြီး သော်ဒလီ၏ စကားမှာ ပြဿနာ ရှုပ်သထက် ရှုပ်ကုန် လေသည်။ သူတို့ ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများ မကြုံစဖူး ထုထည်တက်အောင် ကျသွားသည်မှာလည်း ရက်ပိုင်းခန့်သာ ရှိသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့သမီး အာရတီ၏ စကားကြောင့် အဘိုးကြီးသော်ဒလီသည် တော်တော် စိတ်ညစ်သွား၏။

“သူကြီး စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုတာ သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“စောစောကပဲ ချန်တူး လာပြောသွားတယ် ပါပါ”

ချန်တူးမှာ သူ၏ သမက်လောင်း၊ မကြာခင် သူ့သမီးနှင့် လက်ဆက် ပေးတော့မည့် သူငယ်လေး ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိပေ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မဟုတ်ဘဲနှင့် ဤသူငယ် လာမပြောတန်ရာ။
အဘိုးကြီး သော်ဒလီ၏ ဦးခေါင်းသည် ချက်ချင်း ငိုက်ကျသွားလေ
သည်။

ညနေစာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အဘိုးကြီးသော်ဒလီသည် အိမ်ပြင်
သို့ ထွက်သွားသည်။ သမီး အာရတီက “ဘယ်လဲ ပါပါ။ ဒီည အေးတယ်
နော်” ဟု ဆို၏။ သူကြီးအိမ်သို့ သူသွားမည်ဟု မပြော၊ ဟိုဘက်အပိုင်းဟုသာ
ဆိုထားခဲ့၏။

ခြံပြင်ရောက်မှ သူ့သမီး ပြောသလို အအေးပိုမည့် ညမှန်း သတိပြုမိ
၏။ သို့သော် အရေးမကြီး၊ နွေလ၏ ဤမျှ အချမ်းကို သူ ခံနိုင်၏။ သူမခံနိုင်သည်
က သူကြီး စိတ်ဆိုးနေသည်ဆိုသော စကား။

ထိုအပူက ရင်ထဲ တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်ထဲမှာ အအေး
ဆိတ်သုဉ်းနေသည်။

သူတို့အရပ်သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ဖြစ်သဖြင့် နွေနှင့် ဆောင်း
ကို တစ်ပေါင်းတည်းနီးနီး ခံစားကြရသည်။ နွေရက်နည်းသည်။ မိုးနှင့် ဆောင်းတို့
သာ ကြီးစိုးမင်းမူသော အရပ်။

ရာသီဥတုကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ကြောက်ဖို့ လန့်ဖို့ ကောင်းလောက်
အောင် အပြောင်းအလဲ မြန်တတ်သည်။ သည်နေ့ တောင်မြင့်ကြီးများသည်
ရေခဲဆောင်း၍ မြင်ရသော်လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ရေခဲများကွာ၍
အခိုးအငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

အများအားဖြင့် ရာသီနှစ်ခုကြားတွင် တောတောင်သဘာဝ ဖောက်
ပြန်၍ တစ်နှစ်တလေ တောတောင်တို့ကို လောင်မီးကျတတ်သည်။ သို့သော်
စိုစွတ်အေးစိမ့်သော အရပ်မို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တောမီးလောင်ခြင်းတော့
မရှိပေ။ ပင်ကိုအားဖြင့် စိုထိုင်း အေးချမ်းသော အရပ်ပင်။

သူကြီးငယ်သည် ကောက်ရိုးဖျာပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။ သူ့အနားတွင်
သူကြီးကတော်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်က မွေ့ရာစောင်ချုပ်ရန် ငှက်မွေးများကို

သန့်စင်နေကြသည်။ မီးဖိုမှ မီးရောင်နှင့် သော်ဒလီသည် သူကြီးငယ်၏ မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။

သူကြီးငယ်၏ မျက်နှာသည် တည်နေ၏။ ယခင်က သူ့ကိုမြင်လျှင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်တတ်သော သူကြီးသည် ယခုတော့ သူ့ကို ငြိုးနေကြောင်း သိသာသည်။ လာထိုင်ဟုပင် သူ့ကို မပြောသေး။ မလိုလားသော မျက်လုံးနှင့် သာ သူ့ကို လှမ်းကြည့်၏။

သော်ဒလီ ရင်ထဲ ထိတ်သွားလေသည်။

သူသည် မဝံ့မရဲနှင့် သူကြီးအနား ရင်းရင်းနီးနီး တိုးထိုင်လိုက်၏။ ယခင်က သူနှင့်သူကြီးငယ်သည် အလွန်ရင်းနီးခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခင်ဗျား လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

အေးစက်စက် ပြောလိုက်သော သူကြီးငယ်၏ စကားက သူ့မျက်နှာ ကို မထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ “ဟုတ်ကဲ့”ဟု အသံကို ထိန်းချုပ် ဟန် လုပ်၍ ပြောလိုက်ရ၏။

“ကျုပ်တောင် ဆလှိုင်းကြီးဆီ လျှောက်လာဦးမလို့”

သူကြီးငယ်က သူ့ကို လေးလေးစားစားပင် ပြော၏။

သူ့ဆီကို သူကြီးငယ် လျှောက်လာမည်ဆိုသည့် ကိစ္စမှာ ရွာပေါ် မီးကျွမ်းပြာများကျသည့် ကိစ္စမှလွဲလျှင် တခြား ဘာကိစ္စမှ မဖြစ်နိုင်ဆိုသည်ကို အဘိုးကြီးသော်ဒလီသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။

မီးကျွမ်းပြာများကျခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နိမိတ်ဖတ် ဟောကိန်းထုတ် ခြင်းကို အပြစ်တင်စကား ဆိုလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် “အဲဒီကိစ္စ ခုကျုပ်လာပြောတာပဲ သူကြီး”ဟုတော့ နှုတ် မထွက်ရဲသေး။ “ဟုတ်ကဲ့”ဟူသော စကားနှင့်သာ မျက်လွှာကို ချထားလိုက်၏။

သူကြီးသည် သူ့ထက် အသက်ငယ်သည်။ သို့သော် သူ့ဂုဏ်အတွက် သော်ဒလီ အရေးထားသလို သူကြီးကလည်း သော်ဒလီအား မုဆိုးကျော်ကြီး ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် လေးလေးစားစား ရှိလေသည်။

“ဆလှိုင်းတို့မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ . . . ဆလှိုင်းကြီး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သူကြီးငယ် အမေးစကားကြောင့် သော်ဒလီမှာ နား မျက်စိ လည် သွားပြန်၏။ မဆီမဆိုင် ဘာတွေမေးနေပါလိမ့်၊ ဤသို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ယခင်က သူကြီးငယ် တစ်ခါမှ မမေးဖူးပါဘူးဟု တွေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး သူကြီး”

“ဆလိုင်းအမေဟာ ဆလိုင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးတယ် ဆိုပါ တော့”

“မှန်ပါတယ်”

“နောက် ညီအစ်ကို မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေတော့ ရှိမှာပေါ့နော်”

“ရှိပါတယ်”

“အဲဒီ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ ခုဘယ်မှာနေကြလဲ”

“ဥယျုမြစ်ဝှမ်း ဒေသဘက်မှာတော့ ရှိကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ် ဥယျုမြစ်ဝှမ်း ဒေသဘက် မရောက်တာ ဒီရွာမှာ အိမ်ထောင်ကျကတည်းကပဲ”

“ဆလိုင်းက ဥယျုမြစ်ဝှမ်းကနော်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်”

သူကြီးသည် သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။

သူသည် သူကြီးရှေ့၌ အသက်ရှူရမှာပင် ခဏမေ့သွား၏။

“ဆလိုင်းတို့ရွာက”

“လွယ် . . . လွယ်လာပါ”

လွယ်လာရွာတွင် မီးကျွမ်းပြာများကျခြင်း၊ ကြွက်အုပ်ကျ၍ ရွာပျက် ခြင်း ကြုံခဲ့ရသည်ကို မေးလို၍ သွယ်ဝိုက်မေးလာခြင်း ပါတကား ဆိုသည်ကို သော်ဒလီသည် ခုမှ သဘောပေါက်သွား၏။

‘လူငယ်ပေမင့် အာဂအကောင်ပဲ၊ သည်လို ပါးနပ်လိမ္မာမှု ရှိလို့လည်း သူကြီးဖြစ်နေတာပဲ’ဟု သော်ဒလီ စိတ်ထဲက သူကြီးကို ချီးကျူးမိလိုက်သည်။

“ဆလိုင်း ဥယျုမြစ်ဝှမ်းဘက် ပြန်ပြောင်းမယ့် အစီအစဉ်ကော ရှိပါ သလား”

“မရှိပါဘူး၊ ကျုပ် ကူပွန်မှာ နေတာကြာပြီပဲ သူကြီး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ဒါတော့ သိပါတယ်လေ”

သူကြီးငယ် ကမန်းကတန်း ပြော၏။

“ဒီရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်က ရွာတွေမှာကော ဆလိင်းကြီးတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး သူကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးကျွမ်းပြာများ ကျခြင်း၊ ကြွက်အုပ်ကျ၍ ရွာပျက်ခြင်းကိစ္စ မေးလိမ့် မည် အထင်နှင့် ရင်ထိတ်နေသော သော်ဒလီမှာ ယခုအခါ သူကြီးငယ်က မဆီမဆိုင် ဆွေစဉ်ခုနစ်ဆက် မျိုးစဉ်ခုနစ်ဆက် လျှောက်မေးနေသည်ကို စိတ်တိုချင်လာသည်။

သူသည် ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်နှင့် သားကောင်ပစ်ခတ်စား သော မုဆိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤလူမျိုးအား သူ့ထက် အသက် အရွယ် နုငယ်သော သူကြီးက မေးနေခြင်းမှာ အစိုးရဥပဒေနှင့် မလွတ်မကင်း သော ရာဇဝတ်မှု တစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ထားသူ ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက် ယောက်ကို မေးသလို မေးနေသည်ကို အဘိုးကြီးက မခံနိုင်၊ သူကြီးငယ်၏ စကားသည် သူ၏ မာနကို ထိခိုက်လာလေပြီ။

အကယ်၍ ဤမေးစစ်နေသူမှာ သူကြီးမဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်စုံ တစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ဦးခေါင်းကို ခြေနှင့်ကန်၍ လည်းကောင်း၊ မေးနေသော ပါးစပ်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးပစ်ခဲ့၍ လည်းကောင်း သော်ဒလီ အိမ်ပြန်လာမည်မှာ မှချပင်။

ယခုတော့ သူ့အား မေးစစ်နေသူမှာ ရွာသူကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် အတော် သည်းညည်းခံနေရလေသည်။

“ဒီကျုပ်တို့ ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ဝိုက်မှာ ဆလိင်းကြီးရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်တလေမှ မရှိဘူး ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်နော် ဆလိင်း”

သူကြီးက တွေးတွေးဆဆ မေး၏။

“သေချာပါတယ် မရှိပါဘူး”

သော်ဒလီကား ဒေါသထွက်စ ပြုလာပြီ။

“ဆလိင်းကြီး ဒီရွာက တစ်ရွာရွာကို ပြောင်းချင်နေသလား၊ ပြောင်း

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိလား”

“ဒီရွာဟာ ကျုပ်မိန်းမ ခေါင်းချသွားတဲ့ရွာ၊ ကျုပ်သမီးကြီး အချင်းမြှုပ် ထားတဲ့ရွာ၊ ဒီရွာက ကျုပ်သေမှ ပြောင်းမယ်”

အဘိုးကြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်ကို သူကြီးငယ်က ရုတ်တရက် အားနာ သွားပုံရသည်။ ပြီး . . . သူ မေးသည့် မြန်းသည့် အထဲတွင်လည်း အဘိုးကြီး စိတ်ဆိုးစရာ ဘာမှ မပါပါလားဟု တွေ့ဝေသွားပုံရ၏။

အဘိုးကြီး မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ သူကြီးငယ် ခဏ ငိုငံသွား သည်။ အဘိုးကြီး သော်ဒလီသည် သူကြီးငယ်၏ မျက်နှာကို ဒေါသနှင့် စူးစိုက် ကြည့်နေလေသည်။

“ဒီလိုပါ ဆလိုင်း . . . ”

သူကြီးငယ်သည် ရုတ်တရက် နှုတ်ဆွဲသွားပြန်၏။

သူသည် စကားစရ ခက်နေပုံရ၏။

“ဒီလိုပါ . . . ခုကျုပ်တို့ရွာမှာ ဟိုနေ့ . . . ဟိုနေ့တွေက မီးကျွမ်း ပြာတွေ ကျတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ . . . ”

“ဟုတ်တယ်၊ မီးကျွမ်းပြာတွေကျတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်က ကျုပ် ကြုံဖူးတာ ကျုပ်ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ လွယ်လာရွာဆို မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျပြီး နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက်အကြာမှာ သိန်းသန်းမကတဲ့ ကြွက်အုပ်ကြီး ကျလာ တယ်။ ရွာကို ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြွက်အုပ်ကြီး ဝင်သွားတာ စားစရာဆိုလို့ စပါးတစ်စေ့၊ ဆန်တစ်စေ့၊ ထမင်းလုံးတစ်စေ့ မကျန်လိုက်ဘူး။ ရွာသူရွာသားတွေ မနက်စာ စားဖို့ ချက်ထားတဲ့ ထမင်းကိုတောင် တစ်စေ့ မကျန်အောင် စားသွား ကြတယ်။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ လူစားတာ မှန်သမျှ အာဒါလွတ်၊ ကန်စွန်း၊ မြောက်ဥ၊ ပဲအမျိုးမျိုးနဲ့ ကြံပင်တွေကိုပါ မျိုးပြုတ်အောင် တူးဖော်စားသွား ကြတယ်။ မျိုးစေ့ပါ ပြုတ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရွာဟာ အစားအစာ ငတ်မွတ်ပြီး ချက်ချင်း ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ် ဆိုက်တာပါပဲ။ ကြွက်လမ်းကျတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မနေရဲကြလို့ ရွာလည်း ပျက်သွားတယ်။ ဒါ . . . ကျုပ် ကိုယ်တွေ့ပဲ”

အံ့ဩ၍ ငိုငံနားထောင်နေသော သူကြီးငယ်က ခေါင်းထောင်လာ သည်။ တစ်ဆင့်စကား မဟုတ်။ အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် ပြောနေသော စကားများ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြားရသောအခါ သူ့ကြီးကတော်နှင့် ကလေးတွေကပါ စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ကြီးငယ်သည် မီးကင်နေသောလက်ကို ရုပ်၍ နားမှာပွတ်သည်။

“တလွဲမထင်ပါနဲ့ ဆလိုင်း၊ ဆလိုင်းဟာ ဒီ ကျုပ်တို့ရွာမှာ လူကြီးပါ။ ဆလိုင်း ကိုယ်တွေ့ပြောပြတာကို ကျုပ်တို့ ယုံပါတယ်။ ဆလိုင်းကို မေးမိတာကလည်း တချို့က ဆလိုင်းဟာ ဒီရွာက ပြောင်းချင်ရွှေ့ချင်လို့ တစ်ခုခု အကြောင်းပြစကား ပြောနေတယ်လို့ လာပြောကြလို့ ကျုပ် မေးမိတာပါ။ စိတ်မရိုပါနဲ့နော်”
“ဪ”

သူ့ကြီးငယ်၏ စကားကို ဆလိုင်းကြီးမှာ ခုမှ သဘောပေါက်သွား၏။ ပရမ်ကွန်းတို့ မြေးအဘိုးအား သူပြောသောစကားသည် ဤမျှထိ ကားသွားပါလား။ သူတို့ တောင်ပေါ်ဒေသ ရွာများသည် များသောအားဖြင့် ဆွေမျိုးစုများ စုစည်းနေထိုင်ကြသော ရွာများ ဖြစ်သည်။ တောတိရစ္ဆာန်နှင့်တကွ သဘာဝအန္တရာယ် ကြီးမားသော အရပ်လည်းဖြစ်ရာ ဆွေမျိုးစု မရှိလျှင် နေလေ့နေထမရှိကြပေ။ ဆွေမျိုးစု အရင်းအချာများရှိမှ တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်၊ သဘာဝအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ကျရောက်လာပါက ဆွေမျိုးစုတွေမှာ အသက်ပေး ကာကွယ်ကြမည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ကြီးငယ်သည် ထင်းစတစ်ချောင်းနှင့် မီးဖိုကို ထိုးဆွမွေနှောက်လိုက်၏။ သော်ဒလီဘက်ကို ထင်းစတွေကို ရွှေ့သည်။

သော်ဒလီက သူ့ကြီးငယ်၏ မျက်နှာကို မကြည့်။ သူ့ကြီးငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုသာ ငေးနေ၏။

သူ့ရင်ထဲ တင်းကျပ်နေသည်တို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အန်ထုတ်လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲပေါ့သွားသည်။ စိတ်ထဲရှင်းသွားသည်။ ခေါင်းထဲလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒီတော့ တစ်ခုမေးပါရစေဦး ဆလိုင်းကြီး”

“မေးပါ . . . မေးပါ”

“ဆလိုင်းကြီးရွာ၊ အဲ . . . ဘယ်ရွာ”

“လွယ်လာလေ”

“အေး . . . လွယ်လာရွာပေါ်ကို မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျတာဟာ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဘာကြောင့်လို့ ထင်လဲ”

“ဝေးဝေးလံလံ တစ်နေရာရာမှာ တောမီးကြီးလောင်လို့ပေါ့”
သော်ဒလီက မဆိုင်းမတွဖြေသည်။

သူကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

“တောမီးလောင်တာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ဆလိုင်း၊ ကျုပ် မေး
တာက ဆလိုင်းတို့ လွယ်လာရွာပေါ် မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျလာတာဟာလည်း
ခု ကျုပ်တို့ ကူပွန်ရွာပေါ် ကျသလိုပဲလား ဆိုတာပါ”

“ဒီလောက်တော့ မများဘူးပေါ့”

“ဗျာ . . .”

သူကြီးငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ခု ဒီမှာ ကျတဲ့ မီးကျွမ်းပြာတွေလောက် ကျုပ်တို့ရွာပေါ် ကျလာတဲ့
မီးကျွမ်းပြာတွေက မများဘူး။ ခု ဒီမှာ သူကြီးမြင်တဲ့အတိုင်း ဒုတိယနေတာပဲ၊
နှင်းဖတ်၊ နှင်းသီးတွေတောင် ခုလို ဒုတိယဘူး”

သူကြီးငယ် မသိမသာ သက်မချသည်။

“အဲဒီတော့ ဒီပြာတွေ ကျပြီးရင် ကြွက်ကျတော့မယ်လို့ ဆလိုင်းကြီး
ကဆို . . .”

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်မယ်လို့ အတပ်ဟောတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဥယျာဉ်ခိုဝှမ်းက အကြောင်းကို စကားစပ်မိလို့
ပြောမိတာပါ။ ဒါလည်း ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းတို့တဲကို ဆိတ်နို့ သွား
သောက်ရင်း ကြုံလို့ ပြောမိတာပါ”

သူကြီးငယ်က နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

“ခု ကျုပ်တို့ရွာကို မီးကျွမ်းပြာတွေ ကျသွားပြီးတာ သုံးလေးရက်
တောင် ရှိပြီနော် ဆလိုင်း”

သော်ဒလီက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဆလိုင်း ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ သူကြီး”

“ဪ . . . ကြွက်အုပ်တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆလိုင်းစိတ်ထဲ

ထင်နေသလား”

“ဟင့်အင်း . . . မထင်ပါဘူး၊ ကြွက်အုပ်တွေ လာမှဖြင့် ခုလောက်ဆို အသံကြားရပြီပေါ့။ ကျုပ်တို့ရွာ ကြွက်ကျတုန်းက တစ်ရက်လောက်ကပင် ကြိုပြီး လာနေသံ ကြားရတာပဲ”

“ဘယ်လိုကြားလဲ ဆလိုင်း”

ဤသူကြီးငယ်သည် ကြားပြီးသား၊ သိပြီးသား ကိစ္စတို့ကို ဘာကြောင့် ထပ်မေးနေပါလိမ့်ဟု သော်ဒလီက အတွေးရှည်သွားပြန်သည်။

“ဘယ်လိုကြားလဲဆို အစကတော့ ကြွက်တွေ သိန်းသန်းကုဋေ လာနေကြတယ်လို့ ဘယ်သိကြပါ့မလဲ၊ ရဲ့ရဲ့ရဲ့ရဲ့ မြည်လာသံပဲ ကြားတာကိုး။ မိုးလင်းတော့ တဝေါဝေါ တသောသော ကြားပါတယ်၊ ပြီးရတော့ . . . ”

သူကြီးငယ်က ထပ်မေးသဖြင့် လွယ်လာရွာ ကြွက်အုပ်ကြီးကျသည့် အကြောင်း သော်ဒလီမှာ သူကြီးငယ်တို့ မိသားစုကို တစ်ခါ ထပ်ပြောပြရပြန်၏။

“အေးဗျာ . . . ခုတော့ မီးကျွမ်းပြာကျတာဟာလည်း သုံးလေးရက် တောင် ကြာသွားပြီပဲ။ ဘာမှတော့ မဖြစ်တန်ကောင်းဘူး ထင်တာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်လည်း ထင်တာပဲ”

သူကြီးငယ်အိမ်မှ သော်ဒလီ ပြန်လာသောအခါ သက်ငယ်ခေါင်းချ ချိန်ပင် ရှိနေလေပြီ။

ကူပွန်တစ်ရွာလုံးကား ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေသည်ဟု သော်ဒလီ စိတ်ထဲ ထင်မိလိုက်သည်။

နေ့တိုင်းလိုပင် အိပ်ရာက စောစောထသည်။

သော်ဒလီ အိပ်ရာက ထချိန်သည် ကူပွန်တောင်ထိပ်ပေါ် နေရောင် ခြည်ပင် ရောက်မလာသေး၊ ဝေလီဝေလင်းသာ ရှိသေး၏။

မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းတို့၏ တဲသို့ သွားမည်။ တစ်နေ့က သူ ပြောမိ သည်ကို မဟုတ်မဟတ် တစ်ဆင့်ဖောက်သည်ချကြသော ကောင်ဆိုးလေးတွေကို မာန်မဲမည်။ မြေးတွေကို မဆုံးမကောင်းရလားဟု ပရမ်ကွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်၍ ဆိုမည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိတ်နို့ကျိုတိုက်သည်ကိုပင် မသောက်ဘဲနေမည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

စိတ်ဆိုးကြောင်း ပြသရမည်။

ဤကိစ္စသည် စိတ်မဆိုး၍ မဖြစ်၊ ရွာပျက်မည့်ကိစ္စ၊ မဟုတ်မဟတ် သော ကောလာဟလ။ မြို့မှာ ပြည်မှာဆိုလျှင် အချုပ်ထဲ၊ ထောင်ထဲဝင်ရမည်။ ယခုပင် မနေ့ညနေက သူကြီးငယ်ဆီတွင် အစစ်ဆေးခံခဲ့ရပြီ။ သင်းတို့ မဟုတ် မဟတ် ချဲ့ကားပြောသည်နှင့် သူ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် အသင့်မခံနိုင်။ မင်းတို့ မျက်စောင်းသည် အကြောင်းသုံးပါးရွေးမည် မဟုတ်။

သည်စိတ်ကူးနှင့်ပင် သော်ဒလီသည် သူ့မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းရှိရာ ကူပွန်ရွာ တောင်ဘက်ဖျားသို့ ထွက်လာလေသည်။

ပရမ်ကွန်းတို့ တဲနား အရောက်တွင် ဖော်သလာ တောင်ထိပ်၌ နေခြည်ပျံကို လှမ်းမြင်သည်။ ငှက်ငယ်ငယ်တစ်သိုက်သည် နေရောင်ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ ပျံသွားကြသည်။ ရုတ်တရက် ပရမ်ကွန်းတို့တဲဘက်ဆီမှ ဆူဆူ ညံညံအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကြားစက ဘာပါလိမ့်ဟု ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။

နောက်တော့ ပရမ်ကွန်း၏ အော်ဟစ်မောင်းနှင်သံ၊ စူးထိုးတောင်ယာ တွင် ကျီးစောင့် ကြက်နှင့် တီးခတ် ခြောက်လှန့်တတ်သော သံစည်ပုံး တီးခတ်သံ၊ ကလေးများ ဆူဆူညံညံ အော်သံတို့ကြောင့် သော်ဒလီ ခြေလှမ်းပို၍ မြန်သွား လေသည်။

“ဘာလဲဟေ့ ပရမ်ကွန်း၊ ဘာကောင်တွေလဲကွ”

“ဟို . . . ဟိုမှာ . . . လေ အဘိုး”

ကလေးတွေ လက်ညှိုးထိုးပြရာသို့ သော်ဒလီ၏ မျက်လုံးက ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။ ပရမ်ကွန်းကား သူ့ကို စကားမပြောအားသေး။ သံပုံးကိုသာ တဝုန်းဝုန်း တီးခတ်၍ ပါးစပ်ကလည်း “ဟေး . . . ဟေး . . .” ဟု မောင်းနေ၏။

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေသော မြေခွေးသုံးလေးကောင်သည် ပရမ် ကွန်းတို့ မိသားစု သံပုံးတီးခတ် ခြောက်လှန့်အော်ဟစ်နေကြသည့် ကြားထဲက ပေစောင်းပေစောင်း လှုပ်ကာ ကမူတစ်ခုပေါ် မတက်ချင်တက်ချင် တက် သွားကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သော်ဒလီ၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

အလွန် အရိပ်အခြည်ပါးသော မြေခွေး၊ လူနှင့် ဝေးရာတွင် နေတတ်သော မြေခွေး၊ လူရိပ်လူခြည် မြင်သည်နှင့် သုတ်ခနဲ လှစ်ခနဲ လစ်ပြေးတတ်သော မြေခွေးများ။

ဘယ်လိုမှ လူနှင့် အတွေ့မခံလိုသော မြေခွေးများသည် ယခု မည်သို့ ဖြစ်လာကြပါလိမ့်။ ပရမ်ကွန်းတို့ မြေးအဘိုး သံစည် သံပုံး တီးခတ်၍ အော်ဟစ် မောင်းလွှတ်နေကြသည်ကိုပင် မကြောက်မရွံ့ဘဲ ပေစောင်းပေစောင်းသာ လုပ်သွားကြသည်။

လူထက်ပင် ကြောက်ရသော အန္တရာယ်ကောင် တစ်ကောင်သည် သူတို့ကိုများ လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းနေသလား။ လူနှင့် ဝေးဝေးလံလံတွင် နေထိုင်တတ်သော မြေခွေးများသည် ဤနံနက်ထမှာ အဘယ်ကြောင့် လူနှင့် နီးရာသို့ ရောက်လာကြပါလိမ့်။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပရမ်ကွန်း”

“ခွေးဆိုးတွေဗျာ၊ ရာရာစစ တဲထဲ ဝင်အိပ်နေကြလို့”

“ဗျာ . . .”

သော်ဒလီမှာ ပို၍ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မဗျာနဲ့ မုဆိုးကြီး၊ ဒီအကောင်တွေဟာ ဒီလောက် အတင့်ရဲတာ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးပါဘူးဗျာ။ မနက်က ဆိတ်တွေကို နို့ညှစ် စားကျက် လွှတ်ရအောင် ကျုပ်မြေးတွေနဲ့ ကျုပ်လာတော့ အလားလား . . . ဘသားချောတွေက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်အိမ်ရာ ကျနေတာပဲ၊ ကျုပ် နေခင်း နေ့လယ် ညောင်းညာရင် တက်တက် ခါးဆန့်တတ်တဲ့ ကောက်ရိုးမွှေ့ရာပေါ် အခန့်သား လာအိပ်နေကြလို့လေ။ ကျုပ်တို့ မြေးအဘိုးကိုတောင်မှ သူတို့က မောင်းလွှတ်ချင်ကြတဲ့ သဘောမျိုးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မြေးအဘိုးတွေ တဲထဲဝင်လာ တော့လည်း အမယ် အဟုတ်ကြီးဗျာ၊ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေ၊ မိတ်ဆွေရင်းချာ တွေ ကျနေတာပဲ။ မထချင် ထချင် ထပြီး ဝူးဝဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာ၊ ကျုပ် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ လိုက်ရိုက်တော့မှ ထွက်ပြေးကြတာ ဆိတ်တွေတောင် လန့်ကုန်တယ်”

ပရမ်ကွန်း၏ စကားက မုဆိုးကြီး သော်ဒလီကို အတိုင်းမသိ အံ့သြ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သွားစေလေသည်။

အမှန်က ဒီဖူတောင်ကြားဘက်က လူများသာဆိုလျှင် မြေခွေးကို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်လို သဘောထားကြသည်။ မြေခွေးရွာဝင်လျှင် ရွာပျက်သည်။ ရွာနာသည်။ ရောဂန္တရကပ် တစ်ခုခု ကျရောက်တတ်သည်။ သို့မဟုတ် အစားအစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ်နှင့် ကြုံရတတ်သည်ဟု အယူရှိကြသည်။

ရွာတွင် ဗျိုင်းနားခြင်း၊ လင်းတနားခြင်း၊ တီတီတွတ်ထိုးခြင်း၊ ငှက်ဆိုးမြည်ခြင်းတို့ထက် မြေခွေးတွေ ရွာဝင်ခြင်းကို ပိုကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ကြသည်။

ယခုကား ရွာကို ဝင်သွားရုံတင်မက ပရမ်ကွန်း၏ တဲမှာပင် တစ်ည ဝင်အိပ်သွားကြလေပြီ။

ဒီဖူတောင်ကြားဘက်က လူများ၏ အယူအဆနှင့်သာဆိုလျှင် ရောဂန္တရကပ်၊ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ် တစ်ခုခုများ ကူပွန်ရွာကို ကျရောက်လာတော့ မည်ဆိုတာ အတိတ်နိမိတ်လေလား။ သို့သော် . . . ဤသည်ကို သူ နှုတ်မဟရဲ။ အမှန်ဖြစ်သော သူ၏ အတွေ့အကြုံကို ပြောမိတာတောင် ကံကောင်း၍ သူကြီးငယ်ဆီတွင် ထိတ်တုံးခတ် မခံခဲ့ရ။ မြေခွေးတွေ ရွာထဲဝင်ပြန်ပြီ၊ မြေခွေးတွေ ရွာထဲဝင်လျှင် ရောဂန္တရကပ်၊ ဒုဗ္ဗိက္ခန္တရကပ် တစ်ခုခု ကျရောက်တတ်သည်ဟု ဤတစ်ခါ အာချောင်မိလျှင်တော့ သူကြီးငယ်၏ တူမီးပြောင်းသေနတ်ကျည်သည် သူ့ရင်ဝကို တည့်တည့်မတ်မတ် ဝင်သွားလိမ့်မည် ထင်သည်။

မီးကျွမ်းပြာများ ကျသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တွေ့အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အမြင်အတိုင်း ပြောမိသည်ကိုပင် မကျေနပ်သော သူကြီးငယ်သည် ယခု မြေခွေး အတိတ်နိမိတ်ကိုသာ ဖတ်မိလျှင် တူမီးသေနတ်နှင့် မပစ်တောင် ရွာသူရွာသားများကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်အောင် လုပ်သူဟု နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အတွင်း ရွာကထွက်သွားရန် နယ်နှင့်ဒဏ် အမိန့် ထုတ်လိမ့်မည်လား မသိ။

အမှန်မှာ ဤသည်ကိုလည်း သူတို့အား အပြစ် မဆိုသာချေ။ မြေခွေးတို့သည် သူတို့အရပ်၌ ပေါများသဖြင့် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် . . . မြေခွေး မည်မျှပေါပေါ ခွေးအ၊ ဝံ၊ မျောက်တို့လို

မည်သည့် အကြောင်းနှင့်မျှ ရွာထဲ မဝင်တတ်၊ လူနား မကပ်တတ်။ ဤသည်ကို တော့ သူတို့ သတိမပြုမိကြ၊ ကြောက်ရလန့်ရမှန်းလည်း မသိကြ။

သော်ဒလီကသာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် နေဖူး၊ ရောက်ဖူး သူ့မို့ အတွေးနယ်ချဲ့၍ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် စိုးရိမ်နေမိသော်လည်း သူ့မိတ်ဆွေကြီး ကူပွန်ရွာသား ပရမ်ကွန်းကမူ ရယ်စရာလိုပင် လုပ်ပြောနေ၏။

သူ့အဘိုး၏ ရယ်ရွှမ်းပတ်ရွှမ်း အပြောကို မြေးများကလည်း သဘော ကျနေကြသည်။

“သင်းတို့ကို တစ်ခုတော့ ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာလဲဗျ” ဟူသော အကြည့်နှင့် သော်ဒလီက ပရမ်ကွန်း၏ မျက်နှာ ကို ခပ်သုန်သုန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ခြံထဲက ဆိတ်ကလေးတွေကို ကိုက်သတ်မစားသွားကြတာလေ။ ခွေးအ၊ တောခွေးနဲ့ ဝံတွေသာဆိုရင် ဘယ်သက်သာလိမ့်မလဲ၊ သူတို့ အုပ်နဲ့ဆို ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင်လောက်က အရိုးတောင်ကျန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်နှကောင်တောင်မို့လဲ”

သူက သုံးလေးကောင်သာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် မေး၏။

“လေးငါးရစ်ကောင်ဗျ”

“ဟေး . . . ”

အံ့ဩရပြန်ပြီ။

မြေခွေးများကို တောခွေး၊ ခွေးအတွေ့လို အစုလိုက် အပြုံလိုက် တွေ့ရခဲလှသည်။ သူတို့မှာ အလွန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော တိရစ္ဆာန်ယုတ် များ ဖြစ်လေရာ အထီးအမကလွဲပြီး အုပ်ပေါင်း၍ မရ။ အစားအစာ ရှာရာတွင် လည်း မျှမျှတတ မရှိ။ အမြီးကျက် အမြီးစား၊ ခေါင်းကျက် ခေါင်းစားထဲက ဖြစ်သည်။ အလွန်ချစ်သော လင်မယားပင် အစာရှာစားရာ၌ မညီမျှ၍ ကိုက်ကြ ကွဲကြသည်။ မြေခွေးလင်မယား ရန်ဖြစ်သည်မှာတော့ ဖဲသမားလင်မယားလို ရိုးနေလေပြီ။ ဤမျှ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၍ သားစားကြူးသော တိရစ္ဆာန်များ သည် ယခု ဆိတ်ကလေးတွေကိုလည်း ဝင်ကိုက်သတ်စားမသွားကြဟု ဆို၏။

ခြံကပဲ လုံလွန်း၍လား။ တွေးရပြန်ပြီ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သော်ဒလီ၏ မုဆိုးမျက်လုံးတစ်စုံက ဆိတ်လျှောင်ခြံကို ကြည့်နေမိ၏။ ပရမ်ကွန်း၏ ဆိတ်လျှောင်ခြံကတော့ အထူး လုံခြုံသည်။

လူကြီးပေါင်လုံးလောက်ရှိသော သစ်လုံး ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးတွေကို လက်နှိုက်၍ မရအောင် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပူးကပ်စိုက်ထူထား၏။ သစ်လုံးတွေ၏ အမြင့်မှာလည်း လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်ကြ၏။ သစ်လုံးအဖျားများသည် ဝါးကပ်ခေါင်မိုး အဖီနှင့် ထိနေကြသည်။ အပေါ်ကလည်း တစ်ကောင်ကောင် ခုန်ဝင်ဖို့ မလွယ်။ တံခါးကလည်း ခိုင်ခံ့၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ကလေးတွေကို ကိုက်သတ်စားမသွားကြတာ ဖြစ်မည်။

သို့မဟုတ် ကိုမြေခွေးတို့သည် ဘေးဥပဒ် တစ်ခုခုကြောင့် အစားအစာကိုပင် သတိမထားနိုင်ကြဘဲ သားရဲတွင်း တစ်ကျင်းကျင်းမှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးလာကြသော ဒုက္ခသည်များလား။ အမှန်က မြေခွေး ဆိုသော သတ္တဝါသည် ညအခါ အစာထွက်ရှာ၍ နေ့တွင် အိပ်တတ်သည်။ ယခုည အိပ်ပြီး နေ့တွင် ခရီးသွားကြသည်ဆိုသည်မှာ . . . ။ အတွေးတွေက သော်ဒလီခေါင်းထဲ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ပရမ်ကွန်း၏ ဆိတ်များကို မြေခွေးဆိုးများ တစ်စုံတစ်ခု မပြုမလုပ်သွားကြသည်မှာလည်း ထူးဆန်းနေ၏။

“ဒီမြေခွေးဆိုးတွေကို ကျုပ်တော့ ခုတစ်ခါပဲ နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ဖူးတယ်။ ယဉ်ပါးမယ်သာဆိုရင် ခွေးထက်တောင် အိမ်မွေးထားဖို့ ကောင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေပဲဗျ။ အမွေးအမှင်တွေကလည်း ကျုပ်မျက်စိထဲတော့ ခွေးထက်လှတယ် မြင်တာပဲ”

ဆိတ်နို့ညှစ်ရန် လုပ်ရင်း ပရမ်ကွန်းသည် ညက သူ့ကောက်ရိုး အိပ်ရာပေါ် တက်အိပ်သွားကြသော မြေခွေးအကြောင်း မြိန်ရေရှက်ရေ ပြောနေ၏။ မုဆိုးကြီး သော်ဒလီမှာ ရယ်ရမလို့၊ ငိုရမလို့နှင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

“ခင်ဗျား ဒီအကောင်တွေကို သေသေချာချာ သတိထားကြည့်ဖူးရဲ့လား မုဆိုးကြီး၊ ကျုပ်တော့ ဒီတစ်ခါ သေသေချာချာကို ကြည့်မိတယ်။ အညိုရောင် သားပေါက်မကြီး တစ်ကောင်နဲ့ သူ့အသွေးအမွေး အတိုင်းပဲဗျာ၊ ကလေး

လေး တစ်ကောင်လည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီ ကလေးလေးက ကောင်းကောင်း မသွားနိုင်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကျုပ်မောင်းလွတ်တော့ အမကြီးက သူ့ကလေးကို ကုပ်ကနေ ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ချီသွားတယ်”

“ဪ”

မုဆိုးကြီးမှာ အံ့ဩရပြန်ပြီ။

အမှန်က ရက်သားလေးအရွယ် မသွားတတ် မလာတတ်ဘဲ ရှိသေးသော မြေခွေးငယ်အား အမကြီးသည် သူ့သွားရာ လာရာသို့ ခေါ်သွားလေ့ မရှိပေ။ သားရဲတွင်း၌သာ ထားတတ်၏။ အစာရှာရုံ ခဏသာ သားနှင့် ခွဲနေတတ်၏။ အမိနောက်လိုက်ဖြစ်မှ သွားလေရာ တကောက်ကောက် ခေါ်တတ်သည်။ ဤသို့ သဘာဝရှိသော မြေခွေးသည် ယခု ရက်သားလေးသာ ရှိသေးသော ကလေးမွေးကင်းစကို အဘယ်ကြောင့် သားရဲတွင်းတွင် မထားဘဲ ကိုက်ချီလာရလေသနည်း။

သူတို့ သားရဲတွင်းကို မည်သည့် တောတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေက လုယက်တိုက်ခိုက်ယူကြပါလိမ့်။ မြေခွေးတို့၏ သားရဲတွင်းကမ္ဘာကို လုယက် တိုက်ခိုက်ယူကြမည့် တိရစ္ဆာန်ဆိုလျှင်တော့ ခွေးအနှင့် တောခွေးတို့သာ ရှိသည်။ ဝံက အနံ့မခံနိုင်၍ သူတို့တွင်းထဲ မဝင်။

သူတို့သည် မျိုးနွယ်တစ်ခုတည်းမှ ဆင်းသက်လာကြသူများ ဖြစ်၍ မြေခွေးတွေ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကပင် နေလာသော သားရဲတွင်းကို တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်လှကြသည်။ မြေခွေးများ ဘိုးဘွားဘီဘင်က တူးဖောက်ထားခဲ့သော သားရဲတွင်းကို သူတို့ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းလို လာလှကြလျှင် အစတော့ မြေခွေးများကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည်။ မှင်နှင့် မောင်းနှင့် သားရဲတွင်းဝတွင် လာသမျှရန်ကို ချက်ချင်းပင် ချေမှုန်းပစ်တော့မည့် ကေသရာဇာခြင်သို့ မင်း၏ဟန်နှင့် ခွေးအ၊ တောခွေးတွေကို ခြောက်လှန့် ဟန်ရေးပြနေတတ်ကြသည်။ မြေခွေးကား ဤလို မှင်မောင်း ဟန်ပန်တွေနှင့် ဝက်ဝံများ၊ ဝံပုလွေများကိုပင် လှည့်စားဖြားယောင်းတတ်သော မျက်လှည့်ဆရာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ခွေးအနှင့် တောခွေးတွေကိုတော့ ဤသို့ လှည့်စား၍ မရ။ တောခွေးနှင့် ခွေးအတို့သည် သူ့ဆွေမျိုး အကြောင်း သူတို့ သိကြ၏။ လှည့်စား

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဖြားယောင်းတတ်ခြင်း၊ မှင်မောင်း ဟန်ရေးပြတတ်ခြင်းက လွဲပြီး နည်းနည်းမျှ သတ္တိရှိသော အကောင်များ မဟုတ်။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အမြဲ လိမ်ကျစ်ညစ်ကျယ်နေတတ်ကြသဖြင့် စုစည်းမှုအင်အား နည်းပါးသည်။ သားရဲတွင်း တစ်တွင်းတွင် ဆယ်ကောင်ထက် ပိုမရှိ။ ထိုအခါ အုပ်လိုက်လာတိုက်ခိုက်တတ်ကြသော တောခွေး၊ ခွေးအတွေ တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် သားရဲတွင်းမှ လက်လွတ် ထွက်ပြေးကြရသည်။ အမကြီးများဆိုလျှင် သားလေးတွေကိုပင် ကိုက်ချီ၍ ပြေးကြရ၏။

သူတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က မည်သို့ ရန်ငြိုးရန်ကြွင်းရှိကြသည် မသိ။ တောခွေးနှင့် ခွေးအများသည် မြေခွေးကိုမိလျှင် ဆွေမျိုးသားချင်းပါလား၊ တစ်မျိုးတစ်နွယ်တည်းပါလားဟု နည်းနည်းပါးပါးမှ မညှာတာကြ။ မီးနေသည်ကလေးအမေများကိုပင် ကိုက်သတ်စားတတ်ကြ၏။

မြေခွေးနှင့် တောခွေး၊ ခွေးအတို့သည် သူတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က အမွေကိစ္စ သို့မဟုတ် တောခွေး၊ ခွေးအတွေကို မြေခွေးများက မည်သို့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားထားခဲ့ကြသည် မသိ။

တွေ့ရာမြင်ရာ၌ပင် သဲသဲမဲမဲ လိုက်ကိုက်တတ်သည်။ မြေခွေးဆိုသော တိရစ္ဆာန်မှာ အလှည့်အပတ် အညာလည်းတော်ရာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အလိမ်အညာ ခံထားရ၍ တောခွေး၊ ခွေးအတွေက မြေခွေးတွေကို ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ရန်သူတွေလို သဘောထားကြပုံရလေသည်။

“ဘာငိုင်းနေတာလဲဗျ မုဆိုးကြီး”

မြေခွေးများ အကြောင်း တွေးမိတွေးရာ သော်ဒလီမှာ ပရမ်ကွန်း စကားကြောင့် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ဒီကောင်တွေကို မွေးထားရင် ရမလားဗျ မုဆိုးကြီး၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဒီကောင်တွေ ခင်ကြပုံ ရတယ်ဗျ။ အတင်း မောင်းလွှတ်တာတောင် တဲနားက ဘယ်မှ မသွားချင်ကြသလို ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျိုးခြောက်၊ စာခြောက်သလို သံပုံးတီး အော်လွှတ်ရသလိုပေါ့။”

ပရမ်ကွန်း၏ စကားမှာ သော်ဒလီအတွက် အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ချည်းသာ။ လူနှင့် နီးနီးနားနားပင် မနေတတ်သော တိရစ္ဆာန်တွေကို ယခုတော့

အတင်းကပ်နေ၍ ပရမ်ကွန်းသည် သံပုံးတီး၍ပင် မောင်းလွှတ်ရသည် ဆိုပါလား။ မုဆိုးတစ်ယောက် အနေနှင့် နားရှိ၍သာ ကြားလိုက်ရသော စကား။

အကယ်၍ သူ့မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းလည်း မဟုတ်။ သူလည်း မြေခွေးများကို လုံးဝ မမြင်လိုက်ရ ဆိုလျှင်တော့ ချေးစားပြု၍ ကျိန်ပြောလျှင်ပင် ကြိုက်တတ်၍ ဟုသာ ထင်ပေမည်။

“ဟင် . . . ကျုပ်ပြောတာ ဘယ့်နှယ်လဲဗျ မုဆိုးကြီး၊ မြေခွေးတွေ မွေးထားရင် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ၊ လူယဉ်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျားက မုဆိုးဆိုတော့ ပိုသိမယ်။ ခင်ဗျားကော မြေခွေးတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ဖူးရဲ့လား။ ဒီလိုနီးနီး ကပ်ကပ် မြင်ဖူးရဲ့လား”

သော်ဒလီသည် ပရမ်ကွန်းအား နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ စူးစူးရဲ့ရဲ့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“မွေးထားပေါ့ ယဉ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က . . . မုဆိုးဆိုတော့ သူတို့နဲ့ ပိုရင်းနှီးတာပေါ့ဗျ၊ မြေခွေးတွေနဲ့ ကျုပ်ဆို စကားပြောလို့တောင် ရတယ်။ ခု ခင်ဗျားမိတ်ဆွေကြီးတွေ ခရီးထွက်မြန်သွားလို့ပေါ့ဗျ၊ နို့မို့ဆိုရင် ဘယ်ကလာ ကြသလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ အိန္ဒိယလား၊ တီဗတ်လား၊ တရုတ်လား၊ ဟိမဝန္တာ တောတောင်အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲ။ ဟိုတစ်ရက်နှစ်ရက်က တော့ မီးကျွမ်းလောင်ပြာတွေ ကျုပ်တို့ရွာကျတာ ကျုပ်က ကျုပ်အတွေ့ကြုံတွေ့ အရ ပြောမိလို့ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းနဲ့ သူ့မြေးလေးတွေက တောပြော တောင်ပြော ရွာထဲလျှောက်ပြောလို့ သူ့ကြီးငယ်ဆီမှာ နည်းနည်းပဲလိုတယ်၊ ကျုပ် ထိတ်တုံးခတ်ခံရမလို့။ အဲဒါ ဒီက မိတ်ဆွေတို့ ဟိမဝန္တာရောက်ရင် ကျုပ် မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း မြေခွေး အပေါင်းအသင်းတွေကို ကျန်းကြောင်းမာ ကြောင်း သတင်းမေးတယ်လို့ တစ်ဆင့် ပြောလိုက်ပါ။ မှာရတာပေါ့ ခု ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်ခေါ်လို့ မရတော့ဘူးလား ပရမ်ကွန်း။ ရရင် တစ်ဆိတ် လောက် ခေါ်ပေးပါဦး၊ ဟိမဝန္တာက သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေကို ကျန်းကျန်း မာမာ ရှိသေးရဲ့လား မေးချင်လို့”

သူ့လို မုဆိုးကျော်ကြီးအား မြေခွေးတွေနှင့် ကျွမ်းရဲ့လား၊ နီးနီး ကပ်ကပ် မြင်ဖူးရဲ့လား၊ ဘာဘာညာညာ မေးနေသော ပရမ်ကွန်းကို စိတ်ထဲ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ချဉ်တင်းတင်း ရှိလာသဖြင့် ပါးစပ်ထဲ တွေးမိတွေးရာတွေကို သော်ဒလီက အော် ပြောပစ်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး သော်ဒလီ၏ စကားကို ပရမ်ကွန်းနှင့် သူ့မြေး တွေက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

လာတုန်းက ရန်တွေ့မည်ဟုလာသော သော်ဒလီမှာ ပရမ်ကွန်းနှင့် သူ့မြေးလေးများ ရယ်မောနေကြသည်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ဆိုးလည်း ပြေသွား သည်။ ပရမ်ကွန်းမြေးတွေက အတော်ကြီးနေကြပြီ။ သူကား ယခုထိ မြေး မချီဘူးသေး၊ သူ့ရင်ထဲ ဝေဒနာတစ်ခုက အလိုလို တိုးဝင်လာသောအခါ သော်ဒလီမှာ စိတ်မကောင်းတော့။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်နို့တစ်ခွက်သောက်ပြီး မိတ်ဆွေကြီး ပရမ်ကွန်းတဲမှ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာလေသည်။ ပရမ်ကွန်းပြောသော မြေခွေးအကြောင်းလည်း ခေါင်းထဲက ထွက်သွားလေသည်။

အဘိုးကြီး သော်ဒလီ ရုတ်တရက် ငေါက်ခနဲ ထိုင်လိုက်၏။ “သမီး . . . သမီး” ဟုလည်း သူ့သမီးကို ချက်ချင်း လှမ်းခေါ်နှိုးသည်။

အိပ်ပျော်နေသော သမီးအာရတီက ရုတ်တရက် မနိုး၊ သော်ဒလီ မီးခတ်နှင့် မီးခတ်ပြီး ပျားဖယောင်းတိုင် ထွန်းညှိပြီးမှ နိုးလာသည်။

“ဟင် . . . ပါပါ၊ ပါပါ ဘာဖြစ်တာလဲဟင် . . . ဘာလဲ” ဟု မေးရင်း ချက်ချင်း သူ့အဖေရှေ့ အထိတ်တလန့် ရောက်လာ၏။

“နားထောင်စမ်း ဘာတွေလဲ” ဟု အဘိုးကြီးက ဆိုသည်။

ရွာတောင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ကြားရသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ခေါ်ကြသံ၊ ငိုယိုသံ၊ အကူအညီ တောင်းကြသံသည် ကူပွန်တစ်ရွာလုံး ရုတ်ခြည်း အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလေသည်။

အချိန်မှာ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်။

ညသန်းခေါင် နီးလေပြီ။

သော်ဒလီနှင့် အာရတီတို့ သမီးအဖနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မှင်တက်မိနေကြ၏။ ရွာတောင်ပိုင်းက အသံဗလံ

များကား ဆူညံတုန်း၊ ငိုသံ၊ အော်ခေါ်သံ၊ အကူအညီတောင်းသံတို့မှာ ပို၍ ဆူညံလာလေသည်။

မကြာခင် ရွာမြောက်ပိုင်းမှ သူကြီးသည် နောက်ပါရွာသားတွေနှင့် စကားပြောရင်း အလောတကြီး လိုက်လာနေကြသံကို ကြားသည်။ သူ့အိမ်ရှေ့က သူကြီးနှင့် ရွာသားများ ဖြတ်သွားစဉ် “ဗျို့ သူကြီးလား” ဟု သော်ဒလီက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွာတောင်ပိုင်းမှာ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

သူကြီးက သော်ဒလီကို ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ခုမှကြားလို့၊ ခု အဲဒီ သွားကြတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူကြီးတို့ အဖွဲ့က သော်ဒလီအိမ်ရှေ့ ခဏရပ်၍ ပြောနေကြ၏။

“ကျုပ်လည်း လိုက်ပါရစေ”

“အို . . . ပါပါက မမြင်မစမ်းနဲ့”

သူ့သမီးက ဟန့်တားသည်။

“ရပါတယ်ဟဲ့၊ ငါတို့လည်း ပါသားပဲ၊ လာလာ မုဆိုးကြီး”

ရွာသားတစ်ယောက်က ပြောသည်။

သော်ဒလီ၏ ခြေလှမ်းက ချက်ချင်း အိမ်ရှေ့ရောက်သွား၏။

“ပါပါ သမီးလည်း လိုက်မယ်”

သူ့သမီး ကြောက်နေမှန်း သော်ဒလီ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

ကြောက်မည်ဆိုကလည်း ကြောက်စရာ။

သူတို့တစ်သက်တာ၌ သူတို့ရွာတွင် ဤသို့ ညကြီးမင်းကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်ကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ်မှာလည်း အတော် အလှမ်းဝေးကြသဖြင့် သူ့သမီး မနေရဲသည်မှာ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပေ။

ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။ သော်ဒလီသည် ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း ဤသည်တို့ကိုသာ တွေးလာလေသည်။

အရက်ရက်က သူ တွေးထင်ထားခဲ့သော ကပ်ဆိုး ဥပဒ်ဆိုး တစ်ခုခုသည် ရွာကို ကျရောက်လာလေပြီလား။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ပရမ်ကွန်း”

“ဟေး . . . ပရမ်ကွန်း”

“အဖေ . . . ”

“အဖေရေ . . . ”

“ဗျို့ . . . ဆလိုင်းကြီး”

ပရမ်ကွန်းတို့ အိမ်နားအရောက်ခင်ကပင် ပရမ်ကွန်းအား ဆူဆူညံညံ အော်ခေါ်နေကြသံကို ကြားရသည်။

မီးတုတ်၊ မီးတိုင်တွေကိုလည်း ပရမ်ကွန်းတို့ အိမ်အောက်ဘက်ကျ သော တောင်စောင်း ဖုန်းဆိုးတောနှင့် ပရမ်ကွန်း၏ ဆိတ်တဲနားတစ်ဝိုက်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ မြင်ရ၏။ ဆိတ်မြည်သံများကလည်း ညံစီနေသည်။

“ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆလိုင်း၊ ပရမ်ကွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲဗျို့”

ကညင်ဆီ မီးတိုင်တစ်ချောင်းကို လက်တစ်ဖက်က မြှောက်ကိုင်ပြီး လက်တစ်ဖက်က လှံတစ်ချောင်းကိုင်ကာ ပရမ်ကွန်းတို့ အိမ်နှင့် ဆိတ်တင်းကုပ် ကြားထဲက ဖုန်းဆိုးတောထဲမှာ ပရမ်ကွန်းနာမည်ကို အော်ခေါ် ရှာနေသော အိမ်နီးနားချင်း တစ်ယောက်ကို သူကြီးက လှမ်းမေး၏။

“သူကြီးလားဗျို့”

ထိုလူက သူကြီးကို ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆလိုင်း၊ ပရမ်ကွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိတ်တင်းကုပ်ထဲက ဆိတ်တွေ သိပ်အော်တယ် ဆိုပြီး ဆိတ်ခြံ ကြည့်ဖို့ တောင်ကြောနားဆင်းသွားတာ အမယ်လေး အော်သံကြားပြီး ပျောက် သွားတယ်လို့ သူ့သား ဗန်နောက ပြောတယ်။ ကျုပ်တို့ အိမ်နီးနားတွေကပါ ဆလိုင်းကြီး အော်သံကြားလို့ ဝိုင်းလိုက်ကြတော့ ဘာသံမှလဲ နောက်ထပ် မကြား ရတော့ဘူး။ ဆလိုင်းကြီးလည်း ခုထိ ရှာမတွေ့ကြသေးဘူး သူကြီး”

သူကြီးငယ်တို့ အဖွဲ့သည် သက်မ ပြိုင်တူ ချလိုက်ကြသည်။

အရပ်သားတွေနှင့်အတူ အဘိုးကြီး ပရမ်ကွန်းကို ဝိုင်းရှာကြသည်။ အဘိုးကြီး အော်လိုက်သံကြားသည်ဟု ဆိုသော နေရာ ဘယ်နေရာ ဖြစ်နိုင်မည်

ကို ကြည့်ကြသည်။ ဆိတ်ခြံထဲက ဆိတ်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ကြသည်။ ဆလှိုင်း ပရမ်ကွန်း၏သား ဗန်နောက ဆိတ်အပျောက်အရှု မရှိဟု ဆိုသည်။ ဆိတ်ခြံ၊ ဆိတ်တဲကလည်း အပျက်အစီး မတွေ့ရ။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူတို့ဆီ၌ ဝံအုပ်တွေ အလွန်တရာ သောင်းကျန်းတတ်သဖြင့် ဆိတ်ခြံ၊ သိုးခြံတို့မှာ ခိုင်ခံ့ သည်။ တော်တော်တန်တန် တိရစ္ဆာန်များ လာဖျက်၍ မရ။ ဝံအုပ်လည်း ဝင်မရ။

သူကြီးငယ်က ရွာသားတွေ ပြောသည်ကို စိတ်မချ၍ ပရမ်ကွန်း၏ သားနှင့် ချွေးမတို့ကို အထပ်ထပ်မေးသည်။ ရွာသားကြီး ပြောသလိုပင် တစ်ထပ် တည်း ပြောသည်။ နည်းနည်း ပိုလာသည်မှာ အဘိုးကြီး ပရမ်ကွန်းသည် သူ့ ဆိတ်တွေကို အလွန် သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ဤနေ့ ဆိတ်တွေ အော်လှချည်လား ဟု ဆိတ်ကြည့်ရန် ဆိတ်တင်းကုပ်ရှိရာ တောင်ကြောသို့ မီးတုတ်နှင့် ဆင်းသွား ရာမှ ကြောက်ရွံ့တကြား အော်သံကြားပြီး ပျောက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

“ပရမ်ကွန်း သွားတုန်းက မီးတုတ်ပါသွားလား”

သော်ဒလီက ဖြတ်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မီးတုတ်နဲ့ပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဆလှိုင်း”

သော်ဒလီသည် သူကြီးငယ်ကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင် နှင့် မြင်ရသော သူကြီးငယ် မျက်နှာကား ရေထွက်အံ့မူးမူး အေးစက်နေလေ သည်။

“သူကြီး . . . ”

သူကြီးက နှုတ်ဖြင့် မထူး၊ ပြောပါဟူသော သဘောနှင့် မုဆိုးကြီး၏ မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ခု ပရမ်ကွန်းကို ရှာကြတဲ့ လူတွေအားလုံးကို အော်ပြောလိုက်ပါ။ လက်ထဲကမီးတုတ်တွေကို ဆီကုန်ရင် ဘယ်မှ မပစ်ချဘဲ ကိုင်ထားကြပါလို့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆလှိုင်း”

“ဪ ပရမ်ကွန်းမှာ မီးတုတ်ပါသွားတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ လူကို မတွေ့ရင် မီးတုတ်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ သူကြီး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“အေး . . . အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

သူကြီးငယ်သည် ပရမ်ကွန်း ရှာပုံတော် ဖွင့်နေကြသောသူ အားလုံးကို သော်ဒလီ ပြောသလို အော်ပြောလိုက်၏။

“မီးတုတ် တစ်တုတ်တုတ်တွေ့ရင် ဘယ်လူမှ အဲဒီ မီးတုတ်ကို မကောက်နဲ့ဦးပြော။ ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီးကို ဘာကောင် ကိုက်သွားတာလဲ ကျုပ် ကြည့်ပါရစေ”

အဘိုးကြီး သော်ဒလီ၏ စကားအတိုင်း သူကြီးငယ်က အော်ပြော ရပြန်၏။

အဘိုးကြီး ပရမ်ကွန်းကို ရှာရင်း ဆိတ်တင်းကုပ်၊ ရွာနှင့် လှမ်းသွား သူများကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် အော်ပြောကြသည်။ မီးတုတ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားချက် တွေ့လျှင်လည်း ချက်ချင်း သူကြီးဆီ အကြောင်းကြားရန် အော် ပြောထားကြသည်။

သော်ဒလီနှင့် သူကြီးသည် အများနည်းတူ ပရမ်ကွန်းရှာပုံတော် ဖွင့်နေ ကြရသည်။ အဘိုးကြီး ပရမ်ကွန်း၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်ကြသည်။ ရွာနား၊ ဆိတ်တင်းကုပ်နား တစ်ဝိုက်မှာ အော်ခေါ်သံတွေက တသောသော ညံနေ သည်။ ပရမ်ကွန်း၏ ပြန်ထူးသံကိုကား လုံးဝ မကြားကြရပေ။

သည်လိုနှင့် မိုးလင်းပိုင်းသို့ပင် နီးသွား၏။

အမျိုးသားများမှာ ပရမ်ကွန်းရှာ၍ မအိပ်ကြရသလို အမျိုးသမီးများ မှာလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ငါးယောက်တစ်စု ခြောက်ယောက်တစ်စု စုစည်းကာ အဘိုးကြီး ပရမ်ကွန်း အကြောင်းပင် ပြောနေကြသည်။

“တွေ့ပြီဗျို့ . . . တွေ့ပြီ . . . တွေ့ပြီ”

ရွာသားတစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီး ဘယ့်နှယ်နေလဲ၊ အသက်ရှင်သေးရဲ့လား၊ ဘာကောင်ကိုက်သွားတာလဲ”

ရွာဖွေနေသူ အားလုံး အသံကြားရာဆီသို့ အော်ဟစ် မေးစမ်းရင်း ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

“အဘိုးကြီးကို တွေ့တာ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ သူကြီး ပြောတဲ့ မီးတုတ်

တစ်ခုကို တွေ့လို့ပြောတာ”

အဘိုးကြီး တွေ့ပြီ အထင်နှင့် ပြေးလိုက်လာသူတွေမှာ “ဟင်-ဟာ” ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော် သူကြီးငယ်နှင့် မုဆိုးကြီး သော်ဒလီတို့က အော်ပြော နေသံကြားရာဆီသို့ အပြေးရောက်သွားကြသည်။

အဘိုးကြီး သော်ဒလီက သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

ပရမ်းကွန်း၏ မီးတုတ်ဟု ယူဆရသော မီးတုတ်တစ်ခုသည် နဘူးချုံ နား၌ လဲလျက်ကျနေ၏။ အနား၌ ခြေရာလက်ရာကို ရှာကြည့်သည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရ။ မီးတုတ်ကို ကောက်ကြည့်၏။ ဘာမှလဲ သွေးစသွေးနု၊ အမွှေးအမှင်၊ အတောင်အလက်၊ ခြစ်ရာ၊ ကုတ်ရာ မတွေ့ရ။ နမ်းကြည့်သည်။

ကညင်ဆီညော်နံ့သာ ထောင်းထောင်းထနေ၏။ မည်သည့် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်၏ အနံ့ကိုပင် မရ။ မုဆိုးကျော်ကြီး သော်ဒလီ တော်တော် စိတ်အိုက်သွားသည်။ အားလုံးကလည်း အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကိုသာ အထင် တကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သူကြီးငယ်ဆိုလျှင် မျက်တောင်ပင် မခတ်။

“ဘာကောင် ကိုက်သွားတယ်လို့ ထင်သလဲ ဆလိုင်း”

သက်ပြင်း အကြိမ်ကြိမ်ချပြီး တွေဝေနေသော မုဆိုးကျော်ကြီး သော်ဒလီကို သူကြီးငယ်က မအောင့်နိုင်၍ မေးသည်။

“ဘာသဲလွန်စမှ မတွေ့တော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်အောင်ဘဲ”

အားလုံး၏ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သံသည် ပို၍ ကျယ်သွားသည်။

“သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးကို တစ်ကောင် ကောင် ကိုက်ချီသွားတာတော့ အမှန်ပဲ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား ပြောမှလားဗျ” ဟူသော အကြည့်နှင့် အဘိုးကြီး ကို နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ကြည့်ကြ၏။

“ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီးကို အဲဒီ တိရစ္ဆာန်ကိုက်တာ ခု မီးတုတ်ကျတဲ့ နေရာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုက်ချီသွားရင်း မီးတုတ်ဟာ လွင့်ပစ်ခဲ့သလို တစ်နေရာ ရာက လွင့်လာပြီး ဒီမှာ ကျနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘယ်နေရာလောက်က လွင့် လာသလဲဆိုတာ ကျုပ်တို့ မိုးလင်းမှ ထွက်ရှာမယ်၊ ညဆိုတော့ ကျုပ်က မျက်စိ လည်း မကောင်းဘူး”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သည်လို့နှင့် ပရမ်ကွန်းရှာပုံတော်ကို ထပ်၍ ဆက်ကြပြန်သည်။
တစ်ညနှင့် တစ်မွန်းတည့် ကြာသွားခဲ့၏။ ပရမ်ကွန်း အလောင်းကို
ကား လုံးဝ မတွေ့ကြရပေ။ သွေးစ သွေးနုလည်း မတွေ့။

မည်သည့် သတ္တဝါ ကိုက်သွားမှန်းလည်း မသိ။
သူတို့ အရပ်တွင် လူကို ကိုက်တတ်သော သတ္တဝါတွေ အကြောင်း
တွေးကြည့်ကြသည်။ ဝက်ဝံသည် ထိပ်ဆုံးက ပါလေသည်။

သို့သော် . . . ဝက်ဝံကိုက်သွားလျှင် လူ၏ အော်ဟစ် အကူအညီ
တောင်းသံမှာ ချက်ချင်း ပျောက်မသွားနိုင်။ ဝက်ဝံကြီး ကိုက်ချီသွားရာတိုင်း
တစာစာ အော်သွားသံကို ကြားကြရမည်။ စတင် ကိုက်သတ်သည့်နေရာ၌
သွေးစသွေးနု၊ ကုတ်ရာခြစ်ရာ၊ ခြေရာလက်ရာ ရှိရပေမည်။ ယခု မီးတုတ်
တစ်ခုက လွဲပြီး ဘာမှ သဲလွန်စ မကျန်ခဲ့။

ကျားဆိုသည်မှာလည်း တစ်နှစ်တွင် ခုနစ်လ ရှစ်လခန့် ရေခဲပတ်
လည် ဝိုင်းထားသော သူတို့ရွာကို မလာတတ်။ အေးလွန်းသော အရပ်၌ ကျား
မနေ။ ဟူးကောင်း အနောက်နှင့် တောင်ခြမ်းတို့၌သာ ကျားရှိ၏။ မိကျောင်း
ဆိုသည်မှာတော့ ယခုလို တောင်ပေါ်၌ ဝေလာဝေး။

သူတို့အရပ်သည် ရေမျက်နှာပြင်မှ ပေပေါင်း သောင်းချီ မြင့်လေ
သည်။

မြွေကြီးတွေလား။ သူတို့ဒေသတွင် လူကို တစ်ခါတည်း ကိုက်ချီသွား
လောက်အောင် ကြီးမားသော မြွေတွေကိုလည်း ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် တစ်ခါမျှ
မကြားဖူးဘူး။ ဟိမဝန္တာ တောင်ကြောတွေနှင့် နီးသော အရပ်မို့ ဝံပုလွေလား။
ဤသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဝံပုလွေကို သူတို့ အရပ်သားများ မြင်ဖူးသူပင်
ရှားသည်။ ခါကာဘိုရာဇီ၏ ဟိုဘက်တောင်ကြော တစ်ဖက်နိုင်ငံထိ သွားဖူး
လာဖူးသူများသာ မြင်ဖူးကြသည်။

တစ်ကောင်တလေသော ဝံပုလွေများ နယ်ကျွဲလာလေသလား။ ဆိတ်
တွေ မြည်သံကြား၍ သွားကြည့်ရာမှဟု ဆိုသည်။

ဝံပုလွေကတော့ အစာငတ်မွတ်လာလျှင် ဘယ်ကောင်မှ ချမ်းသာ
ပေးမည် မဟုတ်။ သို့သော် ဝံပုလွေပေါသော တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ဗင်ကရူမုဆိုးတွေ

နှင့်လည်း သူပေါင်းသင်းဖူးသည်။ ဝံပုလွေများ လူကို ကိုက်စားတတ်ကြောင်း ဗင်ကရူတွေက သူ့အား တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး။

ရွာကို မီးကျွမ်းပြာတွေကျခြင်းမှာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြောနှင့် ဆက်စပ် နေသော တောကြီး တောင်ကြီးတွေကို တောမီးလောင်၍ ဆိုသည်မှာတော့ လူတိုင်း တွေးမိနိုင်သည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ကြောတွေကို တောမီးကြီးလောင် သဖြင့် ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်ကောင်များ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးပြီး နယ်ကျွံ လာလေသလား။ ပရမ်ကွန်းအား ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်ကောင်ကများ ကိုက် သွားလေသလား။ ခြင်္သေ့ကိုက်သွားလျှင်လည်း သွေးစသွေးနု တွေ့ဖို့ကောင်း သည်။ ယခု ဘာသဲလွန်စမှ ရှာမရ။

မုဆိုးကျော်ကြီး သော်ဒလီကား တွေးမရ ရှိတော့သည်။

တစ်နေ့ကမှ သူ့ကို ဆိတ်နို့တိုက်လိုက်သော မိတ်ဆွေကြီး။ မြေ ခွေးဆိုးတွေအကြောင်းပင် ရယ်ရွမ်းပတ်ရွမ်း ပြောခဲ့ကြသေးသည့် သူငယ်ချင်း ကြီး။ ခုတော့ နေ့မြင်ညပျောက် ဆိုသလို သေရှာပြီ။

“တောက် . . . ပရမ်ကွန်းကို ဘာကောင် ကိုက်သွားပါလိမ့်”

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက်၊ ငါးရက်။

အဘိုးကြီး သော်ဒလီသည် သူ့လက်ကိုသူ တစ်ချောင်းချင်း ချိုးရေ တွက်ကြည့်သည်။ လက်တစ်ဖက်ရှိ လက်ချောင်းအားလုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများ ကျသွားသည်မှာ ငါးရက်သာ ရှိသေး သည်။ ရွာပေါ်သို့ မီးကျွမ်းပြာများကျစ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကမူ တောကင်းကြီး၊ မြေကြီး၊ ကြွက်အုပ်ကြီး တစ်ခုခုများ ရောက်လာလေမလားဟု သော်ဒလီ ထိတ် လန့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာကောင်မှ ပေါ်မလာ၊ ဘာမှလဲ မထူးခြားခဲ့။

ယခု စိတ်ချလက်ချ ရှိပြီးကာမှ လူသားစား မကောင်းဆိုးဝါးတစ် ကောင်သည် အဘယ်အရပ်က ရောက်လာပါလိမ့်၊ ဘာကောင်ပါလိမ့်။

မီးကျွမ်းပြာများကျသည်ကို သူ ဟောကိန်းထုတ်မိသည်နှင့် ပရမ်ကွန်း အား မနေ့ညက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် ကိုက်သွားသည်တို့မှာ တိုက်ဆိုင်မှု

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ရှိနေသဖြင့် ရွာသူရွာသားတွေက အတော်ပင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသည်။

သူကြီးငယ်ကမူ မနက်က ပရမ်ကွန်းကို ရှာအပြီးမှာ “ဘာကောင် ကိုက်သွားတယ်ထင်လဲ ဆလိုင်းကြီး” ဟူသော စကားကို အကြိမ်ပေါင်း မနည်း မေးခဲ့၏။ “ကျုပ်လည်း မပြောတတ်လောက်အောင်ပါပဲ သူကြီးရယ်” ဟု သူကလည်း ထပ်ခါတလဲလဲ ဖြေခဲ့ရသည်။

အဘိုးကြီးသည် အိမ်ရှေ့ ကမူပေါ်မှ ရွာတောင်ပိုင်း ပရမ်ကွန်းတို့ အိမ်ဘက် ငေးကြည့်ကာ စိတ်ထဲ လေးလံနေမိသည်။ သူငယ်ချင်းအတွက် တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

“ပါပါ . . . ထမင်းဆာရင် စားနှင့်၊ သမီး ရေချိုးသွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေး . . . . အေး”

အဘိုးကြီးသည် သမီး အာရတီ၏ အသံကို ကြားရသောအခါ အတွေးပြောင်းသွားပြန်သည်။

ရှေ့အပတ်တွင် သမီး အာရတီအား ချန်တူးနှင့် လက်ဆက်ပေးရန် စီစဉ်ထားသည်။ သူ အပရာချ်တွင် ဆားသွားဝယ်သည်မှာ ဤကိစ္စပါသည်။

တစ်နေ့က ပရမ်ကွန်း၏ မြေးများကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ သည်။ သူလည်း မကြာခင် မြေးချီရတော့မည်။ သူ့မြေးတွေ တစ်အုပ်တစ်မနှင့် သွားလိုက်၊ လာလိုက်။

“ဟီး . . . ”

“ဝီ . . . ဝီ”

“အမယ်လေး . . . သေပါပြီ၊ ကယ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး”

ရွာအောက်နားရှိ ရေစမ်းမှ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် တို့၏ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းသံနှင့် အထိတ်တလန့် ရွာထဲ ပြေးဝင်လာကြသော အသံတို့ကြောင့် ရွာထဲရှိ အကုန်သူတို့မှာ ထိတ် ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

အဘိုးကြီး သော်ဒလီသည် မိန်းကလေးတွေ အော်သံကြားရာဘက် သို့ ရုတ်ခနဲ ထပြေးလိုက်လာသည်။

အော်သံမှာ ရွာအောက်နားရှိ ရေစမ်းမှ အော်ပြေးလာသံ ဖြစ်သဖြင့် ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူ့သမီး အာရတီသည် စောစောကမှ ရေစမ်းသို့ ရေချိုးရန် ဆင်းသွား၏။ ယခု ဘယ်လို ဖြစ်ပါလိမ့်။

သော်ဒလီသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာလွဲ၍ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ရသည်။

စောစောက ရေစမ်းမှ အော်ပြေးလာကြသော မိန်းကလေး နှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်ပင်မပါ။ ရေစမ်းနှင့် နီးသော အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် နှစ်ယောက်က ထိုမိန်းကလေးတွေကို ဆီးဖမ်းကြသည်။ ပြေးလားသူတွေရော ဆီးဖမ်းပွေ့ထားသူတွေပါ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ကျာကျာကျည်ကျည် လန့်အော်ကြသည်။ နောက်မှ သတိရ၍ မိန်းမပျို နှစ်ယောက်ကို အဝတ်ပတ်ပေးကြသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်မှာ ကြောက်ရွံ့ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။

“ဟင် . . . ဟင် နင်တို့ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဟင်၊ သမီး . . . နင်တို့ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမေ၊ စမ်းရေနှင့် နီးသော အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက သူ့သမီးကို ပွေ့ဖက်ထားရင်း မေး၏။

“ကျွန်မ . . . ကျွန်မတို့ သုံးယောက် ရေချိုးနေကြတယ်၊ ညက ဆလိုင် ပရမ်ကွန်းကြီး သရဲကိုက်သွားတယ်လို့ ပြောနေကြတုန်းပဲ၊ သရဲကြီးက အာ . . . အာရတီကို လာကိုက်သွားတယ်”

“ဟင်”

အသံကြား၍ စုရုံးရောက်ရှိနေကြသော ရွာသူရွာသားတွေမှာ ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားကြသည်။

“သမီး . . . ၊ သမီး . . . ”

အဘိုးကြီး သော်ဒလီကမူ ကောင်မလေး၏ စကားအဆုံးမှာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပြီး ရေဆိပ်သို့ ဆင်းပြေးသွားသည်။

“ဆလိုင်ကြီး”

“ဆလိုင်ကြီး . . . ဘာလက်နက်မှ မပါဘဲ မသွားနဲ့၊ လက်နက် ယူပါဦး၊ သူကြီးကို ခေါ်ပါဦး၊ မသွားပါနဲ့ . . . မသွားပါနဲ့”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း မသွားပါနဲ့”
ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံကြား၍ ရောက်ရှိလာသူ အားလုံးက အဘိုး
ကြီးကို လှမ်းအော်တားကြသည်။

သို့သော် . . . . အဘိုးကြီးကား သမီးဇောနှင့် ရေဆိပ်သို့သာ
ပြေးဆင်းသွားသည်။

ရွာသားတွေမှာ ရရာလက်နက် လှမ်းဆွဲပြီး အဘိုးကြီးသော်ဒလီ
နောက် ပြေးလိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးများ ရေချိုးဆိပ်သို့ သူတို့ အားလုံး
သိကြလေသည်။

“သမီး . . . .”

“အာ . . . . ရ . . . . တီ . . . .”

အဘိုးကြီးသည် ရေဆိပ်နားတွင် အရှူးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်
ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ၍ သမီးငယ်၏ နာမည်ကို အော်ဟစ်မြည်တမ်းနေသည်။

ရရာ ဓားလှံ လက်နက်ဆွဲ၍ နောက်မှ လိုက်လာကြသော ရွာသား
ကြီးများကလည်း အာရတီ၏ နာမည်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်
ခေါ်ကြသည်။ စောစောက ကောင်မလေးတွေ စုပုံထားခဲ့ကြသော ကိုယ်ဝတ်နား
တစ်ဝိုက်ကို လိုက်ရှာကြသည်။

နေလုံးသည် အနောက်ဘက် တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ရှိသေးသဖြင့်
စမ်းချောင်း ရေဆိပ်နားတွင် လင်းလင်းထင်းထင်းပင် ရှိသေးသည်။ ရွာနားဖြစ်
သဖြင့် တောလည်း မနက်ပေ။

မကြာခင်ပင် အာရတီ၏ချစ်သူ ချန်တူးနှင့် သူကြီးတို့ကလည်း
သတင်းကြားသဖြင့် ရောက်လာကြ၏။

စောစောက အော်ဟစ် တက်ပြေးသွားကြသော ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်က သူတို့ချွတ်ထားခဲ့သော ကိုယ်ဝတ်ကို ပြန်လာယူသွားကြပြီ ဖြစ်
သော်လည်း အာရတီ၏ အဝတ်ပုံမှာကား ကျောက်တုံးအထက်တွင် သည်
အတိုင်း ပုံလျက်သားပင်။

စောစောက အော်ဟစ် တက်ပြေးသွားကြသော ကောင်မလေးနှစ်
ယောက်ကို ပြန်ခေါ်ကြသည်။ အာရတီနှင့် သူတို့ ရေချိုးနေရာကို ပြခိုင်းကြ

သည်။ ထိုနေရာတွင် အစအန ခြေရာလက်ရာ ရှာကြသည်။ အာရတီအား အော်ခေါ်သံကမူ တစ်တောလုံး ညံ့နေသည်။ တောင်ချိုင့်မှ ပဲ့တင်သံများပင် ပြန်လာ၍ ရွာကို ရိုက်ခတ်နေ၏။ သို့သော် အာရတီ၏ ပြန်လည် ထူးသံကိုကား လုံးဝ မကြားကြရပါတော့ချေ။

“ဘယ်လိုအကောင်လဲဟဲ့၊ ငါ့သမီးကို ကိုက်သွားတဲ့အကောင် အဘကို ပြောပြစမ်းပါဦး သမီးတို့ရဲ့ ”

“သရဲကြီး ဆလင်း၊ သရဲကြီး”

အဘိုးကြီးက ငိုငိုရယ်ရယ်နှင့် မေးသည်ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြန်ပြောကြ၏။

“တယ် . . . . နင်တို့ကို ငါသတ်မိလိမ့်မယ်ဟာ၊ အဲဒီ သရဲကို မေးနေတာဟ”

“ငါတို့ မေးနေတာက အဲဒီ သရဲမှာ ခေါင်းပါလား၊ အမြီးပါလား၊ ဘယ်လို နေလဲဆိုတာ မေးတာဟ”

“နင်တို့ အဲ. . . အဲ သရဲကောင်ကို မြင်လိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါပြောစမ်းပါလို့ မေးနေတာဟ”

အာရတီနှင့် ရေချိုးဖော် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းမေးနေကြသော ချန်တူး၊ ရွာသူကြီးနှင့် သော်ဒလီတို့မှာ ကြာသော် စိတ်တိုလာကြသည်။ အထိတ်တလန့် ကြောက်ရွံ့နေကြသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကလည်း ရုတ်တရက် သရဲပုံကို ပြောပြရမှန်း သဘောမပေါက်ကြ။ နောက်ဆုံး အော်ငေါက်မေးတော့မှ သဘောပေါက်ကြသည်။

“ကျွန်မတို့ထက် နောက်မှ ရောက်လာတဲ့ အာရတီက စမ်းချောင်း အထက်မှာ ရေချိုးတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဟိုဘက် ရေစီးမှာ”

ချန်တူးက ကောင်မလေးတွေ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ ရေစီးပေါက်နား အပြေးရောက်သွားသည်။

သူကြီးနှင့် သော်ဒလီတို့က သူတို့ပြောသော သရဲ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကို မေးနေကြသည်။

ပထမ တစ်ယောက်၏ အပြောမှာမူ သရဲ၏ မျက်လုံးက ကြီးကြီး။ ထိပ်နှင့်ကုပ်ဆက် တစ်လျှောက်တွင် ဆူးတောင်တွေ အမောက်ကြီးတွေနှင့်၊ တစ်လံလောက်ရှည်သော မီးတန်းကြီး ထွက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။

ဒုတိယ မိန်းကလေး၏ အပြောကမူ သူတို့ရေချိုးနေကြစဉ် တရားရှား တရဲရဲ မြည်သော ထူးထူးခြားခြား အသံတစ်ခုကို ကြား၍ လှမ်းကြည့်မိရာ သုံးလေးယောက်ဖက်လောက် ရှိသော သရဲကြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ အာရတီကို ကိုက်ချီပြီး တစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်မှာ လူနှစ်ရပ်လောက် မြင့်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

ချန်တူးသည် သူ့ချစ်သူ၏ သွေးကွက်ကြီးကို ငေးကြည့်ကာ မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ သော်ဒလီမှာ တဟီးဟီး ငို၍ နောက်ထပ် သွေးစသွေးနုတွေကို လိုက်ရှာနေသည်။ သွေးကွက်တစ်ခုကို တွေ့သောကြောင့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ဆိုသည်မှာ ထင်ရှားနေသည်။ ကောင်မလေးတွေ ပြောသော တိရစ္ဆာန်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကိုမူ အတည်ယူ၍ မရ။ ကြောက်ရွံ့တကြား နှင့် အမြင်မှားခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ ထို့ကြောင့် ဘာကောင် ဖြစ်မည်ကို အလွန် သိချင်နေသော သူကြီးက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို ထပ်မေးသည်။

“နင်တို့ပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ သရဲကိုက်ရင် သွေးကွက်ကျန် မလားဟ၊ ခု သွေးကွက် တွေ့ထားပြီ။ ဘယ်လို အကောင်မျိုးနဲ့ တူလဲ၊ ကျားကို နင်တို့ မြင်ဖူးပါတယ်။ ကျားလားဟ”

“ကျား . . . ကျားကို ကျွန်မတို့ မြင်ဖူးပါတယ်ဦး၊ အာရတီကို ကိုက်သွားတာ သရဲမှ သ . . .”

“တော် . . .”

သူကြီးက ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို ငယ်သံပါအောင် အော် ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။ သရဲ ဟူသော စကားကို သူက လုံးဝ မကြားနိုင်။

ဒီကောင်မလေးတွေ စကားကြောင့် သူ့ရွာ အပျက်မခံနိုင်။ လူသား စားတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကောင်ဟု အတိအကျသိရလျှင် ဤရွာက လူများသည် ထိုတိရစ္ဆာန်ကို သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးရန် ဝန်မလေးကြ။ ရွာတွင် မုဆိုး အကြီးအသေး

လေးငါးဆယ်ယောက်မက ရှိသည်။ ကျားလာမလား၊ ဆင်လာမလား၊ ဝံလာမလား။ သူတို့ကား နောက်ဆုံး ခြင်္သေ့ကိုပင် သတ်ရဲသူများတည်း။

သို့သော် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ သရဲ သဘက် တစ္ဆေ မှင်စာ မာကြာတို့နှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန် အစွဲအလမ်း ကြီးကြသည်။ ကျား၊ ဆင်၊ ခြင်္သေ့တို့ကို လုံတစ်ချောင်း လေးတစ်လက်နှင့် ရင်ဆိုင်ရဲကြသော်လည်း သရဲ သဘက်ဆိုလျှင်တော့ ပြောသံကြားရုံနှင့် အိမ်ထဲက ထွက်ကြည့်ဝံ့သူ မရှိ။

ဤတိရစ္ဆာန်ကို ကာကွယ်ရန် ရွာသားများကို မည်သို့မည်ပုံ စည်းရုံး ကြရမည်နည်း။

“နင်တို့ နောက်ထပ် သရဲ လုံးဝ မပြောကြနဲ့ ကြားလား”

“ကျွန် . . . ကျွန်မတို့က ဘယ်လို ပြောရမလဲ”

“ဘာကောင်မှန်း မသိဘူး ပြောကြ၊ နောက်ထပ် သရဲလို့ ပြောသံကြား ရင် နင်တို့ကို ထိတ်တုံးခတ်ပြီး မြို့က ထောင်ကို ပို့မယ်၊ ကြားလား ပြောတာ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“အေး . . . သရဲဆိုတာ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ တိရစ္ဆာန်ကို တို့ မကြာခင် ဖမ်းပြီး သတ်ပြမယ် . . . သတ်ရမယ်”

သူကြီးငယ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

ဘူးတစ်ရာ အပေါက်ကိုသာ ပိတ်ဖို့ လွယ်သည်။ ပါးစပ်တစ်ပေါက်ကို ပိတ်ဖို့ မလွယ်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိ၏။ ယခု ပါးစပ်က နှစ်ပေါက်။

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ပြောသော သရဲမှာ ခဏချင်း တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ဘယ်လိုမှ ပိတ်မရ။

ကောင်မလေးတွေပြောသော စကားတွင် ရှူးရှဲ . . . ရှူးရှဲ မြည်သည် ဆိုသဖြင့် ရှူးရှဲကောင်ကြီး၊ ရှူးရှဲ သရဲကြီးဟုလည်း ပြောနေကြပြန်သည်။

ဦးခေါင်းထိပ်နှင့် လည်ပင်း တစ်လျှောက်တွင် အမောက်ဆူးတောင် ပါသည်ဟူသော စကားနှင့် ပတ်သတ်၍လည်း ပုံပြင်တစ်ခု မကြားစဖူး ကြားရ ပြန်၏။ ကုပွန်ရွာတွင် အသက်ခုနစ်ဆယ် ရှိပြီးဖြစ်သော အဘွားအို ယူမေယာက ပြောသော ပုံပြင်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သူတို့ဒေသ တစ်ဖက်နယ်စပ်၌ သူ့အမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဤ ကဲ့သို့ပင် လူသားစားသော တောင်နဂါးကြီး တစ်ကောင် ပေါ်ပေါက်ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနဂါးကြီး လူသားတောင်းပြီ ဆိုလျှင် ပါးစပ်ထဲက ယခု အကောင်ကြီး ကဲ့သို့ ရူးရဲ့ ရူးရဲ့ မြည်တတ်သည်ဟု အဘွားယူမေယာက ပြောသည်။ လူတွေကို တစ်နေ့တစ်ယောက် ရွာထဲ ဝင်စားသဖြင့် ရွာပျက်သွားဖူးသည်။ ရွာပြောင်း ပြေးကြရသည်။ ယခုလည်း တောင်နဂါးကြီး ရောက်နေသည် ရွာပျက်မှာပဲဟု နိမိတ်ဖတ်နေသည်။

အမှန်လည်း ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရွာပျက်တော့မည်။ ပြောင်းရွှေ့ဖို့ လုပ်သူများနှင့် ပြောင်းသူ ရွှေ့သူတို့ကို တားမရ ဖြစ်လာသည်။

အဖြစ်အပျက်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းလာ၏။ ရွာသူရွာသားတွေ ပြောကြသလို ရူးရဲ့ သရဲကြီး တောင်နဂါးကြီး များလားဟု သူကြီးနှင့်တကွ သော်ဒလီ၊ ချန်တူးတို့ကပင် သံသယဝင်ချင်လာ ကြသည်။ အဘိုးကြီးပရမ်ကွန်းနှင့် အာရတီတို့ကို နေ့ဆက် ကိုက်ချီသတ် ယူသွား သော ရူးရဲ့သတ္တဝါကြီးသည် နေ့ဆက်ပင် လူသားတစ်ယောက်စီကို ရွာထဲထိ ဝင်ဆွဲလာသည်။

တတိယ ရူးရဲ့ သတ္တဝါကြီး အစားခံလိုက်ရသော ကလေးငယ်မှာ ဝေဗာ ဆိုသူ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ဖြစ်သည်။

ဝေဗာသည် သူ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ယုန်လိုက်ရာမှ အပြန် ရွာအစ နားတွင် အကိုက်ခံလိုက်ရသည်။ ဝေဗာအား ရူးရဲ့သတ္တဝါကြီး ကိုက်ချီသွားချိန်မှာ နေပင် မဝင်သေး၊ အာရတီကို ရေဆိပ်၌ ကိုက်ချိန်ထက် အများကြီး စောသည်။ ယခင်က ညမှ လာလိမ့်မည် အထင်နှင့် ညည၌ ရူးရဲ့သတ္တဝါကြီးအား သတ်ဖြတ် ရန် စောင့်ခဲ့ကြသော သူကြီး၊ သော်ဒလီ၊ ချန်တူးနှင့် ရွာသားတွေမှာ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်သော ညနေစောင်းအချိန်တွင် ဝေဗာ အကိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ပို၍ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

သူတို့ရွာ အနီးနားတွင် ရူးရဲ့သတ္တဝါကြီးသည် အမြဲ ရွာသူရွာသား တွေကို ချောင်းမြောင်းစောင့်ကြည့်လျက် ရှိနေလေပြီ။

ဝေဗာအား ကိုက်ချီသွားရာ၌ ရူးရဲ့သတ္တဝါကြီးကို ကလေးတွေ၏

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အပြောမှာမူ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကလေးတွေကမူ မြွေကြီး။ လျှာကလည်း နှစ်လံလောက် ရှည်သည်။ နီသောလျှာရှည်ကြီးနှင့် ဝေဗာကို ရှေ့က ကောက်ယူသွားသည်ဟု ဆို၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ကောင်မလေးတွေ ပြောသလို သုံးလေးယောက်ဖက် မရှိ။ လည်တိုင်ရှည်ကြီးနှင့် လျှာရှည်ကြီး ယမ်းလာသည်ကို သူတို့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။ လည်တိုင်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးလောက်သာ ရှိသည်။ အမောက်နှင့် လည်ပင်းတွင် ဆူးတောင်တွေပါသည်ဟု ဆိုကြပြန်သော အခါ တကယ် ထင်မှတ်၍ နားထောင်နေကြသူတွေမှာ စိတ်ပျက်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့ ပြောသလို မြွေဆိုလျှင် အဘယ်မှာ အမောက်ပါပါမည်နည်း။ လည်ပင်းပေါ်တွင် အဘယ်မှာ ဆူးတောင် ရှိပါမည်နည်း။ ကလေးများသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ မြင်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ အကယ်၍ ဝေဗာကို မြွေသာ တကယ် ကိုက်ချီလျှင် ဤမျှကြီးသောမြွေ တွားသွားရာ စွပ်ကြောင်းကြီးကို တွေ့ရမည်။ ယခုတော့ သွေးစက်သွေးကွက် အနည်းအကျဉ်းသာ တွေ့ပြီး ခြေရာပျောက်သွားပြန်သည်။

ဤသည်ကိုပင် ရွာရှိ အစွဲအလမ်းကြီးသူတွေက ရှူးရဲသရဲကြီးသည် ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး ဖန်ဆင်း၍ လူ တစ်နေ့တစ်ယောက် စားနေလေပြီဟု အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်ကုန်ကြသည်။ မထိတ်လန့်၍လည်း မဖြစ်တော့။

ဝေဗာကို ကိုက်သွားပြီး တစ်ညသာကြာသည်။ အာမရာတို့ ကုလားအိမ်ကိုဝင်ပြီး အာမရာကို ဆွဲသွားပြန်သည်။ ရှူးရဲသတ္တဝါကြီး လူစားသည်မှာ ဆက်တိုက် လေးယောက် ရှိသွားလေပြီ။ အာမရာကို ဝင်ကိုက်ရာ၌မူ ညရှစ်နာရီခန့်တွင် ဖြစ်သည်။

ရှူးရဲ ရှူးရဲ မြည်သံကြား၍ တံခါးပိတ်မည်ဟု ကြောက်ကြောက်နှင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ရာ ချက်ချင်း ပါသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ကုလားကြီးခမျာ အယော့ယော့ပင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မအော်နိုင်ခဲ့ဟု ဆို၏။

အာမရာကို ဆွဲသွားရာ၌တော့ ညဖြစ်နေသဖြင့် မည်သူမျှ မမြင်လိုက်ကြ။ အော်သံကြား၍ ကင်းစောင့်သလို ရွာကို စောင့်လှည့်နေသော သူကြီးနှင့်အဖွဲ့တို့ လိုက်လာကြရာ ရှူးရဲသတ္တဝါကြီးအား အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ကြရတော့ပေ။

ရှူးရှဲသတ္တဝါကြီး လူသားစားနေသည်မှာ လေးယောက် ရှိသွားပြီ။ ထူးခြားသည်မှာ တခြား သားစားသတ္တဝါတွေ အကိုက်ခံရသလို သွေးစက်သွေးစ ရှည်ရှည်လျားလျား စီးကျခြင်း၊ ခြေရာလက်ရာ ထင်ကျန်ခြင်းနှင့် လူသေတို့၏ ဦးခေါင်း ခြေလက် စသည့် အစအန အသားအပွဲ စသည်တို့ကိုလည်း လုံးဝ မတွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကပင် ကြောက်တတ်သူများအတွက် နာနာဘာဝ ဝိနာ ဘာဝဟု ပိုထင်စရာ ဖြစ်လာသည်။

လူသေ၏ အစအနကို ခြေရာခံရန် နေ့ခင်း၌ ရွာရှိ မုဆိုးများသည် ရွာနားဝန်းကျင်တွင်မက ကောင်းကင်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ရှူးရှဲသတ္တဝါ ကိုက်စားထားရာ၌ သားတစ်အပွဲ အစ အနများ၊ ဦးခေါင်း၊ ခြေလက်၊ အရိုးအရေများ ကျန်နေလျှင် ကောင်းကင်က လင်းတသည် ချက်ချင်း မြင်၍ ဝဲပျံရမည်။ ယခု လင်းတကို မဆိုထားနှင့် သိမ်းတစ်ကောင်၊ စွန်တစ်မြီးကိုမျှ ကောင်းကင်၌ မမြင်ရပေ။

ဤသို့နှင့် ကူပွန်တစ်ရွာလုံးရှိ လူတွေမှာ နေစောင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာပြင်ကို ချေးယို သေးပေါက်ပင် မထွက်ရဲကြတော့။

နေစောင်းသည်နှင့် အိမ်တံခါးတွေကို အခိုင်အမာ ပိတ်ဆို့ဖို့သာ ကြိုးစားကြသည်။ သူတို့အိမ်တွေ အားလုံးမှာလည်း မြေစိုက်အိမ်တွေချည်း ဖြစ်နေရာ ရှူးရှဲသတ္တဝါကြီးသည် ထရံခေါင်မိုးကိုပင် ဖောက်ထိုးဝင်လာလေမ လားနှင့် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေကြလေသည်။

ယနေ့ည ဘယ်သူ့အလှည့်ပါလိမ့်ဟု တွေး၍ ကြက်သီးထနေကြ၏။

“အမေပြောတာ နားထောင်ပါသားရယ်၊ သေပြီးတဲ့သူဟာ ပြန်ရှင် မလာတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ . . . ဒီသတ္တဝါကြီးကို သား မသတ်နိုင်ပါဘူး။ သားသာ မဟုတ်ဘူး သူကြီးလည်း မသတ်နိုင်ဘူး၊ သော်ဒလီလည်း မသတ်နိုင် ဘူး၊ အို. . . ဘယ်သူမှ မသတ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့သားမမိုက်ပါနဲ့။ အမေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဒီသတ္တဝါဟာ ရိုးရိုးတောတိရစ္ဆာန် မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ နာနာဘာဝ၊

ဝိနာဘာဝပါ။ ခုလောက်ဆိုရင် သားတို့ သိတတ်ဖို့ကောင်းပါပြီ။ တစ်နေ့ တစ်ယောက် လူသားစားနေတာ တောတိရစ္ဆာန်ရိုးရိုး ဖြစ်နိုင်ပါရိုးလား”

ချန်တူးအား သူ့အမေက နားချသည်။

“မင်းက သူကြီးနဲ့ သော်ဒလီတို့ အရူးထတိုင်း လိုက်လိုက်နေရင် တစ်နေ့ တောင်နဂါးကြီးက မင်းကိုပါ သတ်သွားလိမ့်မယ်။ ဟိုတိဗတ်မကြီး ယူမေယာ ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ အဖေလည်း ငယ်ငယ်က တောင်နဂါးကြီး အကြောင်းကြားဖူးတယ်၊ အဖေကြားဖူးတာက ယူမေယာ ပြောတာထက် တောင် ကြောက်ဖို့ကောင်းသေးတယ်။ တောင်နဂါးကြီးကို ရွာသူကြီးက မဲဖောက်ပြီး တစ်နေ့တစ်ယောက် ရွာပြင်မှာ အစာကျွေးထားရသတဲ့။ နောက် တော့ ရွာရှိ လူတွေက ရွာသူကြီးကို တောင်နဂါးကြီးစာ ကျွေးပြီး ရွာဖျက်ပြေး ကြသတဲ့။ ခုလည်း ဒီသူကြီးကို တောင်နဂါးကြီး စားလိမ့်မယ်၊ မင်းက သက်သက် အသေမခံချင်စမ်းပါနဲ့၊ အာရတီကလည်း ပြန်ရှင်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကဲ လုပ်လုပ် ငါတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့”

သူ့အဖေကလည်း ချန်တူးအား ရွာပြောင်းဖို့ ခေါ်သည်။

သို့သော် ချန်တူးက မလိုက်။

သူ့ချစ်သူ အာရတီအား သတ်သွားသော တိရစ္ဆာန်ကြီးကို မသတ် ရမချင်း ဤရွာက မပြောင်းဟု ဂေါ်ရခါးသွေးပါသူပီပီ ခေါင်းမာသည်။ ချစ်သူ အပေါ် တမလွန်ထိ လိုက်၍ သစ္စာရှိနေသည်။

“အမာတို့ ပါပါတို့သာ သွားကြ၊ ကျုပ်ဒီကောင်ကြီးကို မသတ်ရမချင်း ဒီကူပွန်ရွာက ဘယ်မှ မသွားဘူး။ ဒီကောင်ကြီးကို သတ်ပြီးမှ ပါပါ။ မာမာတို့ ရှိရာ ကွန်ဗာကို လာခဲ့မယ်၊ ပါပါ။ မာမာတို့သာ သွားနှင့်ကြပါ”

သားက သူတို့၏ခြေအစုံကို ဖက်ကာ တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

မျက်ရည် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်နှင့် တရွိုက်မက်မက် ပြောငိုနေသော သားကို ကြည့်ကာ အမေဖြစ်သူမှာ ရင်ထဲ၌ ဆို့နေသည်။

အဖေကတော့ ဤမျှ ခေါင်းမာရမည်လား၊ မိဘစကား နားမထောင် ရကောင်းလားဟု ဒေါသ ဖြစ်သည်။

“မင်းလည်း ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ ကြမ္မာငင်နေပြီ၊ ပရမ်ကွန်းတို့၊

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အာရတီတို့ သွားတဲ့လမ်း မင်းလည်း လိုက်ရမယ်မှတ်။ ဒါလောက် ပြောပြတာ တောင် သဘောမပေါက်တဲ့အကောင်၊ နေလိုက်ကွာ၊ ဒီရွာက မပြောင်းတဲ့ အကောင်တွေတော့ အားလုံး တိဗက်မကြီး ယူမေယာ ပြောတဲ့ တောင်နဂါးစာ ဖြစ်ပြီသာမှတ်”

သည်လိုနှင့် ချန်တူး အမိ အဖတို့သည် ကွန်ဗာတောင်ကြားရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြသည်။

ချန်တူးသည် ကုပွန်ရွာ၌ သော်ဒလီတို့နှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သည်။ မိမိအိမ်မှာပင် မနေတော့၊ သော်ဒလီဆီ၌ သွားနေသည်။ သော်ဒလီ နှင့် သူသည် အချိန်ရတိုင်း တောင်နဂါးကြီး ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးကို သတ်ဖြတ်ရန် သာ တိုင်ပင်ကြံဆနေကြသည်။ သတ္တဝါကြီး၏ခြေရာကို လိုက်ခံနေကြသည်။ သို့သော် . . . .

တောတောင်ထူထပ်သော သူတို့အရပ်၌ သတ္တဝါကြီး ခြေရာလက်ရာ ကိုကား ယခုထိ လုံးဝ မတွေ့ကြရသေး။

တောင်နဂါးကြီး၊ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး၊ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝကြီးသည် ဘယ်တော့ ဘယ်တောင် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ၌ ပုန်းနေပါလိမ့်။

ညည၌သာ ရွာထဲဝင်ပြီး လူလာဆွဲတတ်သော သတ္တဝါကြီးအား နေ့ခင်းနေ့လယ် ဘယ်လိုမှ ခြေရာခံ မရကြသေးပေ။

ချန်တူး၏ မိဘနှစ်ပါး အပါအဝင် ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးကို ကြောက်၍ ရွာနီးချုပ်စပ်တွင် ဆွေမျိုးရိုသူများ မိသားစု သုံးလေးအိမ်ထောင်ပင် ရွာမှ ပြောင်း သွားကြလေပြီ။ နောက် ပြောင်းကြရွှေ့ကြမည့် သူတွေလည်း အားကြီး။

တစ်နေ့တစ်ယောက် ရွာထဲဝင်၍ လူသားစားနေသော ရှူးရဲ့သတ္တဝါ ကြီးကို တစ်ရွာလုံး ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီ။

နေညိုလာသည်နှင့် ဤညနေ သူ့အလှည့်လား၊ ငါ့အလှည့်လား တစ်ယောက်ယောက်တော့ မုချဟူသော အတွေးကို လူတိုင်းလိုလို တွေးနေကြရ လေပြီ။ ရွာထဲ အိမ်ထဲကိုပင် အတင့်ရဲစွာ ဝင်၍ လာကိုက်တတ်သော ရှူးရဲ့ သတ္တဝါကြီးကို မည်သူ မကြောက်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

သို့သော် ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးကို ကြောက်ရမှန်း လန့်ရမှန်း မသိဘဲ ရှူးနေသူ သုံးယောက်တော့ ရှိသည်။

ပထမ၊ သမီးစိတ်နှင့် ရှူးနေသူ မုဆိုးကြီး သော်ဒလီ။

ဒုတိယ၊ မပေါင်းလိုက်ရသော ရည်းစားစိတ်မွန်ကာ အများ ကြောက် လန့်ကြသည်ကိုပင် ကြောက်ရ လန့်ရမှန်း မသိသော ချန်တူး။

တတိယကတော့ သူ့ရွာပျက်ပြီး သူကြီးရာထူး ကျသွားမည်ကို သေ မလောက် ကြောက်နေသူ ကုပွန်ရွာသူကြီးငယ်။

သူတို့နောက်မှာတော့ ရင်းနှီး မျက်နှာနာလွန်း၍ သေရေးထဲကိုပင် အားနာပါးနာနှင့် လိုက်နေတတ်သူ ရွာသား သုံးလေးယောက်။

သူတို့ လူအုပ်သည် နေညိုသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာကို ဦးဆုံး ပဲ့ဆုံး လျှောက်ကြသည်။ ဘာမှ မကြောက်ကြ၊ မရွံ့ကြရန် အားပေးစကား ဆိုကြသည်။ သူတို့တွင် သေနတ်နှင့် ဒူးလေး၊ ဓား၊ လှံများ ပါကြောင်း ပြသကြ သည်။ ထို့နောက် မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါကို မဆို သွေးပေါက်ရုံနှင့် ချက်ချင်း သေစေနိုင်သော ထိသေ အဆိပ်ဆေးလည်း ရှိကြောင်း မုဆိုးကြီးက ပြောသည်။

သို့သော် နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝကို မည်သည့်လက်နက်နှင့် နှိမ်နင်း ၍ ရပါမည်နည်း။ မည်သူမျှမယုံ၊ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒီည ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး ကိုက်ချီသွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြလေသည်။

“ဟေး . . . ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး၊ တောင်နဂါးကြီး၊ သရဲကြီး၊ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝကြီး၊ မင်းသတ္တိရှိရင် ဒီနေ့ည ရွာကို ဝင်လာခဲ့စမ်းပါကွ။ မင်းဇီဝိန်ကို ခြွေဖို့ ဝရဇိန်စိန်သွားနဲ့ သော်ဒလီ စောင့်နေတယ် . . . ဟေး၊ သော်ဒလီ မင်းကို စောင့်နေတယ်ကွ၊ သတ္တိရှိရုံ လာခဲ့စမ်းပါ။ ချောင်းမြောင်း ကိုက်သတ်သွားတယ် ဆိုတာ မြေခွေးတွေ အလုပ်ပါကွ၊ သတ္တိမရှိတဲ့ မိန်းမတွေ အလုပ်ပါ။ ယောက်ျား ပီပီ သတ္တိရှိရုံ ရင်ဆိုင်ကြရအောင် လာခဲ့စမ်းပါ . . . ဝေး . . . လူသားစား တောင်နဂါးကြီး၊ သော်ဒလီ စိန်ခေါ်နေတယ်ဟေး”

မိုးချုပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သော်ဒလီ၏ သွေးရူးသွေးတန်း အော် ခေါ်သံကို ရွာအနှံ့က ကြားနေရသည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီရူးနေတဲ့ အဘိုးကြီးကို သူကြီးကလည်း မထိန်း တော့ဘူးလား၊ ဒီအတိုင်းပဲ လွတ်ထားတော့မလား။ ဒီအဘိုးကြီး ဒီလို တစ်ညလုံး လျှောက်အော်နေတာနဲ့ ကလေးတွေ မိန်းမတွေက ပိုပြီး ထိတ်လန့်ကုန်ကြပြီ။ ဘယ်လိုမှ အိပ်ရဲကြတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟိုနေ့က အာမရာကို သရဲကြီး ဝင်ဆွဲပြေးသွားတော့လည်း ဒီလိုပဲအော်ပြီး ပြေးလိုက်ကြသေးတာပဲ၊ ဘာတတ် နိုင်ကြလို့လဲ”

ရှူးရဲသရဲကြီးကို အတိုင်းထက်အလွန် ကြောက်ရွံ့ကာ အိမ်ထဲကုန်နေ ကြသူတွေက အဘိုးကြီးသော်ဒလီကို သမီးစိတ်နှင့် ရူးနေပြီဟု ကျိန်ဆဲနေကြ သည်။ သူကြီးကိုလည်း မထိန်းရကောင်းလားဟု စိတ်ထဲက အပြစ်တင်နေကြ သည်။ ပြောတော့ ဘယ်သူမှ ထွက်မပြောရဲကြ။ သူကြီးလည်း ယခုအခါ ဒေါသ နှင့် အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်ရေတွေ သောက်ကာ သူ့မျက်နှာက နီနေသည်။ အမှန်က ရွာရှိ လူတွေ ပြောနေကြသည်ကို အပြစ်တော့လည်း မဆိုသာ။

ကုန်ခဲ့သောညက ကုလားအာမရာအား ရှူးရဲသရဲကြီး ရွာထဲ ဝင်ဆွဲ ချိန်တွင် သော်ဒလီတို့၊ သူကြီးတို့ ရွာလယ်ပိုင်း ရောက်နေကြသည်။

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ငိုကြသံ ကြားကြားချင်း သူတို့ အပြေးလိုက်လာကြ၏။ သူကြီး ဆိုလျှင် မိုးပေါ်ထောင်၍ သေနတ်တစ်ချက်ပင် ဖောက်လိုက်သေးသည်။

အာမရာတို့ အိမ်နား သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ပင် သူတို့ ရောက်လာကြသော်လည်း သူတို့ထက် လျင်သော ရှူးရဲ သတ္တဝါကြီးကို သူတို့ မမီလိုက်။ တစ်ညနေလုံး ပင်ပန်းခံ စောင့်ခဲ့ကြသော်လည်း ဘာမှ အကြောင်း မထူးခဲ့။ ကုလားအာမရာအား ရှူးရဲသတ္တဝါကြီးက လွယ်လွယ်ကူကူ ပင် ကိုက်ချီသွားလေပြီ။ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ကြ၊ ရှူးရဲသတ္တဝါကြီးနောက်ကို လူတွေက တစ်ညတစ်ယောက်၊ တစ်နေ့တစ်ယောက် ပါနေကြရလေပြီ။

ဤည မည်သူ့အလှည့်ပါလိမ့်။

အားလုံး သွေးပျက်လှမတတ် ထိတ်လန့်နေကြပြီ။

ဤအတိုင်းသာ အဘိုးကြီးက ညကြီးမင်းကြီး တစ်ညလုံး ရွာရိုးကိုး

ပေါက် လျှောက်အော်နေလျှင် ရှူးရဲ့သရဲကြီးနှင့် အဘိုးကြီး သော်ဒလီတို့သည် မုချ တွေ့ကြရပေမည်။

မည်သို့ လုပ်ကြမည်နည်း။

အဘိုးကြီးမှာ ရူးနေသူမို့ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိတော့၊ ညဆိုလျှင် သူက မျက်စိလည်း မကောင်းဟု ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ငယ်ရွယ်စဉ်က အလွန် လက်ဖြောင့် မျက်စိရှင်သော်လည်း ယခုတော့ ဒူးလေးနှင့် ဝေးဝေးကို လှမ်းမပစ် နိုင်ပြီ။ ဤသည်တို့ကြောင့် သူက ယခု လက်ထဲတွင် လုံရှည်တစ်ချောင်းနှင့် ထိသေအဆိပ်ဘူးကိုသာ ဆောင်ထားလေသည်။

သူ့အပြောအရဆိုလျှင် သူ့သမီးကို သတ်သွားသော ရှူးရဲ့သရဲကြီးကို သူ့ကိုယ်တိုင် လှုံ့နှင့် ထိုးသတ်ပြမည်ဟု ဆိုသည်။ မှောင်လာလေ ရွာသူရွာသား တွေမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာကြလေပင်။

ရှူးရဲ့သရဲထက် လောလောဆယ် ကျောချမ်းစရာ ကောင်းသည်က အဘိုးကြီးသော်ဒလီ၏ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်စိန်ခေါ်နေသော ကြောက် စရာ အသံနက်ကြီး။

“ဟေး . . . ရှူးရဲ့သရဲကြီး၊ တောင်နဂါးကြီး၊ နာနာဘာဝကြီး မင်း သတ္တိရှိရင် လာစမ်းပါကွ။ သော်ဒလီက မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းချင်လို့ စောင့်နေ တယ်ဟေး . . . သတ္တိရှိရှိ လာရင်ဆိုင်စမ်းပါ။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

အဘိုးကြီး သော်ဒလီ၏ အသံမှာ မိုးချုပ်လေ ပို၍ ကျယ်လာလေ၊ ကြက်သီးထစရာ ကောင်းလေပင်။

“ဝေး . . . ဟေး . . . သရဲကြီး၊ သော်ဒလီကို ကြောက်လို့ မင်း ခု မလာရဲတော့ဘူးလားကွ။ ငါ့သမီးနဲ့ ဝေဗာလေးကို နေ့ခင်းကြောင်တောင် ဝင်ကိုက်ရဲတဲ့ သူရဲကောင်းကြီး၊ ငါ့မိတ်ဆွေ ပရမ်ကွန်းနဲ့ အာမရာကို ည လာကိုက်တဲ့ တောင်နဂါးကြီး၊ မိုးချုပ်နေပြီကွ။ လာစမ်းပါ မင်း ဗိုက်မဆာသေးဘူး လား၊ သော်ဒလီ အသားကို စားလှည့်စမ်းပါ။ သော်ဒလီအသားက ပိုချိုသေး တယ်ဟေး . . . လာစမ်းပါ။ လသာနေလို့ မင်း မလာရဲတော့တာလား၊ မြင်မြင် ထင်ထင်မှာ မင်းနဲ့ငါ ရင်ဆိုင်ကြရတာ ပိုကောင်းပါတယ် သရဲကြီးရာ လာစမ်းပါ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လဆုတ် သုံးရက်လပင် တောင်မြင့်တန်းပေါ် ကျော်လာနေလေပြီ။ အဘိုးကြီး၏ အသံနက်ကြီးကား မရပ်သေး။ တကယ် သရဲကြီး လာကိုက်သွားမှ ရပ်လိမ့်မည် ထင်သည်။ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ရင်တထိတ်ထိတ်၊ နားတစွင့်စွင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ကြောက်ရွံ့၍ အိမ်ရှေ့တံခါး၊ ခြံတံခါးတို့ကို ခိုင်ခိုင်ပိတ်ထားကြ သည်။ အဘိုးကြီး အော်နေသံကြောင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်ကြ။ အိမ်ထဲ အောင်းနေသူ အချို့သည် သူတို့ အိမ်နားက အဘိုးကြီးသော်ဒလီ အော်ဟစ် ဖြတ်သွားတိုင်း မလုံမလဲနှင့် ငုတ်ခနဲ ထထိုင်ကြ၏။

အဘိုးကြီးအော်သံကြား၍ အဘိုးကြီးသော်ဒလီအား ကိုက်သတ်ရန် လာသော သရဲကြီးသည် အဘိုးကြီး လွန်သွားသောအခါ မတော်တဆ အိမ် ထဲက လူတွေများ လာဝင်ဆွဲလေမလား။

ကြံဖန်ပြီး ကြောက်တတ်လျှင် လှည်းအောက် လှည်းနေ မခိုမကပ် သာပြီ။ အလိုလိုတွေး၍ ကြက်သီးထကာ ဇောချွေးပြန်နေကြသည်။

အချို့ကမူ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်အော်သွားနေသော အဘိုးကြီး ကို ထရံပေါက်က ချောင်းကြည့်ကြသည်။

အဘိုးကြီးကို ရှူးရဲသရဲကြီး လာမကိုက်ချီသေး။

အဘိုးကြီးသည် အသံနက်ကြီးနှင့် တကျော်ကျော် အော်ဟစ်ကာ လှံထမ်း၍ ရွာထဲ လျှောက်နေတုန်း၊ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေတုန်း။

သူ့နောက်မှာတော့ သူကြီးငယ်နှင့် ချန်တူး။ ပြီး . . . မလွဲမကင်းသာ ၍ သေရေးရှင်ရေးမှာ အသက်စွန့်၍ လိုက်နေကြသော သူကြီးနှင့် ဆွေမကင်း မျိုးမကင်း၊ အကျိုးစီးပွားမကင်းကြသူ ရွာသား သုံးလေးယောက်။ သူတို့က နှုတ်ဆိတ်နေကြသည်။ နားမျက်စိစွင့်၍ သရဲကြီးအလာကို စောင့်နေကြပုံရ သည်။ ကြောက်၍ အိမ်ထဲကုပ်နေကြသူတွေက လရောင်မှန်တိမှန်ဝါးနှင့် သရဲ အလာကို လမ်းလျှောက်၍ စောင့်နေကြသူတွေအား ချောင်းကြည့်၍ ကြက်သီး ထနေကြ၏။ သူတို့မှာ သော်ဒလီ၊ ချန်တူး၊ သူကြီးနှင့် ရွာသားအချို့လို သရဲ လည်း လိုက်မစောင့်ရဲ။ အဘိုးကြီး၏ အသံနက်ကြီးနှင့် အော်သံကြောင့် အိပ် လည်း မအိပ်ရ။ အိပ်လည်းမပျော်နှင့် အိပ်ခန်းထဲမှာ ကုပ်၍ စိတ်ချောက်ချား နေကြသည်။

ဤနေ့တော့ အဘိုးကြီး မုချသေရလိမ့်မည်ဟု သူတို့ ထင်နေကြသည်။ အဘိုးကြီး၏အသံမှာ သရဲတစ္ဆေများ ဝင်ပူးနေသလို မူမမှန်တော့။ အသံနက်ကြီးမှာ သရဲမင်းရဲစီးနေသလို ဝမ်းခေါင်းသံ ပါနေပြီ။ အမှောင့်ပယောဂသံ ပေါက်နေပြီ။ ရွာသူရွာသားတွေမှာ အဘိုးကြီးအော်လိုက်တိုင်း ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ ကြက်သီးထသွားကာ ထိတ်လန့်နေကြသည်။ အဘိုးကြီးသော်ဒလီ၏ အသံနက်ကြီးကလည်း ပို၍ပင် ကျယ်လောင်လာလေသည်။

“ဝေး . . . ဟေး . . . သရဲကြီး၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ သန်းခေါင်နီးနေပြီ ဟေး . . . သရဲကြီးရေ လာစမ်းပါမြန်မြန် . . . တို့ကို ကြောက်သွားပြီလား၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပါကွ သရဲကြီးရာ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား သေတစ်နေ့၊ မွေးတစ်နေ့ . . . ”

“ဟေး . . . လူသားစားသရဲကြီး၊ လာစမ်းပါ။ ဒီည မင်းမလာရဲတော့ ဘူးလားကွ ဟေး . . . ငါတို့ဆီ မင်း . . . မင်း . . . ”

အဘိုးကြီးနောက်က ဒူးလေးထမ်း၍ လိုက်ပါနေကြသော ရွာသားထဲမှ တစ်ယောက်သောသူသည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းကို အထိတ်တလန့် ရပ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်မှုကြောင့် အားလုံး ခြေလှမ်းတုံ့သွားကြသည်။

တောတိုးသံလို ကြားသဖြင့် နောက်ဘက်သို့ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြရာ အားလုံး၏ ပါးစပ်တွေမှာ ဟေးခနဲ အသံထွက်သွားကြသည်။ အဘိုးကြီးသော်ဒလီ၏ စိန်ခေါ်သံကလည်း ရုတ်ခြည်း ဆွံ့အ၍ ရပ်သွားလေသည်။

ရှူးရှဲသတ္တဝါကြီးသည် တကယ်ပင် အဘိုးကြီး အော်ဟစ်စိန်ခေါ်သံ နောက် လိုက်လာချောင်းမြောင်းနေပုံရသည်။ သူသည် အဘိုးကြီး အသံကြားရာနောက် လိုက်လာရင်း မောပန်းလာပုံရ၏။ ပါးစပ်က ရှူးရှဲ ရှူးရှဲ မြည်နေသံကို နီးနီးကပ်ကပ် ကြားရသည်။ ခြေသံကမူ အကောင်ကြီးနှင့် မလိုက်အောင် လုံသောတိရစ္ဆာန်ကြီးပင်။

ကြီးမားနီရဲသော မျက်လုံးကြီးအစုံနှင့်အတူ ရှူးရှဲရှူးရှဲ အသံမြည်ကာ ချုံဖုတ်ထဲက ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ စိန်ခေါ်ရာ အသံနောက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကို ပြေးလိုက်နေရသဖြင့် မောပန်းကာ ဒေါသလည်း ထွက်လာပုံရသည်။

“ဟေး . . . ဟို . . . ဟိုမှာ လာပြီ၊ သ . . . သ . . . သရဲကြီး သရဲကြီး”

ရှူးရှဲ ရှူးရှဲ မြည်သံနှင့်အတူ တစ်လံလောက်ရှည်သော လျှာနီနီကြီး ကလည်း ရှေ့သို့ ထွက်လာလိုက်၊ ပြန်ဝင်သွားလိုက်နှင့် ရန်ရှာလာသည်မှာ သွေးပျက်စရာပင်။

ဦးဆုံး ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်သူက အလိုလို ကြောက်ရွံ့ပြီး သူကြီးနောက် ရောက်သွား၏။

လာစမ်းပါ၊ စမ်းကြရအောင်ဟု စိန်ခေါ်နေသော အဘိုးကြီးသော် ဒလီပင် နှုတ်ဆိတ်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ချုံထဲမှ တိုးထွက်လာသော သတ္တဝါကြီးအား လရောင်ထဲ၌ မြင်ရ သည်မှာ တကယ် သရဲကြီးပမာပင်။

“ဒိုင်း . . . ”

သူကြီးငယ် လှမ်းပစ်လိုက်သော သေနတ်သံကြောင့် သတ္တဝါကြီး သည် ပို၍ ဒေါသကြီးကာ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလိုက်လာသည်။

မြားနှစ်စင်း သုံးစင်းကလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ် လာထိသောအခါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး သူ၏ခေါင်းကို မိုးပေါ်မြှောက် လိုက်သည်။

ရှူးရှဲသတ္တဝါကြီး၏ ဦးခေါင်းသည် လူတစ်ရပ်ကျော်ထိ မြင့်တက်သွား သည်။ ပြီး . . . ပါးစပ်ကြီးကို တအားဖြူကာ မတ်တတ်ရပ်၍ လူများဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ခြေဖျားထောက်လာနေသည်။

ညနေတိုင်း လူသားစားနေကျ တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် လူလေးငါးယောက် အား နည်းနည်းမှ မရွံ့မတွန့်ဘဲ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ပါးစပ် ထဲကလည်း တရှူးရှူး မြည်၍ လျှာရှည်ကြီးကပါ ယမ်းလာ၏။

ရှူးရှဲသတ္တဝါကြီး၏ အော်မြည် ရန်လိုသံ၊ သူကြီးနှင့်အဖွဲ့က အော် ဟစ်ကြသံ၊ သေနတ်သံတို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှာ ရုတ်ခြည်း ကျွက်ကျွက်ညံ သွားလေသည်။

“ဆ . . . ဆလိုင်း . . . ရှေ့တိုးမသွားနဲ့၊ ရှေ့မတိုးနဲ့”

“အဘိုးကြီး မသွားနဲ့ . . . မ . . . မသွားပါနဲ့”

“မုဆိုးကြီး . . . နောက် . . . ဆုတ် . . . နောက်ဆုတ်”

သူကြီးနှင့် ရွာသားများ အော်ဟစ် တားမြစ်နေကြသည့်ကြားထဲက အဘိုးကြီးသည် ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး လာနေရာ ရှေ့တူရူသို့ သူကလည်း လှံကို ချိန်ရွယ်ကာ တိုးသွားနေ၏။

“ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဒီ . . . ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့သမီးကို သတ်တဲ့ မင်း . . . မင်းနဲ့ငါ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ၊ သေဖို့သာပြင်ပေတော့ သရဲ”

ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးက အဘိုးကြီးကို လျှာရှည်ကြီးနှင့် လှမ်းဖမ်းရာ အဘိုးကြီးက လှံသွားနှင့် ရိုက်နှက် ပယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း . . . ”

အဘိုးကြီးအား ဘယ်လိုမှ ဟန့်တားမရမှန်း သိသောအခါ သူကြီး ငယ်က သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

သူကြီးငယ် ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံနှင့်အတူ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ချက်အော်လိုက်ကာ လှံတယမ်းယမ်းနှင့် သူ့ရှေ့ တိုးလာနေသော အဘိုးကြီးသော်ဒလီကို အပေါ်က အုပ်မိုးပြီး မြေဟောက် ပေါက်သလို ပေါက်ချလိုက်၏။

အပေါ်က ပါးစပ်ဖြူပြီး ပေါက်ချလိုက်သော ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး၏ ပါးစပ်ကို အဘိုးကြီး၏ အဆိပ်လှူးလှံသွားကလည်း တအား စိုက်ဝင်သွားလေ သည်။ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးနှင့် အဘိုးကြီးတို့မှာ အားချင်းမမျှသဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ လှံရိုးကို မြေတွင်ထောင်ချပြီး ဖင်ထိုင်လျက် ကျသွားသည်။

အဘိုးကြီးက လှမ်းထိုးလိုက်သောအားနှင့် ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး ပေါက်ချ လိုက်သော အားနှစ်အား ပေါင်းမိသွားသောအခါ အဘိုးကြီး၏ လှံချက်မှာ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး၏ အာခေါင်ကို ထုတ်ချင်းပေါက် စူးဝင်သွားလေသည်။

သတ္တဝါကြီးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တစ်ချက်အော်ပြီးနောက် ပြန်ခုန်လိုက်၏။ သတ္တဝါကြီး၏ ကိုယ်သည် အိမ်တစ်လုံး၏ အဖိအပေါ် သွားကျ သည်။ အဘိုးကြီးလက်က လှံရိုး လွတ်ထွက်ကာ လွင့်စဉ်သွား၏။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သို့သော် အဘိုးကြီး၏ မြည့်နေအောင် ချွန်ထားသော လှံသွားကမူ ကျွတ်မကျ။ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး၏ အာခေါင်ကို ဖောက်ထွက်ကာ သတ္တဝါကြီးနှင့် အတူ ပါသွား၏။

ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး သူတို့အိမ် အဖီအမိုးပေါ်ကျသဖြင့် အိမ်သားတွေက ထိတ်လန့်တကြား ငိုယိုအော်ဟစ်ကြသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ငရဲပွက်သလို ဆူညံသွား၏။ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး သွေးရူးသွေးတန်း ရုန်းကန်လိုက်မှုနှင့် အမြီးယမ်းလိုက်မှုတို့ကြောင့် အိမ်တစ်ခြမ်းမှာ ဝုန်းခနဲ ပြိုဆင်းသွားသည်။

အိမ်သားတွေမှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် ငိုယို အော်ဟစ်ကြပြန်သည်။

“ပေး . . . ပေးစမ်း . . . ငါ့ကို လှံပေးစမ်းပါဟ၊ ငါ့ကို လှံတစ်ချောင်း မြန်မြန် ပေးကြစမ်းပါ”

လှံကိုင်ထားသော ရွာသားတစ်ယောက်ဆီက လှံကို ဒေါသတကြီး လာလုနေသော အဘိုးကြီးအား သူကြီးက ဟန့်တားထားရသည်။

အိမ်ထဲကလူများသည် အိမ်ပြိုကျသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ယခုမှ အိမ်ထဲက အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးလာကြသည်။ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးကို တက်နင်း ဖြတ်ကျော်မိကြပြန်သောအခါ ငယ်သံပါအောင် လန့်အော်မိကြပြန်၏။

ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးက လုံးဝ မထနိုင်တော့။ ခေါင်းပင် မဖော်နိုင်ဖြစ်ကာ ရှူးရဲ့ ရှူးရဲ့ မြည်၍ အသက်ငင်နေသည်။

“ဟင်း . . . ဟင်းဟင်း . . . ငါ . . . ငါ့သမီးကိုသတ်တဲ့အကောင် ခုတော့ သင်း . . . သင်း သေပြီ၊ သင်းသေပြီ . . . ”

မုဆိုးကြီး သော်ဒလီကို ဘယ်လိုမှ ဆွဲဟန့်တား၍ မရလိုက်။ ရွာသားတစ်ယောက်ဆီက လှံတစ်ချောင်းကို ဆွဲကာ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးအား စိမ်ပြေနပြေ ထိုးဆွ အော်ဟစ်နေသည်။

အိမ်ထဲတစ်ဝက် ရောက်နေသော ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီးဆီကို သူကြီးနှင့် သူ၏အဖွဲ့မှာ ယခုမှ အနားကပ်ရဲကြ၏။

မီးတုတ်မီးတိုင်တွေ ထွန်းညှိ၍ ရှူးရဲ့သတ္တဝါကြီး သေ၊ မသေကို လေ့လာအကဲခတ်ကြသည်။ ထိုသေအဆိပ်ဆေးကိုတော့ သူတို့ကား ယုံပြီးသား

ဖြစ်လေသည်။

“လာကြပါဦးဗျို့၊ ကုပ္ပန်ရွာသားတွေ လာကြည့်ကြပါဦး။ ကျုပ်သမီး၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ ရွာသူရွာသားတွေကို သတ်စားတဲ့ ရှူးရဲသရဲကြီး၊ ခုတော့ ဘာ . . . ဘာ . . . တတ်နိုင်သေးလဲဟင်။ သင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ သင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ရှူးရဲသရဲကြီးကို ငါတို့ သတ်ထားပြီဗျို့။ လာကြည့်ကြပါဦး ရှူးရဲသရဲကြီး သေပြီ။ လာကြည့်ကြပါဦး ဟား . . . ဟား . . . ဟား သေပြီဗျ၊ သေပြီ ရှူးရဲသရဲကြီး သေပြီဗျို့။”

အဘိုးကြီးသော်ဒလီမှာ အရူးတစ်ယောက်လို ဝမ်းသာဝမ်းနည်း အော်ဟစ်နေသည်။ မီးတုတ်မီးတိုင်တွေ ထွန်းညှိကာ တကယ်လည်း တစ်ရွာလုံး လာကြည့်ကြ၏။

အဘိုးကြီး၏ လုံသွားမှာ ယခုထိ ရှူးရဲသတ္တဝါကြီး၏ အာခေါင်ကို ဖောက်ထွက်ကာ သတ္တဝါကြီး၏ထိပ်က အမောက်ထက်ပင် ရှည်ထွက်နေလေ သည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူသားစားတိရစ္ဆာန်ကြီးကို သူတို့သည် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး မကြားဖူးဘူးကြ။ တစ်သက်လုံး မုဆိုးလုပ်လာသော သော်ဒလီလည်း မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးဘူး။ သူတို့မှာ ထိုတိရစ္ဆာန်ကြီးကို ဘာကောင်ဟု နာမည်မပေးနိုင်၊ မပြောနိုင်ကြ။

လည်ပင်းလုံးပတ်က လူကိုယ်လုံးလောက်ရှိပြီး တစ်လံကျော် ရှည် သည်။ လည်ပင်းအပေါ်တစ်လျှောက်တွင် ဆူးတောင်တွေရှိပြီး ခေါင်းတွင် တစ်ထွာလောက် မြင့်သော အမောက်ပါသည်။ ပါးစပ်က မေးရိုးကျပ်မှာ မြွေနှင့် တူပြီး အစွယ်နှင့် သွားတွေပါသည်။

သူ၏ ကိုယ်လုံးမှာ လိပ်ကိုယ်လုံးလို ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြားနှင့် နှစ်ယောက် ဖက်ခန့် ရှိသည်။ အမြီးမှာ လည်ပင်းကဲ့သို့ တစ်လံလောက် အရှည်ရှိသည်။ အရင်းတုတ်၍ အဖျားသေး၏။ ခြေနှစ်ချောင်း လက်နှစ်ချောင်းမှာ တိုတိုလေး ဖြစ်ပြီး လက်သည်းခြေသည်း မပါပေ။ ပင်လယ်ဖျံ လက်ခြေလို ရေယက်သာ ပါသည်။

ဤလူသားစား သတ္တဝါကြီးကို မည်သူကမျှ အမည်နာမ မပေး တတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ရှူးရဲသတ္တဝါကြီး၊ တောင်နဂါးကြီးဟုပင် ခေါ်ပြောနေ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြသည်။

ကာလနှစ်ကြာသော် ပုံပြင်တစ်ခု ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။
ဤသတ္တဝါကြီး သူတို့အရပ်သို့ နယ်ကျွဲရောက်လာခြင်းမှာ တောမီး
ကြီးလောင်သဖြင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြေးရင်းလွှားရင်းက ရောက်မိရောက်ရာ
ရောက်လာသည်မှာတော့ ယုံမှားသံသယ မရှိစရာပင်။

ထာဝရ စာပေသစ္စာ မေတ္တာဖြင့်

ဖိုးကျော်

* * *